

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ထုတ်ဝေခြင်၊ ပထမအကြိမ် မျက်နှာဖုံးပန်းချီ _` L လ⊱်း အုပ်ရေ ၅၀၀ အုပ် တန်ဖိုး იცი ბუნ ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ ပုညခင်စာပေး (ဖြဲ – ဝ၄၅၅၈) တိုက် (၆၁)၊ အခန်း (၁၁) ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်၊၊ - ဒေါ်နီနီခိုင် (ဝရ၁၃၅) အတွင်းပုံနှိပ် သီရိမေရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊ ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် – ဦးမြသိန်း (သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်း၊ ဖြန့်ချိရေး – ပုညှခင် စာအုပ်တိုက် ზიცე, იგ ပုညခင် မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ/ပုညခင်၊ – ရန်ကုန်။ ပူညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၃။ ၂၈၈ – တ၊ ၁၈ X ၁၂ စင်တီ။

(၁) မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ

ပုညခင်စေဒအပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ

my burnes

www.burmeseclassic.com

(c) *** ***

BURMESE

"သမီး ့ . အိုခေတယ်နော်" "ဟိုက် ့ . . ဟိုက် ့ . ."

လေယာဉ်ထိုင်ခုံ အသားရောင်နုနုလေးပေါ်မှာ ခြေ ထောက်လေး ချိတ်၍ ထိုင်နေသော 'ခင်နန်းစံ'က ဝေဟင်ထဲက

တိမ်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း အကျင့်ပါမြဲ အသံဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်စံ ၏ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ပါသည်။

၁၁ ယောက်စီး ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ငယ်လေးထဲမှာ ခင်နန်းစံက ရှေ့ဆုံးခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်

အေးအေးဆေးဆေး။ နောက် တစ်ခုံကျော်မှာတော့ နန်းစံ သွား လေရာ လိုက်ပါစောင့်ရောက်ရမြဲဖြစ်သော နန်းစံစံဉ် ဝန်ထမ်း မသူ၏ ဖေဖေ ဦးဘုန်းကျော်စံကတော့ ဟိုးနောက်ဆုံးခုံမှာ စိပ္သာ့

ပုညခင်စာ အနေစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰

ဘက် မိတ်ဆွေ ဦးအောင်ဒင်နှင့် အတူထိုင်သည်။ ဖေဖေ့ အတွင်း ရေးမှူး ဝန်ထမ်း ကိုကျော်သက်က ဖေဖေ့ရှေ့ တစ်ခုံကျော် ... ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည် ငါးယောက်၊ လေယာဉ်

မှူး နှစ်ယောက်နှင့် လေယာဉ်မယ်လေး တစ်ယောက်သာ ပါပါ သည်။ လေယာဉ်က ညောင်ဦးလေဆိပ်သို့ ဦးတည်ပျံသန်းလျက် ရှိပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံက လည်ပင်းမှာ စည်းထားသည့် နက်ခ်တိုင်ကို အနည်းငယ် ဖြေလျော့လိုက်ရင်း ဦးအောင်ဒင်ကို လှည့်ကြည့်ပြုံးပြကာ ...

"ကျွန်တော့်မှာက ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ နေရာတကာ ရွှေလိုဉပြီး ဂရုစိုက်နေရတယ် ကိုအောင်ဒင် ရေ၊ သမီးက ချူချာတယ်၊ အကြမ်းပတမ်း မခံနိုင်ဘူး၊ အပူဒဏ်လည်း မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန် မြန်မာပြည်ကလည်း ပူတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ သမီးကို ပရိုက်ဗိတ် ဂျက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ခေါ် သွားချင်တာနဲ့ ဟိုကောင်ကြီး ရန်နိုင်ရဲ့ လေယာဉ်ကို ခဏယူသုံးလာခဲ့တာ၊ အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပရိုဗိတ် ဂျက်လေယာဉ်တစ်စင်း လောက်တော့ ဝယ်မှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ မြန်မာပြည် မှာ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်တွေ ဝယ်စီးလို့ရပြီလား မောင်ကျော် သက် ... "

ပုညခင်စေး အာစ်တိုက်

ဦးဘုန်းကျော်စံက အတွင်းရေးမှူး မောင်ကျော်သက် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ မောင်ကျော်သက်က ရို့ရို့ကျိုးကျိုးပုံစံဖြင့် ...

"ဟိုတလောက်တော့ ပရိုက်ဗိတ် ဂျက်လေယာဉ် ဝယ်ချင် ရင် လိုင်စင်ရဖို့တွေကအစ အကျိုးဆောင်ပေးမယ့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးတွေ ဖိတ်ပြီး မိတ်ဆက်ပါ တယ် အန်ကယ်လ် ..."

"အေး ့ ဒါဆို ဒီကပြန်ရင် အဲဒီကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ် စမ်း မောင်ကျော်သက် ့ ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ် လိုချင်ရင် ဦးရန်နိုင်ကနေ တစ်ဆင့်လည်း ဆက်သွယ်ပြီး ဝယ်ရင် လည်း ရမယ်ထင်ပါတယ်၊ သူလည်း ပရိက်ဗိတ် ဂျက် စီးနေတဲ့သူဆိုတော့ သူက ပိုကျွမ်းကျင်မှာပါ"

"အေး ... ဒါလည်းဟုတ်တယ်၊ မင်း သေချာစုံစမ်းမေးမြန်း ထားလိုက်လေ ့ ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ့္ အန်ကယ်လ်"

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဦးအောင်ဒင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် လာကာ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားဖြင့် ...

"သမီးက ရန်ကုန်မှာ ကားတွေအရမ်ူးကျပ်နေတာကို စိတ္တိ

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

ပျက်ပြီး ဘယ်မှမသွားချင် မလာချင် ဖြစ်နေတာလေ၊ ပုဂံ-ညောင်ဦးမှာ ကားမကျပ်ပါဘူးလို့ သေချာရှင်းပြထား ရတာ၊ နေပူဖုန်ထူရင် သမီးနဲ့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဖုန်ထူရင် သမီးက ရင်ကျပ်လာတတ်တာကိုး၊ ရန်ကုန်မှာ ကားကျပ် တာတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်တာပါပဲဗျာ၊ ဖြစ်နိုင် ရင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးဝယ်ပြီး မြို့ထဲ ဟိုနားဒီနား သွား ရင်တောင် စီးလိုက်ချင်တာ၊ ဆင်းစရာကွင်း မရှိလို့သာ၊ နောက်ဆောက်တဲ့ ဟိုတယ်တွေရဲ့ ခေါင်မိုးမှာ ရဟတ်ယာဉ် ကွင်း ထည့်ဆာက်ရင် ကောင်းမှာပဲဗျ ... နော ... "

ဦးအောင်ဒင်က ဟန်မပျက်ပြုံးကာ နားထောင်ရင်း ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ လေကြီးမိုးကြီး ဒဏ်ကို ငြိမ်ခံနေရပါသည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ ့ ့ ဦးဘုန်းကျော်စံဟာ တော

သူဌေးလို့ပဲ ပြောရမလား ့ ၊ ကံမုံစား သူဌေးလို့ပဲ ပြောရမလား၊ စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ် ရောက် သူဌေးလို့ပဲ ခေါ် ရမလား ့ ။ သူဌေး တို့ရဲ့ အရည်အချင်း မပြည့်စုံဘဲ သူဌေးဖြစ်လာသူဟုတော့ ဆို နိုင်ပါသည်။

လူက ခပ်ကြော့ကြော့ ၊ လေက ခပ်ကြွားကြွား။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ ပုဂံညောင်ဦးသား။ ပုဂံမှာ မြင်းလှည်းမောင်း နေရင်းက ဂျပန်မတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါကာ ဂျပန်ကို

ပုည်ခင်စ႒အပ်တိုက်

လိုက်ပါသွားခဲ့သူဟု ဆိုပါသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မြန်မာပြည် ကို တစ်ကိုယ်တော် တိုးရစ်အဖြစ် လာခဲ့တဲ့ ထိုဂျပန်မဟာ တိုကျို က ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်နေခဲ့တာ ပင်။ တကယ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ နာမည်ရင်းက ဘုန်းကျော်။ စံဆိုတာက ဂျပန်ထုံးစံ 'မောင်' 'ကို' 'ဦး' 'မ' 'ဒေါ်' စတဲ့ စကားလုံးမျိုးမို့ သူ့နာမည်မှာ စံထည့်ခေါ်ရင်း ဘုန်းကျော်စံ ဖြစ်လာခဲ့တာပင်။

ဘုန်းကျော်စံရဲ့ ဇနီး ထိုဂျပန် အမျိုးသမီးဟာ အလွန် တော် အလွန်ထက်မြက်တာမို့ ဖခင်ရဲ့ လုပ်ငန်းအမွေကို ဆက်ခံပြီး ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအမျိုး သမီးနှင့် သမီးလေးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကာလလောက်မှာပင် ဂျပန်မှာ အလုပ်လာ လုပ်နေသော ဦးရန်နိုင်နှင့် ဦးဘုန်းကျော်စံတို့ တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ ကြပါသည်။

မြန်မာပြည် ပြန်၍ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း လုပ်ချင်သော ဦးရန်နိုင်အတွက် ဦးဘုန်းကျော်စံက ငွေအရင်းအနှီး များစွာ ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ ငွေအရင်းအနှီးများဖြင့် ဦးရန်နိုင် စအလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလက မြန်မာပြည်မှာ ၈၈ အရှေး

ပုညျခင်စေသနာစ်တိုက်

၁၈ 🧰 ပည္ခေင်

အခင်းကြီး ပြီးစ ကာလ။ လူတစ်ယောက် သူဌေးဖြစ် အလွယ်ဆုံး ကာလဟာ ခေတ်ပျက်ပြီးစ ကာလမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တာမို့ ပေါင်း တတ် သင်းတတ် ပေးတတ် ကမ်းတတ် အကွက်မြင် အရည် အချင်းရှိသော ဦးရန်နိုင်ဟာ အံ့မခန်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခဲ့ပါ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးခဲ့သူ ဦးဘုန်းကျော် စံကိုလည်း ဦးရန်နိုင်က ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ် ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

သမီး ၁၅ နှစ်အရွယ်မှာ ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ ဇနီးဖြစ် သူက ဦးနှောက်အကျိတ်ကင်ဆာဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့တာမို့ ဂျပန်က ဟိုတယ်လုပ်ငန်းစုကို ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ အကြံပေးမှုများဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်စံက ဆက်လက် ဦးဆောင်ခဲ့ပါသည်။

မကြာသေးခင်နှစ်များကမှ မြန်မာပြည်ကို ကမ္ဘာက သိလာပြီး မြန်မာပြည်၏ ခရီးသွားလုပ်ငန်းတွေ စည်ပင်လာခဲ့ချိန်၊ ဟိုတယ်လိုအပ်ချက်တွေ များပြားလာသည့်အချိန်မှာ ဦးဘုန်းကျော် စံက ခရီးသွားဒေသ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ပုဂံမြေမှာ ဟိုတယ် တည်ဆောက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာပင်။

ဦးဘုန်းကျော်စံက ငွေအရင်းအနှီးများစွာ မြှုပ်နှံမည့် သူ၊ ဦးအောင်ဒင်က ဦးရန်နိုင်၏ မိတ်ဆွေ အင်ဂျင်နီယာ။ ဟိုတယ်အသေးစားလေးတရို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်

ပုည ခင်စာ အစ်တိုက်

ပေမယ့် ငွေအရင်းအနီး နည်းပါးသူ။ နှစ်ဦးသားဟာ မှုအရ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လို့ အဆင်ပြေပေမယ့် လူအရတော့ တော် တော်လေး သည်းခံပေါင်းရမည့် သဘောမှာ ရှိနေပါသည်။ ဦးရန် နိုင်ကတော့ ဘုန်းကျော်စံဟာ အပြောမတတ်၊ အနေမတတ်သည့် တိုင် စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းမွန်သည်ဟု အာမခံလိုက်သည်။ ခုချိန်မှာတော့ ဦးဘုန်းကျော်စံဟာ ဂျပန်က ဟိုတယ်

လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်ရုံမက မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြံ သူဌေး ဦးရန်နိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သော သူတစ်ယောက် မို့ သူ့အရှိန်အဝါကလည်း မနည်း။

နေရာတကာ ကိန်းကြီးခန်းကြီး နိုင်တာမို့ ခေတ် အခေါ် 'ချေ'တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ မီးမြင့်တယ်လို့ပဲ ပြောရ မလား။ အကောင်းမြင်မြင်လေး တွေးပေးရရင်တော့လည်း ပိုက်ဆံ ချမ်းသာသူမို့ နေရာတကာ ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ ဝန်ဆောင်မှု အပြည့်အဝဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ချင် သူမျိုးပင်။

အသက် ၂၂ ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးတဲ့ သူ့သမီးလေး 'ဟာနကို' ဟာ အဖေ မြန်မာ၊ အမေ ဂျပန်က မွေးပေမယ့် ဟိုမှာပဲ ကျောင်းတက်း ဟိုက ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့သူ မို့ 'ခင်နန်းစံ' ဆိုသော မြန်မာအမည် ပေးထားလင့်ကစား စကား ပြောရင် 'ဟုတ်ကဲ့' အစား 'ဟိုက်' ဟု အကျင့်ပါနေ ရှာပါသည်။

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

'ဟာနကို' ဟာ နာတံနှင့် မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေ သာ မြန်မာဆန်သလို ထင်ရပေမယ့် လူက ဂျပန်မကလေးလို ဖြူဥနုဖတ်နေကာ ပါးကလေးတွေတောင် ပန်းရောင်သမ်းနေပါ သည်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ပါးပါးလျားလျား ကိုယ်လုံးကလေး၊ အရပ်လေး ပုပု မျက်နှာသွယ်လေးနှင့် နဖူးပေါ်မှာ ဆံပင်ထူထူလေး အုပ်နေကာ ပခုံးနားမှာ ဝဲနေသော ဆံပင်ထူထူအုပ်အုပ် ကုပ်ကုပ် လုံးလုံးလေးနှင့်။ မျက်ခွံ မို့မို့အစ် အစ်လေးတွေအောက်က မျက်လုံး လေးတွေက မျက်ဆံနက်နက်နှင့် ကြည်လင်သန့်စင်လှပါသည်။

"ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ပုဂံမှာ နေလို့ကောင်းမှာတော့ သေ ချာတယ်၊ နွေနဲ့ မိုးကတော့ အရမ်းပူတာလေ၊ မိုးတွင်းဆို မိုးရွာတုန်း ခဏလောက်ပဲ အေးတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုအောင်ဒင် ပုဂံမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားဖို့ ကားကောင်းကောင်း တော့ ရှိမှာပါနော် ... "

"ရှိပါတယ် ကိုဘုန်းကျော်စံ၊ အခု ပုဂံမှာ Tour လိုက်တဲ့ ကားတွေက Crown တွေ၊ Alphard တွေပါ၊ တချို့ တိုးရစ် တော်တော်များများကလည်း ကားကောင်းမှ စီးချင်ကြတော့ တာလေ၊ အရင်လို ဆန်နီ အမိုးဖွင့်လေးတွေတောင် သိပ် မမြင်ရတော့ပါဘူး"

"အန်ကယ်လ် ့့့ အန်ကယ်လ်တို့ ပုဂံမှာစီးဖို့ ကားကို

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

ဦးရန်နိုင်က မနေ့က ညနေကတည်းက ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကြို့ လွှတ်ထားပါတယ်၊ မာစီဒီး ဘင့်ဖ် အနက်ရောင် နံပါတ် (x x x) ပါ၊ လေဆိပ်မှာ အသင့်လာကြိုနေမှာပါ ... " "ဟုတ်လား...၊ ဒီကောင် မဆိုးဘူး၊ စီစဉ်တဲ့နေရာမှာ အကွက်စေ့တယ်၊ ဟိုတယ်ကရော ဘယ်မှာ တည်းဖို့ စီစဉ် ထားလဲ မောင်ကျော်သက်" "သိရိပစ္စယာ ဆာကူရာမှာ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးသားပါ

ဦးဘုန်းကျော်စံက ကျေနပ်စွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ရင်း သမီးရဲ့ သက်တော်စောင့် မိန်းကလေးဘက်ကို လှည့်ကာ

"မသူဇာရေ ့ , "

အန်ကယ်လ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ အန်ကယ်လ်"

"လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းခါနီးကျရင် သမီးကို Mask ထုတ် ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ ဖုန်ထူနေရင် Mask တပ်ထားမှ ဖြစ်မှာ"

့"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်"

"မောင်ကျော်သက် ့ ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်"

"ထီး ပါတယ်နော် ့ု့ "

ပုညခင်စေး အာဝေတ်ကြိ

"ပါပါတယ် အန်ကယ်လ်"

"ထီးမိုးပေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦး ... "

"စိတ်ချပါ အန်ကယ်လ်"

ဦးအောင်ဒင်က ဦးဘုန်းကျော်စံ ကိန်းခန်းကြီးနေ တာကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ပြုံးလိုက်သည်။ ပုဂံမှာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေခဲ့ရသူက ခုတော့လည်း ထီးမိုးခဲပြီးမှ ပုဂံမြေကို နင်းချင်နေပုံ ရပါသည်။

လေယာဉ်ငယ်လေးက တိမ်စိုင်ဖြူတွေရဲ့ အထက် ဆိမှာ ဝဲပျံလျက် ညောင်ဦးလေဆိပ်သို့ ဦးတည်နေသည်။ ပျံသန်း ချိန် မိနစ် ၂၀ ခန့် ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ စကားသံက သာ အများဆုံး ထွက်ပေါ်နေသော်လည်း 'ဟာနကို' ကတော့ ear phone လေး နားမှာတပ်လျက် သီချင်းနားထောင်နေပုံဖြင့် တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ လိမ်ချိတ်ထားသော ခြေထောက်ရှည်သွယ်ကလေးရဲ့ ဒူးသာသာ နေရာလေးဆီမှာ အဖြူ ရောင် ဂါဝန်စကလေးက လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ တွဲအိပုံကျနေ သည်။ လက်ရှည်ဂါဝန်လေး၊ ဖိနပ်အဖြူကလေးနှင့် လည်ပင်းမှာ ပုလဲဖြူတိုတိုလေး တစ်ကုံး ဆင်မြန်းထားသော ဟာနကို၏ ပုံစံ လေးက နုနယ်ခြင်းနှင့် မဟာဆန်ခြင်းကြားမှာ အစွမ်းကုန် လှနေ ပါသည်။

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

"ဒါနဲ့ ကိုဘုန်းကျော်စံ သမီးလေးက မြန်မာစကား တတ် ရဲ့လား ... "

ဦးအောင်ဒင်၏ မေးခွန်းကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စံက ကျေနပ်နှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း 📜

"တတ်ပြီလားဗျာ၊ သမီး ပထမဆုံး စပြောနိုင်တဲ့ စကား က 'ဖေဖေ' တဲ့ဗျ၊ သမီးကို ကျွန်တော်က မြန်မာမလေးလို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တာပါဗျာ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သမီးနဲ့ မြန်မာစကားတွေ အများကြီး ပြောတယ်၊ မြန်မာရုပ်ရှင် တွေ ပြတယ်၊ မြန်မာသီချင်းတွေ နားထောင်ခိုင်းတယ်၊ မြန်မာစာ သင်ပေးတယ်၊ ကျောင်းတက်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ သာ အများခေါ်သလို အဖေကို အိုတိုးစံလို့ ခေါ်တတ်လာ တာ ့ ၊ သမီးကို ကျွန်တော်က မြန်မာအမည် ခင်နန်းစံလို့ ပေးထားတာလေ၊ သမီး ကျောင်းတက်တော့မှ ကျောင်း နာမည်အဖြစ် ဟာနကို လို့ ပေးလိုက်ရတာ ္ ၊ ၊

"ဟာန ဆိုတာ ပန်းတဲ့၊ ကို ဆိုတာ ကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ၊ ဟာနကို ဆိုတာ 'ပန်းကလေး'တဲ့။ ပန်းကလေးလို ဖြူစင်နုဖတ် မွှေးပျံ့တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ဗျာ" "သမီးက ဒါ မြန်မာပြည်ကို ပထမဆုံး ရောဏ်ဖူးတာလား ကိုဘုန်းကျော်စံ ... "

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိ(ကြ်

"ဟုတ်ပါတယ် ့့ ပထမဆုံးပါ ကိုအောင်ဒင်"

"သမီးက ကျောင်းပြီးသွားပြီလား ... '

"ပြီးပါပြီ ကိုအောင်ခင်း သမီးက ဂျပန်က ထုံးစံအရ

မူလတန်း သုံးနှစ်၊ အလယ်တန်း ခြောက်နှစ်၊ အထက်တန်း သုံးနှစ် တက်ရတယ်လေ၊ မူလတန်းကို ခုနစ်နှစ်မှ စတက်

ရတာဆိုတော့ ၁၈ နှစ်မှ အထက်တန်းပြီးတယ်၊ ပြီးတော့

သမီးက အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာ အဓိကနဲ့

တက္ကသိုလ် လေးနှစ် တက်ရတယ်၊ အခု သမီးက ၂၂ နှစ်၊ သမီး ကျောင်းပြီးပြီးချင်းပဲ ဒီကိုခေါ် လာခဲ့တာ ... "

"ဟိုမှာလည်း မြန်မာစာတက်ခဲ့တာဆိုတော့ ခင်ဗျားသမီး

က မြန်မာစာ ကျွမ်းကျင်ပြီပေါ့ဗျာ ... '

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဒင်၊ သမီးက မြန်မာဝတ္ထုတွေလည်း အမြဲဖတ်တယ်၊ သမီးက သူ့အဖေ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်တာ

ကို သိပ် စိတ်ဝင်စားပြီး အလေးထားတာပဲ၊ သမီးက

ဖေ့စ်ဘုတ်မှာလည်း ခင်နန်းစံ နာမည်နဲ့ ဝင်ပြီး မြန်မာ

မိတ်ဆွေရှာတယ်၊ မြန်မာအကြောင်း အမြဲလေ့လာတယ်၊ သမီးက ချယ်ရီကို ချစ်သလို ပိတောက်ကိုလည်း ချစ်

တယ်"

သမီးအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသော

ပုညခင်စေးအပြိတ်ကြိ

ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ မျက်နှာက ကြည်လင်တော့က်ပနေပါသည်။ ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ စကားနှင့် အပြုံးတွေထဲက မေတ္တာ အငွေ့ အသက်ကြောင့် ဦးအောင်ဒင်တောင်မှ ဦးဘုန်းကျော်စံကို အမြင် ကတ်စိတ်ပျောက်ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးသလို စံစားလာရပါသည်။ "ကျွန်တော် ဒီမှာ ဟိုတယ် ဆောက်ဖြစ်ရင် သမီးကို ဟိုတယ် စီမံအုပ်ချုပ်မှုအတွက် တာဝန်ယူစေချင်တာလေ၊ ဒါပေမယ့် သမီးက ဒီအလုပ်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတာ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ နားချကြည့်ရမှာပဲပေါ့ဗျာ၊ သမီးက ဒီအလုပ်ကိုသာ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ပုဂံကိုတော့ အရမ်း စိတ်ဝင်စားတာဗျ"

ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နန်းစံကတော့ အီးယားဖုန်းလေး နားမှာတပ်ကာ သီချင်းနား ထောင်ရင်း ဝေဟင်ထဲက တိမ်စိုင်ဖြူတွေကို ငေးမောလျက် မကြာခင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရတော့မည့် ပုဂံ၏ အလှကို မှန်းဆ မြင်ယောင်ကြည့်နေမိပါသည်။

ပုဂံကို စာအုပ်တွေထဲမှာ ့ အင်တာနက်ထဲမှာ ... နန်းစံ မြင်ဖူးပေါင်း များခဲ့ပြီ ့ ။ ဖေဖေ့ ဇာတိဖြစ်၍လည်း နန်းစံက ပုဂံကို ပို၍ချစ်ရသည်။ ဖေဖေဟာ ရှေးနှစ်ဆုံးပင်း ထောင် ကျော်က မြန်မာ့ထီးနန်းစိုက်ရာ ပုဂံပြည်မှာ မွေးဖွားလာသူပါလာမှ

ပုညခင်စေဘနာပ်တိုက်

ဟု တွေးလိုက်လျှင် ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိ နန်းစံ ကြည်နူးသွား သည်။ ပုဂံကို မြင်ချင် တွေ့ချင်သွားသည်။

ဖေဖေက နန်းစံကို အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။
"သမီးကိုပေးခဲ့တဲ့ ခင်နန်းစံဆိုတဲ့ နာမည်လေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
က ထီးနန်းစံတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ သမီးရဲ့၊
ဂျပန်မှာ စံဆိုတာ 'ဦး' 'ဒေါ် ' 'ကို' 'မ' အဖြစ် တပ်ခေါ်တဲ့
စကားလုံး ဆိုပေမယ့် မြန်မာမှာတော့ စံမြန်းတယ်လို့
အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ ရတယ်၊ ထီးနန်းမဆန်ဘဲ အရပ်
အခေါ်ဆိုရင်တော့ နေထိုင်တယ်ပေါ့ ... ၊ ဖေဖေ့ဆန္ဒက
တော့ သမီးကို ပုဂံမှာ နေထိုင်စေချင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊
ဖေဖေလည်း ဖေဖေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ပုဂံမှာပဲ
ကုန်ဆုံးသွားချင်တယ်"

ဖေဖေက မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာခင်ကတည်းက နန်းစံကို တဖွဖွပြောခဲ့ပါသည်။ နန်းစံကတော့ ဖေဖေ ဒီမှာ ဟိုတယ် ဆောက်ဖြစ်ရင် ဒီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမေဘက်က အမျိုးတွေနှင့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများရှိရာ ဂျပန်ကိုပြန်ပြီး အိုဆာကာ တက္ကသိုလ်မှာ မာစတာဆက်တက်ပြီး ဆရာမလုပ်ရမလား... မဆုံးဖြတ်တတ်သေးပါ။

ပုညခင်စြေဘအုပ်တိုက်

ခုချိန်မှာတော့ 'ဟာနကို'ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

မြန်မာမလေးအဖြစ်သာ ခံယူထားပါသည်။ ဟာနကို စီးလာသည့် လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြန်မာ့မြေ စထိကတည်းက ဟာနကိုဟာ 'ခင် နန်းစံ' ဖြစ်သွားသည်။

အကျင့်ပါခဲ့သည့် 'ဟိုက်'ကို ဟုတ်ကဲ့အဖြစ် ပြောင်း ဖို့၊ ဖေဖေ့ကို 'အိုတိုးစံ'ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိတတ်သည့် အကျင့် ကို ပြင်ဖို့တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားရမှာပင်။ "ကော်ဖီ သုံးဆောင်ချင်ပါသလားရှင် ့့့"

လေယာဉ်မယ်လေးက နန်းစံရှေ့မှာ ခါးကလေး ညွှတ်ကာ လာမေးတော့ နန်းစံက ပြုံးလျက် ခေါင်းခါပြလိုက် သည်။

နန်းစံက အီးယားဖုန်းဖြင့် ဆက်ထားသည့် ဖုန်းထဲ က music ဖိုင်ကိုဖွင့်ကာ နန်းစံ အကြိုက်ဆုံး သီချင်းလေးကို ရွေး၍ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

"အိုဟောင်းလွန်းသော နံရံအုတ်ချပ်များ $x \times U$ မြန်မာဟောလို့ ဟစ်ကြွေးဆဲ သက်သေများ $x \times v$ ရာစုနှစ်အဆက်ဆက် သူတို့ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ အားလုံးရဲ့အမွေ $x \times v$ "

အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ ကွဲရှရှအသံက ဆွဲ ဆောင်မှုရှိစွာ နန်းစံ၏ အကြားအာရုံထဲသို့ တိုးဝင်္ဇလာပါသည်။ နန်းစံ မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာခင်ကတည်းက ပုဂံ အကြောင်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

စပ်ဆိုထားသည့် ဒီသီချင်းကို အင်တာနက်ထဲကနေ ဒေါင်းလော့ ဆွဲ၍ ကူးထားခဲ့တာပင်။

ဒီသီချင်းကို နန်းစံ အထပ်ထပ်အခါခါ နားထောင်

ခဲ့ဖူးပြီ . . ့ ။

"သမိုင်းဝင် ကမ္ဗည်းထက် x x တို့နှလုံးအိမ်သွေးစက် ခြယ်သထားမြဲ ထားပါလား x x မဟာ x x ကြီးမြတ်နေ သော သမိုင်းကြောင်းများ ဒီမြေကြီးမှာ x x မင်းတရား

အနော်ရထာ ကျေးဇူးများ ဒီမြေကြီးထက်မှာ x x

ဒီမြေဟာ တို့တတွေရဲ့ နှလုံးသားဝိညာဉ်ပဲ xx

အားလုံးရဲ့ ပုဂံ 🛛 "

သီချင်းနားထောင်ရင်း လေယာဉ်ပြတင်းနားသို့ ခေါင်းလေးကပ်ကာ မြေပြင်ဆီ ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ နန်းစံရဲ့ စိတ်ကူးထဲက ပုဂံကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ နန်းစံက ရုတ်တရက် ရင်ဖိုလှိုက်သွားကာ ...

> "အိုတိုးစံ ... အိုတိုးစံ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဘုရားတွေ အများကြီးပဲ၊ လှလိုက်တာ ... လှလိုက်

ഗാ…"

နန်းစံရဲ့ အံ့ဩပျော်ရွှင်စွာ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သံ ကလေးက လေယာဉ်လေးထဲမှာ ဆူညံ လှုပ်ရှားသွားပါသည်။

ပုညခင်စ႒အပြဲတိုက်

"ဒါ့ ... ပုဂံပဲ သမီး ... "

"အိုး ... ပုဂံ ... ပုဂံ၊ လှလိုက်တဲ့ ပုဂံ ... "
နန်းစံက ခေါင်းကလေးကို လေယာဉ်ပြတင်းနှင့်
ထိကပ်ကာ ပြုံးကြည်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် မြေပြင်ဆီ ငုံ့ကြည့်နေပါ
သည်။

"လေယာဉ် ဆင်းသက်ပါတော့မယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ခုံခါးပတ်များ ပတ်ထားပေးကြပါရှင် ့့့"

လေယာဉ်မယ်ကလေးက သတိပေးလိုက်တော့မှ နန်းစံက ပြတင်းမှခွာကာ ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဆွဲပတ်ထားလိုက် သည်။

လေယာဉ်သည် ညောင်ဦးလေဆိပ်သို့ ဆင်းသက် လာပါသည်။

ab ab ab

ပုညခင်စေးအချစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠

'(J) also also also

"လေယာဉ်တော့ မဆိုက်သေးဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တာ နည်းနည်းစောနေတယ်၊ ဧည့်ကြိုဆောင်ထဲ ဝင်စောင့်မလား၊ အပြင်မှာ စောင့်မှာလား ... "

"ခဏနေမှ အထဲဝင်တာပေါ့ကွာ၊ လာ ့့ ဟိုတမာပင်ရိပ် အောက်က ခုံဝိုင်းမှာ သွားထိုင်စောင့်ရအောင် ... '

'လွန်းရာကျော်' က Tourကားမောင်းသည့် မောင်

သန်းဇော်နှင့်အတူ တမာပင်အောက် ခုံဝိုင်းတွေ ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

တ္ခကယ်တော့ ခုလို လေဆိပ်မှာ ဧည့်လာကြိုတာ ဟာ လွန်းရာကျော်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ပျင်းလို့သာ လိုက်လာ ခဲ့တာပင်။

ပုညခင်စာဘအာဝေတြိုက်

လွန်းရာကျော်က ပုဂံမြို့သစ်မှာ သိပ်ကြေးကျယ်လှ သည့် တည်းခိုခန်း အသေးစားလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းမည့် ဧည့်သည်တွေ ကြိုပေး သည့် အလုပ်ကို မောင်သန်းဇော်က လုပ်ပေမယ့် သူက ပျင်းတိုင်း မောင်သန်းဖော်နှင့် လျှောက်လိုက်သည့်အခါလိုက်၊ ကိုယ်တိုင် တိုးကား ဝင်မောင်းသည့်အခါ မောင်း၊ စီးပွားရေး လုပ်တယ်ရယ် လို့မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော လွန်းရာကျော်ကို ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ၊ တိုးကားမောင်းတဲ့ ကောင် လေးတွေကလည်း ဘော်ဒါလို ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသည်။

လွန်းရာကျော်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း အလုပ် ရှင်ရယ်လို့ကို မထင်ရပါ။ ပုဆိုးကို တိုတိုကျစ်ကျစ်ဝတ်ကာ စွပ်ကျယ်လက်စကလိုလို အင်္ကျီမျိုးနှင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကွမ်းက ဝါးသေး ့ ။ ဟိုနားဒီနားသွားရင် ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့်သာ သွား လာတတ်သော လွန်းရာကျော်ဟာ တိုးကားမောင်းတဲ့သူနဲ့တူသလို ဟိုတယ် ဧည့်ကြို့ဝန်ထမ်းကလေးနှင့်လည်း တူချင်တူနေတတ်ပြန် ပါသည်။

လွန်းရာကျော်က တမာပင်အောက်က ခုံဝိုင်းလေးမှာ

ထိုင်ရင်း ဟိုဒီလှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့ ပုဂံမှာမြင်ရခဲသော မာဆေဒီလို

ပုသခင်စ႒အပ်တိုက်

ကားနက် တစ်စီး လေဆိုပ်ဝန်းထဲသို့ ဝင်လာတာကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။

> "သန်းဖော် ့့ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဟိုကားက အလန်းဖယား ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကားလဲ ့့ မင်းသိလား ့ ့ " "အဲ့ဒါ သူဌေး ဦးရန်နိုင် ကားလေ အစ်ကို၊ အဲဒိုကားက ဒီမှာတော့ အမြဲမရှိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူလာတဲ့အချိန် တွေနဲ့ သူ့အထူးဧည့်သည်တွေ လာတဲ့အချိန်လောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဒီနေ့ ဒီကား လေဆိပ်ထဲလာပုံထောက်ရင်တော့ ဦးရန်နိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ် ဆိုက်ပုံရတယ်၊ သူလား ౣ သူ့အထူးဧည့်သည်လားတော့ မသိဘူး ့္ "

လွန်းရာကျော်က လေဆိပ်အဆောက်အဦရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သော မာဆေဒီးစ် ကားအမည်းကြီးကို လှမ်းကြည့်နေ လိုက်သည်။ ကားဟာ မာဆေဒီးစ် မော်ဒယ်မြင့်။ ဒီလိုကားမျိုးကို များသောအားဖြင့် သူဌေးနှင့် VIP တွေသာ စီးလေ့ရှိတာပင် ...။ သူဌေးဦးရန်နိုင်ဆိုတာ ပုဂံမှာသာမက မြန်မာပြည်ရဲ့ အထင်ကရ နေရာတော်တော်များများမှာပါ ဟိုတယ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီး တွေ အပါအဝင် စက်ရုံတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင် 🚬 🛚 သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲ မှ ထွက်လာသော လူတချို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှာ

က ဟိတ်ဟန်ကောင်းကောင်း သူဌေးဂိုက်ကျကျ အသက် ၄၀ နှင့် ၅၀ ကြား အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ့ ။ ကြွေရောင် တောက်ပဖြူလဲ့နေသည့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်နှင့် ပုံကျကျ ဘောင်းဘီရှည် အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ မီးခိုးရောင် အဖျော့ ဝေ့စ်ကုတ်လေး ထပ်ဝတ်ထားကာ လည်ပင်းမှာ လည်း နက်ခ်တိုင်နှင့် ့ ့ ။ လက်တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာတော့ ကုတ်အင်္ကျီလား ဘာလား မသိသော အင်္ကျီအမည်းရောင်ကို ပွေ့ ချိတ်ကိုင်လာသည်။ ရူးစ်ဖိနပ် အမည်းရောင်ကလည်း တောက်ပ ပြောင်လက်နေပါသည်။

ထိုယောက်ျားရဲ့ အသားဟာ ဖြူဆွတ်ဆွတ်ကြီး မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် ညှိနဲ့သည်။ ခပ်ထူထူ ဘေးခွဲဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားပြီး ရှေ့ဆံပင်စ တချို့ အနည်းငယ် စင်းကျနေသည်။ မျက်ခုံး မည်းမည်းထင်ထင်၊ နာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ဝန်းနက်နက်နှင့် တော်တော်လေး ကြည့်ကောင်းသော အမျိုး သား တစ်ယောက်။ လမ်းလျှောက်လာပုံက ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်၊ ခြေလှမ်းဖြောင့်ဖြောင့်။ မျက်နှာထားက တည်ကြည်ထည်ဝါကာ မာန်မာနလည်း အပြည့်ရှိပုံပင် ့ ့ ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးတစ်ယောက်ပဲဟု သေချာ ပိုင်နိုင် ဆိုမြင်နိုင်သော ပုံစံမျိုးပင်။

<u>ပညခင်စ႒အပ်တိုက်</u>

<u>ပြညခင်စေဒအုပ်တိုက်</u>

သူ့နောက်မှာတော့ ကော်လံတုံး လက်တိုရှပ်ဖြူနှင့် ယောပုဆိုး ခရမ်းရောင်လေး ဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်။ သူကလည်း ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူဌေး၏ ဝန်ထမ်းမှန်း သိသာစွာ သူဌေးနောက်မှာ ကုပ်ကုပ်ရို့ရို့...။ သူတို့နောက်ကမှ ခုန သူဌေး နှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည့် ရုပ်သန့်သန့် လူကြီးတစ်ယောက်။ ထိုလူများကို လွန်မြောက်သော် အဖြူရောင် အရိပ်

ကလေး တစ်ရိပ်က သူ့မြင်ကွင်းထဲကို ထင်းရှင်းလင်းပစွာ ဝင် ရောက်လာပါသည်။ ဦးထုပ်အပြန့် အဝိုင်းကြီးက အဖြူ၊ ဂါဝန်က အဖြူ၊ ဖိနပ်က အဖြူ၊ စလင်းဘတ်အိတ် အဖြူဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကာ အနီးအနားဝန်းကျင်ကိုပင် လင်းသွားစေသော ထိုမိန်းကလေးထံမှာ သူ့အကြည့်တွေ တွယ်ငြိငြိမ်သက်နေသည်။ သူမ၏ အသားအရည်က ပန်းရောင်သွေးကလေး

ပြေးနေကာ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိ။ လည်တိုင်ရည် ကြော့ကလေးရဲ့ အခြေမှာ ပုလဲသွယ်လေးတစ်ကုံး ဆင်မြန်းထားပုံကြောင့် တော်ဝင် မင်းသမီးလေးလိုလို တစ်မျိုး ယဉ်နွဲ့နေသည်။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့် လိုက်ရင် ဂျပန်မလေးလိုလို ကိုရီးယားမလေးလိုလို ထင်ရပေမယ့် သေချာကြည့်တော့ မျက်ခုံး ထူထူ ကွေးကွေး နက်နက်နှင့် မျက်လုံး ကလေးတွေ၊ နှာတံကလေးတွေက မြန်မာဆန်သလိုလို မဟာဆန် သလိုလိုနှင့် ... ။ နေ့က လူကြီးနှင့် မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေ ဆင် တာမို့ သားအဖပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"အစ်ကို ့့ လှတယ်ဗျ ့့ နော ့ ့ ဟီးဟီး ့ ့ " သန်းမော်က သူ့ အနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြော သည်။

သူတို့အားလုံးက ဧည့်ကြိုဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်ထား သည့် မာဆေဒီးစ်ကားနက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေသည်။ ကားနားရောက်တော့ ဝန်ထမ်းနှင့်တူသူ လူငယ်က ကားဆီ အရင် ပြေးသွားကာ ကားတံခါးတွေကို ဖွင့်ထားပေးလိုက်သည်။ သူဌေး နှင့်တူသူ လူကြီးနှင့် မိန်းမလှလေးက ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ ရုပ်သန့်သန့် လူကြီးက ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နောက်ထပ် မတ်တူး ကားတစ်စီး ရပ်လာတာမို့ မိန်းကလေး၏ အဖော်ဖြစ်ပုံရသော အမျိုးသမီးနှင့် ဝန်ထမ်း အမျိုးသားက ထိုကားပေါ် တက်ထိုင်ကာ ဓာဆေဒီးစ်နောက်မှ ထိုကားက လိုက်ပါသွားပါသည်။ မောင်သန်းဇော်က ပြုံးစိစိနှင့်

> "အစ်ကို ... အဲဒါမျိုးလေးဆို သဘောကျတယ် မဟုတ် လား ... "

> "သဘောမကျပေါင်ကွာ၊ လှည့်ကြည့်မိတာပဲ့ ရှိတာပါ၊ ငါက အဲ့ဒီလို ဖြူဉနုဖတ်တွေ မကြိုက်တတ်ဘူး၊ ပါး နှစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်ကြီးကြီး ကွက်ထားတဲ့ အညာသူမ ဂျမ်းဒေါတွေမှ ကြိုက်တာ"

> > ပုညခင်စ႒အဝ်တိုက်

"အဟား ့့ ဟုတ်လို့လား အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အစ်ကို

ဘယ်ဂျမ်းဒေါကိုမှ ကြိုက်တယ်လို့ မကြားမိပေါင်ဗျာ ... "

"ဟော ့ . . ဟိုမှာလာပြီး ဂျမ်းဒေါ တစ်ယောက်တော့ . . . "

လွန်းရာကျော်က လေဆိပ်ထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိ ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ လက်မြှောက်ပြလိုက်ရင်း ...

"ಉಃ಼ೣೲಀೢ…"

"ഗു ... എന്വേര് ... "

ရွှေတမာက ဆိုင်ကယ်ကို ခြေထောက်တစ်ဖက် ထောက်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့ သိုညက်ညက် ပါးနှစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်ကြီးကြီး ကွက်ထားသော မျက်နှာက ဖွေးခနဲ ပေါ် လာသည်။

လွန်းရာကျော်က တမာ့ဆိုင်ကယ်နားသို့ လျှောက် . သွားလိုက်ရင်း ...

"တမာ ့ုနင် ဧည့်သည်လာကြိုတာလား ့ု့"

"အေး ့ ဧည့်သည်တော့ ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးသိုက်ရဲ့ဧည့်သည်၊ ဒေါ်လေး သိုက်က နှင့်ကိုကြိုခိုင်းမလို့ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ နှင့် ဖုန်း မကိုင်လို့တဲ့ စိတ်တွေတိုပြီး ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းလို့ ငါလာကြိုပေးရတာ ..."

ပုညခင်စ႒အာပ်တိုက်

လွန်းရာကျော်က ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကို ပြန်စမ်းကြည့်

ပြီးမှ ___

"ငါ့ဖုန်းက တည်ခိုခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဟ ့ှ ၊ ဒေါ်လေး သိုက်က နည့်သည် ကြိုရမယ်ဆိုတာ ကြိုမှပြောထေားတာ" "မန္တ လေးက ယွန်းအရောင်းဆိုင်က ဧည့်သည်တဲ့၊ လာခါနီး မှ ကပ်ပြောလို့ ချက်ချင်း အကြိုလွှတ်ရတာတဲ့၊ ဒါနဲ့ နင်ကရော ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ့့"

"ငါ့တည်းခိုခန်းမှာ တည်းမယ့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို လာကြိုတာ ့ ့"

"နင်ကိုယ်တိုင် ကြိုတယ်ပေါ့ ... "

"သန်းဇော် လာကြိုတာကို ငါက ပျင်းလို့လိုက်လာတာပါ ဟာ၊ ဒီလိုလုပ်လေ ... ငါ ဧည့်သည်ကြိုရင်း ဒေါ်လေးသိုက် ဧည့်သည်ပါ ကြို့ခဲ့ပေးမယ်း နေပါဦး ... နင်က ဆိုင်ကယ် နဲ့ လာကြိုတာဆိုတော့ ငါနဲ့မတွေ့ရင် ဧည့်သည်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ တင်ခေါ်သွားမှာလား ..."

"ဒီထဲက ကား တစ်စီးစီး ငှားပြီး ခေါ်သွားမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့တော့ ခေါ်ပါ့မလား၊ လာမယ့် ဧည့်သည်က အဒေါ်ကြီး အရွယ်တဲ့၊ ငါက ကားမမောင်းတတ်လို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ လာရတာ ..."

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"ဒါနဲ့ ့ ့ နင့်ပါးကွက်ကြီးက ကြီးလှချည်လား၊ ရုပ်ဆိုး လိုက်တာ တမာရာ ့ ့"

လွန်းရာကျော်က တမာ့မျက်နှာကို ပြုံးစိစ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့ တမာက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးရင်း ... "နေလောင်မှာစိုးလို့ ပါးကွက်ထူထူ ကွက်ထားရတာပေါ့ ဟုံ၊ ပါးကွက်ကြောင့်တော့ ရုပ်ဆိုးမသွားပါဘူး၊ ငါ့မျက်နှာ က ပါးကွက် ကွက်ကွက် မကွက်ကွက် လုပြီးသား ... " "အေးပါ ... ဒေါ်ဂျမ်းဒေါရယ် ..."

"ရာကျော် ့့ နင်နော် ့့ "

လွန်းရာကျော်က တမာ့ကို စနေမိသည်။ တမာ ဆိုတာ သူ့ငယ်သူငယ်ချင်း ့ ့ ။ အသားညိုညို သွက်သွက်လက် လက် ထက်ထက်မြက်မြက်၊ စကားပြောလျှင် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောတတ်သူမို့ သူက တမာ့ကို ဒေါ်ဂျမ်းဒေါဟု တစ်ခါတလေ စမိတတ်သည်။

အမြဲတမ်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် သွားလာနေတတ် သော တမာဟာ သူ့အမေရဲ့ ယွန်းထည်အရောင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း မန္တ လေးတက္ကသိုလ်မှာ အဝေးသင် တက်နေသူပင်။ တမာ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလို သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းထားသော မျက်နှာကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ခုလည်းပဲ

ပုည ခင်စေ ၁ အုပ် တိုက်

ပါတိတ်လုံချည်နှင့် ဆိုင်ကယ်စီးတိုင်း နေမလောင်အောင် ဝတ်နေ ကျ ရှပ်လက်ရှည်နှင့်၊ ဆံပင်ကိုတော့ ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ဖက် ခွဲကျစ် ထားသည်။ ချက်ခုံး အပြားကြီးကြီး ထူထူ ထင်းထင်း၊ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် တမာကလည်း ကြည့်ကောင်းသည့် အညာသူ ညိုချော တစ်ဦးပင် ... ။

ဤညိုချောကိုမှ လွန်းရာကျော်၏ မွေးစား အမေဟု လည်း ပြောလို့ရ၊ အဒေါ် ရင်းလည်းဖြစ်သော အပျိုကြီး ဒေါ်ခင် နှင်းသိုက်က သဘောကျကာ လွန်းရာကျော်နှင့် ပေးစားချင်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

တမာက သူ့ဆိုင်အတွက် ယွန်းထည်တွေကို ခေါ် လေးသိုက်၏ ယွန်းထည်လုပ်ငန်းမှ တစ်ဆင့် ယူရောင်းလေ့ရှိတာ ပင်။ တမာတို့မှာက အရောင်းဆိုင်သာ ရှိပေမယ့် အလုပ်ရုံမရှိ။ ခေါ်လေးသိုက်ကတော့ ယွန်းထည်အလုပ်ရုံနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသား အများစု နှစ်သက်သည့် အရည်အသွေးမြင့် ယွန်းထည်ပစ္စည်းတွေ ကို show room သဘောမျိုးဖွင့်ကာ ရောင်းချနိုင်သည်။

ဒေါ်လေးသိုက် အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးစီးတည် ထောင်ထားခဲ့သော 'ပုဂံမင်းသမီး' ယွန်းထည်ဆိုင်ကြီးကို ပုဂံမြို့ သစ်မှာ ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်ပါသည်။

တကယ်တော့ လွန်းရာကျော်၏ တည်းခိုခန်းကွ

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

1

nnn Si

လည်း ဒေါ်လေးသိုက် ထူထောင်ပေးထားခဲ့သော တည်ခိုခန်းပင်။ သားအမိလို့လည်း ပြောလို့ရသော တူဝရီးနှစ်ယောက်ဟာ တစ် ယောက်ကို လုပ်ငန်းတစ်ခု ဦးစီးကာ ပုဂံမှာတော့ သူဌေးစာရင်း ဝင်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

"ရာကျော် ့ နှင့် ဒေါ်လေးသိုက်ကလေ အပျိုကြီးမို့လို့ လား မသိဘူး၊ အရမ်းစိတ်တိုလွယ်တာပဲနော်၊ သူစိတ်တို နေတာ တွေ့ရင် ငါ ကြောက်တောင်ကြောက်တယ်" "ဒေါ်လေးသိုက်က နှင့်ကိုကျတော့ စိတ်ရှည်ရှည် ချစ်ချစ် ခင်ခင်ပါ တမာရယ်၊ နှင် ဒေါ်လေးသိုက်အကြိုက်ကို သိပ်ပြီး လိုက်မနေနဲ့ဦး တမာ၊ ဒေါ်လေးက နှင့်ကို ငါနဲ့ ပေးစားဖို့ မျက်စိကျနေတာ ့ " "အမလေး ့ နှင့်များတော့ မယူချင်ပေါင် ရာကျော်ရယ်၊

ငါက ဒေါ်လေးကို ခင်လို့သာ ကူစရာရှိ ကူနေတာပါ" "ငါကလည်း နှင့်လို ဂျမ်းဒေါကို စိတ်မကူးပါဘူး တမာ ရယ်၊ မစိုးရိမ်နဲ့နော် ..."

"အေး ့ အဲ့ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဟဲ့ ့ ့ ငါ သွားမယ်၊ နှင့် ကြိုလာခဲ့တော့ ့ ့ "

တမာက ဆိုင်ကယ်ကို စက်ပြန်နှိုးလိုက်တာမို့ လွန်း ရာကျော်က မျက်ခုံးပင့်သွားကာ

ပုညခင်စ႒အှပ်တိုက်

"ဟ ့ ့ ဘာကိုကြိုရမှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သေချာပြောခဲ့ဦး လေ ့ ့"

"ပါတိတ် အစိမ်းရောင် ဝမ်းဆက်နဲ့ ၊ မျက်မှန်နဲ့ အသက် ၅ဝ လောက် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အခေါ်ကြီး၊ နာမည်က ခေါ်အေး မြတဲ့၊ သေချာကြည့်ကျက်ပြီးတော့သာ ကြိုခဲ့တော့ ... " တမာက ပြုံးစိစိနှင့် ဆိုင်ကယ်လီဗာကို တဗျင်းဗျင်း ဆွဲကာ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွားပါသည်။ "ဂျမ်းဒေါမ ... "

လွန်းရာကျော်က ရေရွတ်လိုက်ရင်း သန်းဖော်ကို လှမ်းခေါ်ကာ လေဆိပ်အဆောက်အဦးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ab ab ab

ပုညခင်စေဒအုပ်ကြီးက်

(5) Ar Ar Ar

"အိုး ့ ဘုရားတွေ အများကြီးပဲနော် ဖေဖေ၊ ဟိုမှာ တစ်ဆူ၊ ဟိုးမှာ တစ်ဆူ ... ၊ အိုး ့ အိုး ့ ဟိုမှာ အများ ကြီးပဲ ့ အများကြီးပဲ"

လေဆိပ်လမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်လာသော ကား က အနော်ရထာလမ်းမကြီးဘက်သို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လာဆဲမှာ နန်းစံက လမ်းဘေးဝဲယာသို့ ကြည့်ရင်း အံ့သြပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်မှ ဖွဖွ ရေရွတ်ရင်း လက်အုပ်ကလေး ချီလာသည်။

ပုဂံရေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေဟူသော မြို့အဝင် မှခ်ဦးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် လူနေအိမ် အဆောက်အဦ တချို့ အလွန် အနော်ရထာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ဘုရားတွေ ... ။ ပြီးတော့ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ဘုရားတစ်ဆူ ... ။ "ဖေဖေ ... ဒါ ဘာဘုရားလံဟင်"

ပုညခင်စော အာဝေီတီက်

"အလိုတော်ပြည့် ဘုရားလေ ့ သမီး၊ ဒီဘုရားမှာ ဆု တောင်းရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ ဒီကလူတွေက ယုံကြည်ကြတယ်၊ ဟိုးမှာကြည့် ့ ဟိုဘုရားက ့ " "စဏလေး ့ စဏလေး ဖေဖေ၊ အဲ့ဒီဘုရားကို နန်းစံ သိတယ်၊ နန်းစံ မြင်ဖူးတယ်၊ နန်းစံပြောမယ်၊ အို ့ မှတ်

မိပြီ၊ အဲ့ဒါ အာနန္ဒာ ... အာနန္ဒာ မဟုတ်လား ဖေဖေ" "ဖေ့သမီးက တော်လိုက်တာ၊ တော်တော် လေ့လာထား

တာပဲ ``. "

"ဖေဖေ ပုဂံဘုရားတွေအကြောင်း ပြောပြပြီးကတည်းက နန်းစံက စာအုပ်တွေ အများကြီး ရှာဖတ်ထားတာလေ၊ ဟောဟိုမှာ ဟိုဘုရားက အို ့့ဘာပါလိမ့် ့ ့ နန်းစံ သိ ပါတယ်၊ သ ့့သဗ္ဗင်ညု ့ "

"တော်လိုက်တဲ့ ဖေဖေ့ သမီးပါလား ့ ့ "

"အဟင်း ့ ပြီးတော့ နန်းစံ သိသေးတယ်၊ ပုဂံက ကမ္ဘာ့ အလှဆုံး ၁၀ နေရာထဲမှာ နံပါတ် ၆ တဲ့ ဖေဖေရဲ့၊ တရုတ်ပြည်က ဂရိတ်ဝေါ မဟာတံတိုင်းတောင် နံပါတ် ၇ ပဲချိတ်တာ ..."

"အိုး ့့ အဲ့ဒါ ဖေဖေတောင် မသိသေးဘူး သမီးရဲ့ ... " ဦးဘုန်းကျော်စံက သမီးခေါင်းလေးကို တစ်ချက်

ပုတ်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောမိသည်။

ပုညခင်စေဒဆုပ်တိုက်

နန်းစံကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှခင်းတွေကို ကြည့်ရင်း 'လှလိုက်တာ' 'အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်တာ' စသဖြင့် ရေရွတ် ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ သို့သော် မြင်မြင်သမျှဟာ နန်းစံအတွက် တော့ အံ့သြမိန်းမောစရာချည်းပဲမို့ ခဏကြာတော့ နှတ်ဆိတ်စွာ ဖြင့်သာ ပုဂံရဲ့ ညနေခင်း ရှုခင်းတွေကို ငေးမောလိုက်ပါလာပါ သည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံကတော့ မရောက်တာကြာခဲ့ပြီဖြစ် သော ပုဂံမြေကို ငေးမောရင်း နှလုံးသားတွေ ပူနွေးဆူဝေလာသည် ဟုပင် ထင်လိုက်ရသည်။

ဟိုအရင် အချိန်တုန်းကတော့ ခု မာဆေဒီးစ်နဲ့ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေတဲ့ လမ်းဟာ မြေကြီးလမ်း ့့ ။ ဒီမြေပေါ် မှာ နင်းဖြတ်သွားတဲ့ မြင်းခွာသံတွေ၊ မြင်းလည်ပင်းက ခြူသံတွေ ကို ခုပင် ပြန်ကြားရသည်ဟု ထင်ကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား သည်။

နှလုံးသား ကြေမွခဲ့ရာ ဒီပုဂံမြေကို ဒီတစ်သက်လုံး ပြန်မနင်းတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း ခုတော့ ... မုန်း သလောက် ချစ်ရသော ပုဂံကို ပြန်ခဲ့ရပြီ ... ။ တင့်တယ်တောက်ပ သော ဘဝဖြင့် ပြန်နှင်းခွင့်ရသော ပုဂံမြေမှာ သူ့အတွက် ဘာတွေ ရှိနေဦးမလဲ ... ။ သူ ဒီက ထွက်သွားခဲ့တုန်းကတော့ နှလုံးသား ဗလာဖြင့် ဖြစ်သည်။

ပုည္ခင်စ႒အစ်တိုက်

ဦးဘုန်းကျော်စံက မျက်နှာကို ပင့်ချီလိုက်ရင်း အား တင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကားက သီရိပစ္စယာ ဆာကူရာ ဟိုတယ်ရှိရာ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ မောင်းဝင်လာပါသည်။ သူတို့ မာဆေဒီးစ်ကား ဟိုတယ်ရှေ့မှာရပ်ချိန်မှာ နောက်က လိုက် လာသည့် မတ်တူးကားလည်း ရပ်လာသည်။

မောင်ကျော်သက်နှင့် မသူဇာက သူတို့ကားဆီ သွက် သွက် လျှောက်လာကာ တံခါးဗွင့်၍ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

နန်းစံက ကားပေါ် မှဆင်းလိုက်ပြီး ဟိုတယ် lobby ကို ဖြတ်လျှောက်လာပြီးနောက်မှာတော့ ဟိုတယ်မြက်ခင်းစိမ်းရဲ့ အလွန်ဆီက ပြန့်ပြူးသော့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက် ရလေသည်။

နန်းစံက မြစ်ရေပြင်ကို အံ့သြငေးမောနေပြီးမှ ဖခင် ဖြစ်သူကို ခေါင်းကလေးငဲ့မော့၍ ကြည့်လိုက်ရင်း မြစ်ပြင်ဆီ သက်ညှိုးညွှန်ကာ ့့့

"ဖေဖေ့့ ့ဒါ ့ ့ ့ မြစ်၊ အေ ့ ့ အေ ့ ့ ဧရာဝတီ၊ ဧရာဝတီ မဟုတ်လား ဖေဖေ"

"ဟုတ်တယ် သမီး ့ ၊ ဟိုးကမြင်နေရတဲ့ တောင်က တန့်ကြည့်တောင်ပဲ ့ "

နန်းစံက မြူးပျစွာဖြင့် မြှက်ခင်းပြင်ကျီယ်ကြီးဆီ ဘလှစ်လှစ် ပြေးဆင်းသွားပါသည်။

ပုညခင်စေဒနားပေါ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၃၈ 🐠 ပညခင်

အချိန်က နေဝင်ဆည်းဆာချိန်မို့ မြစ်ပြင်က ပုစွန် ဆီရောင် သမ်းနေသည်။ တန့်ကြည့်တောင်စွယ့်ရဲ့ အထက်မှာတော့ ဝင်လှဆဲဆဲ နေဝန်းနီ။

ဂါဝန်ဖြူလေး တလွင့်လွင့်ဖြင့် ပြေးသွားသော နန်းစံ နောက်သို့ မသူဇာက လိုက်မည်ပြင်သည်။ ဦးဘုန်းကျော်စံက မသူဇာကို လက်ကာပြ၍ တား

မြစ်လိုက်သည်။

"ဟိုတယ်မှာတော့ သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေး အေးဆေးဆေး နေခွင့်ပေးလိုက်ပါ မသူဇာ၊ ကဲ ့့့ အန်ကယ်လ်လည်း သွားနားတော့မယ်၊ သမီး လာတော့မှ သူ့အခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ၊ လာ ့့ မောင်ကျော်သက် သွားရအောင်၊ ကိုအောင်ဒင် တစ်ယောက်ကော ့့ ့" "သွားနားနှင့်ပါပြီ အန်ကယ်လ် ... "

ဦးဘုန်းကျော်စံက တည်းခိုရမည့် ဘန်ဂလိုတွေဘက် ကို လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

နန်းစံကတော့ မြက်ခင်းပြင်ရဲ့အဆုံး မြစ်ကမ်းခြေ ဆီကခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်ကာ နေဝင်ချိန် ရှုခင်းကို ငေးရင်း ပုဂံနှင့် ဧရာဝတီ၏ ဖမ်းစားမှုကို ခံယူလျက်ရှိလေသည်။

ab ab ab

ပုညခင်စ႒ အှပ်တိုက်

(၄) ate ate

"ကဲ ့ မောင်လွန်း ဒီကိုကြွခဲ့စမ်းပါဦး" လှမ်းခေါ် လိုက်သံက ရစ်တော့မည့် အသံမျိုး 🚃 ။ ေါ်လေးသိုက်ရဲ့ ဧည့်သည်ကို ကြိုလာခဲ့ပေးပြီးပြီမို့ ယွန်းထည် ဆိုင်ရှေ့ ခြံဝန်းထဲက အလုပ်ရုံထဲမှာ အေးအေးလူလူ ဝင်ထိုင်နေ သော လွန်းရာကျော်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိသည်။ ကွပ်ပျစ်အရှည်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်၍ ယွန်းပန်းအိုး တစ်လုံးကို ယွန်းပန်းချီရေးနေသော ဒွေးလေး ဒေါ်ယဉ်ဌေးက မြှီးကာ လွန်းရာကျော်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ... "မင်းတော့ မလွယ်ဘူး မောင်လွန်း၊ မင့်အဒေ့ါ်က မင်း ကို ဖုန်းလည်းခေါ်မရ၊ အိမ်လည်း ပြန်မအိပ်လို့ စိတ်တို နေတာ၊ မင်းက ကိုယ့်အဒေါ် အရွယ်ကောင်း အပျိုကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ဘယ်ကိုကြွမြန်းနေသတုန်း

ပုညခင်စေ အနှစ်တိုက်

၄၀ 🐽 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🏨 ၄၄

"ဘယ်ကိုမှ မကြွမြန်းရပါဘူး ဒွေးလေးရာ၊ တည်းခိုခန်း မှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် အခန်းရှိတော့ ဒီလိုပဲ အလုပ် ကိစ္စလုပ်ရင်း ညဉ့်နက်သွားရင် ဟိုမှာအိပ်ပစ်လိုက်တာပါ၊ ဖုန်းက မေ့မေ့ကျန်နေလို့ မကိုင်ဖြစ်တာ ..." "မောင်လွန်း ... မင်း မလာသေးဘူးလား ..."

"လာပြီဗျို့ ..."

ဒေါ်လေးသိုက်က နောက်တစ်ကြိမ် အသံမြှင့်၍ ခေါ်လိုက်ပြီမို့ လွန်းရာကျော်က ဒွေးလေးကို နာခေါင်းတစ်ချက် ရှံ့ပြခဲ့ပြီး ယွန်းထည်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ယွန်းအလုပ်ရုံနှင့် ယွန်းထည်ပစ္စည်း အချောထည် တွေ ထားသော ဆိုင်နေရာကို အုတ်စီလမ်းကလေးဖြင့် ဆက်သွယ် ထားသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ မြက်ခင်းစိမ်း စိမ်းနှင့် စဉ့်အိုးကြီးများ ချထားသည်။ ပြီးတော့ ခြံထောင့် ဝါး ကွပ်ပျစ်တွေပေါ်မှာ ယွန်းထည်လုပ်ဖို့ ဝါးတွေကို ခွေထားသည့် အကြမ်းထည်များ ရှိသည်။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ယွန်း ထည်လုပ်သည့် သစ်စေးနံ့တွေ သင်းနေသည်။

သမားရိုးကျ ယွန်းထည်လုပ်သည့် မိဘလက်ငုပ် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဒေါ်လေးသိုက်က ခေတ်မိအောင် မွမ်းမံချဲ့ထွင် နိုင်ခဲ့သည်။ မြေယာရှခင်း အလှဆင်လုပ်ငန်းကို အပ်နှံပြီး ခြံထဲ

. . . . . . ကို အလှဆင်ထားတာမို့ မူလ သစ်သားအိမ်မည်းကြီးရဲ့ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင် ခြံထဲမှာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း မြေအိုးလှလှများ၊ Royal အုန်းပင်များ၊ ရှေးလက်ရာ လှည်းယာဉ်၊ ပုသိမ်ထီးအလှများဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်ဆော နေရာတစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ယွန်းပြုလုပ်ပုံ အဆင့်ဆင့်နှင့် ယွန်းပြုလုပ်ရာမှာ သုံးသည့် ပစ္စည်း တွေကိုပါ ပြသထားကာ ယွန်းထည်ပြုလုပ်နေသည်ကို ကြည့်ရှ လေ့လာနိုင်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားပါသည်။ ဒီလမ်းကလေးကို ဖြတ်သန်းပြီးလျှင်တော့ အဆင့်

မြင့် ယွန်းထည်ပစ္စည်းများကို showroom ထဲမှာ ထားသလို စနစ်တကျ ပြသထားသည့် ကျယ်ဝန်းသော ဆိုင်ခန်းကျယ်ကြီး ရှိသည်။ တိုးရစ်ဂိုက်များနှင့် နိုင်ငံခြားသားများ အဝင်အထွက် များသည့် နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်း ခိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ဒေါ်လေးသိုက် ကိုယ်တိုင် ကောင်တာထိုင်သည်။ အလုပ်ရုံကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲသည်။

အေါ်လေးသိုက်ဟာ အလွန် ထက်မြက်လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေးသိုက် အသက်က ၄၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ရှေ့ဆံပင်တွေကို အလယ်မှ ပိပိပြား ပြား ခွဲချကာ တင်ပါးဖုံးသည့်အထိရှည်သော ဆံပင်ထူထူနက်နက္က်

<u>ပြညခင်စေဒအုပ်တိုက်</u>

ပုညခင်စံ၁အပ်တိုက်

ဖြောင့်ဖြောင့်ကို ဖွတ်မြီးတစ်ချောင်း ကျစ်ချထားသည်။ အမြဲတမ်း ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကို အစင်းလေးပါးပါးထင်အောင် လိမ်းထား တတ်သော ဒေါ်လေးသိုက်ရဲ့ အသားအရည်က ဘုရားစူး အညာသူ ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဖြူပြီးကြည်နေသည်။ ဆံပင်စ တစ်စမကျ ဘဲ ထင်းရှင်းနေသည့် မျက်နှာက ကြည်လင်ပြီး ထက်မြက်သည့် ပုံလေးလည်း ပေါ်နေသည်။ မျက်ခုံးထုထူ၊ နှာတပေါ်ပေါ်၊ မျက်ဝန်း အိမ်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေက ထင်ရှားသည်။ အမြဲတမ်း တင်းတင်းစေ့ ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ပြုံးလိုက်တဲ့အခါ ငေးကြည့်ရလောက် အောင် လှပသော်လည်း တင်းတင်းစေ့ထားသည့်အခါ တစ်ဖတ် လူကို ရှိန်ဟန့်စေသည်။

'ဒေါ်လေးသိုက်' လို့ လွန်းရာကျော်က ခေါ် ရတဲ့ အဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ဟာ လွန်းရာကျော်ရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်းရာကျော်ရဲ့ အဖေထက် ကိုးနှစ်လောက်ငယ်သော ညီမ ကလေးဟာ လှသလောက် မာနကြီးကာ ခုချိန်ထိလည်း အိမ် ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ လွန်းရာကျော်၏ အဖေက မိဘသဘောမတူသည့် ချို့ချို့ငှဲငဲ့ ဖွားစောရွာသူကလေး ကို လက်ထပ်လိုက်တာမို့ မိဘက အမွေပြတ်စွန့်ပစ်တဲ့အခါ ဒေါ်လေးသိုက်ကမဲ လုပ်ငန်းအမွေကို ဆက်ခံကာ ဦးစီးဦးဆောင် ပြုခဲ့ရပါသည်။

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

မိဘတွေ ကွယ်လွန်ခဲ့သွားတဲ့အခါ တစ်ကောင် ကြွက်လို အထီးကျန်ကျန် ဖြစ်ခဲ့ရှာတဲ့ ဒေါ်လေးသိုက်က လွန်း ရာကျော်ကိုတော့ သားသမီးလို တွယ်တာကာ မွေးစားသားအဖြစ် သတ်မှတ်စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပင် ... ။ ကျောင်းထားပေးခဲ့တာ ကအစ ကျောင်းအပြီးမှာ တည်းခိုခန်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဖို့ လွဲပေးတာကအဆုံး ဒေါ်လေးသိုက်က အလုံးစုံ စီမံပေးခဲ့တာပင်။ ဆေါ်လေးက လွန်းရာကျော်ထက် ၁၅ နှစ်သာ ကြီးတာမို့ ဒေါ်လေး ကို ချစ်ခင်လေးစားသော်လည်း သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးကာ နောက်

"ဒေါ်လေး ့ ဟဲဟဲ ့ ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေ များတယ် နော်၊ တော်တော် ရောင်းကောင်းနေလား ့ ့"

လွန်းရာကျော်က မျက်နှာချိုသွေးရင်း ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အေါ်ခင်နှင်းသိုက်က လွန်းရာကျော်ကို တွေ့သည် နှင့် မျက်မှောင်ကြုံ့ကာ လက်ရပ်ခေါ်လိုက်ရင်း

"ကဲ ... ကဲ ... လာပါဦး ... မောင်မင်းကြီးသာ့း ... "

"ဟဲဟဲ ့ ဒေါ်လေးကလည်း ကျွန်တော်က မှောင်မင်းကြီး ရဲ့ သား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေး အစ်ကို ဦးနိုင်မင်းရဲ့

သားပါ"

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

"နင် ငါ့ကို စကားရောဖော့ရောနဲ့ မျက်နှာချို လာသွေး မနေနဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး ့့ ဘယ်ကို ပျောက်နေသလဲဆိုတာ၊ ဖုန်းလည်းမကိုင်၊ အိမ်ဘက်လည်း ခြေဦးမလှည့်၊ အလုပ် များတဲ့ အဒေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလိုက်တာ များ ... "

"ပစ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး ခေါ်လေးရယ်၊ ဒီလိုပဲ တည်း ခိုခန်းမှာက မန်နေဂျာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ယောက်ျားချင်း အဖော်များတော့ တည်းခိုခန်းမှာပဲ စကားပြောရင်း ဆိုရင်း အလုပ်လုပ်ရင်း အိပ်ဖြစ်နေတာပါ၊ ဖုန်းမကိုင်တာက မေ့ ကျန်နေခဲ့လို့ပါ၊ ဒေါ်လေးခြံထဲမှာက တစ်ခြံလုံး မိန်းမ ချည်းပဲဟာ ့္မ ၊ ဒေါ်လေးဘေးနားမှာလည်း မိန်းကလေး ဝန်ထမ်းတွေ ဒီလောက်များတာ ့ှ ၊ ဒီပြန်လာနေရင် မိန်း ကလေးတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အားငယ်တာပေါ့လို့ ... "

"အောင်မယ် __ "

လွန်းရာကျော်က အခြောက်လို နွဲ့ကာပြောလိုက်တာ မို့ ဒေါ်လေးက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက် သည်။ "ဆင်ခြေကိုက ့္၊ ဟင်း ့္ ဟင်း ့္ နင်လား ့္ အား

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

ငယ်တာ၊ နင် ဒီမှာရှိရင် ငါ့နားက ကောင်မလေးတွေ တစ်ချက်မှ ပါးစပ်မစေ့ရဘူး၊ လိုက်နောက်ပြောင်နေတာ" "ပျင်းလို့ နောက်ရတာပါဗျာ ့့့ '

ဒေါ်လေးက လွန်းရာကျော်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကာ ဆိုင်ထဲက ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လွန်း ရာကျော်က ဒေါ်လေးရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်လေးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ့့့

> "တစ်ခါတည်း ကိုယ့်အဒေါ် တစ်ယောက်တည်း အလုပ် လုပ်နေရရှာပါတယ်လေဆိုပြီး လာကူဖေးမမယ် မစဉ်းစား ဘူး ... "

"ဒေါ်လေးကမှ ဖေးမချင်စရာ မကောင်းတာကို ... " " ဘາ ຸຸ ဘາ ຸຸ "

"ဒေါ်လေးက စိတ်ရောလူပါ ဒေါင်ဒေါင်မြည့် ရဲရဲတောက် လေ၊ 'တစ်ကောင်တည်း ့ ့ ဒါပေမယ့် ခြင်္သေ့' ဆိုတာ ဒေါ်လေးလို လူကို ပြောတာဖြစ်မယ် ... "

"အဲ့ဒါနဲ့ပဲ နင်က ငါ့ကို မကူညီချင်ဘူး ဆိုပါတော့ 🛒 ၊ ငါ့မှာ ခိုင်းစရာရှိရင် တမာ့ကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းနေရတံယ်၊ တော် ပါသေးရဲ့ ့္ တမာ တစ်ယောက်ရှိပေလို့၊ တမ္မာက ငါနဲ့ အမျိုးတော်ရမယ့်သူမို့လို့လားတော့ မသိဘူး၊ သိပ်သဘော့

ပုညခင်စေဘ အနေပါတ်ကြိ

ကျစရာ ကောင်းတာပဲ၊ သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက် မြက်မြက်နဲ့ ငါ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ ... '

"နေ ့့ နေပါဦး ့့ တမာနဲ့ ဒေါ်လေးက ဘယ်လိုအမျိုး တော်မှာလဲ၊ ဟာ ့္ သိပြီ ့္ ဟိုတလောက မန္တ လေးက တမာ့ ဦးလေးတစ်ယောက် လာသွားတယ် ပြောတယ်၊ നേക്ക ഗ്നുഗ്സ്"

"ဟဲ့ ့့ အစုတ်ပလုတ် ကောင်လေးရဲ့၊ ပေါက်ကရ မပြော နဲ့ ၊ ငါပြောတာက နှင်နဲ့ တမာ့ကို ပေးစားမယ်လို့ ပြော നാ ...

"ဟာ ့့ ကျွန်တော် ဒီဂျမ်းဒေါမကို မကြိုက်ပါဘူး" "သူများသားသမီးကို ဘာဂျမ်းဒေါမလဲ၊ တံမာက ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတတ်ဆိုတတ်ပေမယ့် သိမ်မွေ့ရမယ့် နေရာမှာ သိမ်မွေ့တယ်၊ နင် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို သူ့ကို ပဲ စဉ်းစား၊ အထွန့်မတက်နဲ့ ... '

လွန်းရာကျော်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာကို ရှံ့မဲ့လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်လေးဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတော့ မျက်နှာထ .အတည်။

> "နင် ဒီညကစပြီး အိမ်ပြန်အိပ်၊ တစ်ခြံလုံး မိန်းမတွေ ချည်းပဲ၊ ညရေးညတာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိတော့ လုံခြုံတာပေါ့ ... "

> > ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

"အိမ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိစေချင်တာများ အလွယ် လေးရယ် ... "

"ဘာလဲ ့္ ဘာဆင်ခြေပေႏ့ချင်သေးလဲ"

"ဒေါ်လေး ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ပြီးရော 🚃 "

"ဟဲ့ ့ ့ ဒီအရွယ်ကျမှ ယူစရာလားဟဲ့၊ ငါယူချင်ရင် အသက် ၂၀ ကတည်းက ယူပြီးပြီဟဲ့ ကောင်စုတ်ကလေး ને....

ဒေါ်လေးက အနားက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲကာ လှမ်းရိုက်ဖို့ ပြင်တော့ လွန်းရာကျော်က လက်နှစ်ဖက်မြွှောက် ခါးကော့ ရှောင်ရှားကာ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ "ဟုဲ ့ ကောင်လေး ့ နေဦး၊ မနက်ဖြန် ငါ ခိုင်းစရာ ရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစေား ၆ နာရီလောက် ငါ့ ဧည့်သည်ကို မီးပုံးပျံစီးမယ့်ကွင်းကို လိုက်ပို့ပေးဦး"

"ဟုတ် ့့ ဟုတ် ့့"

"မနက်စောစော သွားရမှာ၊ ဒီည ဒီမှာပဲ ပြန်အိပ်နော်္တ္

ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျို့ ... ၊ ဗိုက်ဆာတယ်ဗျို့ ... "

"ဟုဲ ... ဪ ... ဗိုက်ဆာတယ်ပြောပြီး ဘယ်ထွက်သွား ပြန်တာလဲ ့့ "

ပုညခစ်စာ အစ်တိုက်

"ဒွေးလေးကို ထမင်းခူးကျွေးခိုင်းဖို့ သွားခေါ် မလို့ပါမျို့" "မအားတဲ့သူကို အလုပ်သွားရှုပ်ဦးမယ်၊ ဒေါ် ယဉ်ဋ္ဌေးက ယွန်းထိုးလက်စကြီး ... မအားဘူး၊ ဒီကောင်လေးဟာ ဂဏာကိုမငြိမ်ဘူး၊ ယုထွေးရေ ... ထမင်းဟင်းခူး၊ ဗန်းနဲ့ ထည့်ပြီး ခြံထဲက စားပွဲမှာ သွားချပေးလိုက်ဦး၊ သူက ထမင်းစားရင် ခြံထဲမှာပဲ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ စားချင်တာ၊ ဘာဟင်းတွေ ရှိလဲ ယုထွေး ..."

ခေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ဆိုင်ကိစ္စရော ချက်ရေးပြုတ် ရေးကိစ္စပါ လုပ်ပေးနေကျ မိန်းကလေးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ "မြူရွက်သုပ်ရယ်၊ ဇီးဖြူသီးထောင်းရယ်၊ ပဲရွက်ဟင်းရိ ရယ်၊ ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ ဝက်သားရယ် ချက်ထားပါတယ်။ မမ ့့့"

"အေး ့ှ ဒါဆိုရင်တော့ မောင်လွန်းအကြိုက်ပဲ၊ လက်ဖင် သုပ်လေးပါ ချပေးလိုက်ဦး၊ သူက လက်ဖက်နဲ့ ထမင်း စားရတာ ကြိုက်တယ်"

အေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ယုထွေးကို လှမ်းပြောနေဆဲ့ တိုးရစ်ဂိုက်တစ်ယောက်နှင့် တိုးရစ်အုပ်စု ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ လှ မြင်လိုက်ရတာမို့ ထိုင်ရာမှထကာ အပြုံးကလေးနှင့် ခရီးဦးကြီး လိုက်ပါသည်။

ဒီခြံဝန်းကြီးထဲမှာပဲ အိမ်ရော၊ ဆိုင်ရော၊ အလုပ်ရှ ရော ရှိနေကာ တချို့ ရွာက မိန်းကလေး ဝန်ထမ်းတွေကို ခြံ နောက်ဘက်မှာ အဆောင်ကလေး ဆောက်၍နေစေတာမို့ မိန်း ကလေး အများစုနေတဲ့ ခြံထဲမှာ မောင်လွန်းက မနေချင် ... ။ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေကပဲ စားဖိုဆောင်ကို တစ်လှည့်စီ တာဝန် ယူကြသလို သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် လုပ်ကြ မြဲပင်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က မိတ်ဆွေ ဧည့်သည်တွေလာလျှင် လည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာပင် တည်းခိုနိုင်ကြသည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ ရောက်လာသည့် ဂိုက်တွေကို ထမင်းဆီးကျွေးနိုင်သည့်အထိ စား ဖိုဆောင်မှာလည်း အလျှံပယ်ပင် ့ ့ ။ ခင်နှင်းသိုက်ရဲ့ နံဘေးမှာ မိန်းကလေးအဖော်တွေ များလှတာမို့ မောင်လွန်း ဒီမှာ မအိပ်ချင် တာကိုလည်း အပြစ်ဆိုလို့မရ။ သူလည်း သူ့ယောက်ျားလေး ဝန်ထမ်းအဖော်တွေရှိရာ တည်းခိုခန်းမှာပဲ နေဂျင်သည်။

ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ဧည့်သည်တစ်ဖွဲ့ နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေဆဲမှာ လွန်းရာကျော်က ဝက်သားနှင့် ပုန်းရည်ကြီးဟင်းကို အပီအပြင် အုပ်နေပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတာနှင့် အုန်းထန်းလျက် တစ်လုံးကို ပါးစောင်ထဲ ပစ်ထည့်ငုံပြီး ဆိုင်ကယ်လေးဆွဲကာ_{နဲ့} ထွက်လာခဲ့ သည်။

ပုညခင်စာဘအုပ်တိုက်

ပြညခင်စၥအစ်တီက်

www.burmeseclassic.com

ှ၀ ထံကြော ပုညခ€်

ဒီပုဂံမှာတော့ ကိုယ့်မှာကားရှိလည်း ခုလို ဆိုင်ကယ် လေးနှင့် အေးအေးလူလူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေတဖြူးဖြူးလေး သွားရတာ အလွန်ပဲ အရသာရှိလှသည်လေ ... ။

ab ab ab

ቀው ቀው ቀው (ዓ)

"ဟား ... တွေ့ပြန်ပြီဟော့ ..." လွန်းရာကျော်က မီးပုံးပျံတက်မည့် ကွင်းနားမှာ ဘားကို စက်သပ်ရပ်လိုက်ရင်း ရှေ့တူရှကဲ မြင်ကွင်းကိုကြည့် သျက် ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဘာလဲ ့ ့ အစ်ကို၊ ဘာတွေ့လို့လဲ ့ ့ "

"ဟိုမှာလေကွာ ... ရွှေမင်းသမီးတို့အဖွဲ့ ... " လွန်းရာကျော်က ကွင်းဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း

သန်းမော်ကို ပြောလိုက်သည်။

ကားရပ်ထားသည့် နေရာနှင့် မီးပုံပျံတက်မည့် နေရာ နည်းနည်းတော့ လှမ်းသည်။ ဒီနေ့ မီးပုံးပျံ နှစ်လုံးက' ရွှေစည်းခုံ အွင်းကနေ တက်မှာမို့ မီးပုံးပျံစီးမည့်သူများက ဒီကွင်း ထဲကို နေက် ၆ နာရီ အရောက်လာကြရသည်။ ဧည့်သည်တွေကို

ပုည ၈င် ၈၁ အုပ် တိုက်

ပုညခင်စာဒအျပ်တိုက်

ကုမ္ပဏီက ကားဖြင့် ကြိုပို့ပေးပေမယ့် ဧည့်သည်ကို အထူးဂရုစိုက် လိုသော ဒေါ်လေးက လွန်းရာကျော်ကို ကြိုပို့လုပ်ခိုင်းထားပါ သည်။ မီးပုံးပျံစီးမည့် အန်တီက ကားပေါ် ကဆင်းသွားပြီး ကား နားမှာရပ်၍ ဖုန်းပြောနေသည်။

လွန်းရာကျော်က ကိုယ့်ရေ့ ကွင်းထဲက မြင်ကွင်း ကိုပင် သေချာစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကွင်းထောင့်မှာ ရပ်လိုက်သော မာဆေဒီးစ်ကားပေါ် မှ ပထမဆုံး ဆင်းလာသူဟာ လေယာဉ်ကွင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသော အဖြူရောင် မင်းသမီးလေး ့ ့ ။

ဒီနေ့တော့ သူမက ပန်းနုရောင် မင်းသမီးလေး ဖြစ်နေသည်။

သူမဝတ်ထားသော ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ကလေးက သူမ၏ ပန်းနုရောင်သမ်းသော အသားရောင်နှင့် ဟပ်ကာ တစ် ကိုယ်လုံး ပန်းရောင်သွေးလေး ပြေးနေသလိုပင်။ ဂါဝန်ထူအိန် လေးပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီ ပန်းရောင်ထူထူ ခါးတိုတိုလေး ထပ်ဝတ် ထားသည်။ ခါးမှာ အနီရောင်ခါးပတ် သေးသေးလေး ပတ်ထား ပါသည်။ ဖိနပ်ကတော့ ဘွတ်ဖိနပ်လို့ပဲ တောခေါ်ခေါ် ရမလား မသိသော ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိရှည်သည့် လည်သာဖိနပ်မျိုးလေး။ လည်ပင်းမှာ ပန်းနုရောင် ပဝါလေး ပတ်လျက် ခေါင်းမှာ သိုးမွေးဦးထုပ်ဖြူလေး ဆောင်းထားသည်။ ပုဂံဆောင် ၏ မနက်ခင်း လေက အေးမြတာမို့ အအေးဒဏ်ကာကွယ်သည့် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဆင်မြန်းထားပါသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှ အဖေ ဖြစ်ဟန်တူသော သူဌေးဂိုက်အပြည့်နဲ့လူ ဆင်းလာသည်။ သူကတော့ သူ့သမီးထက် တောင် ဖက်ရှင်ကျနေသေးသည်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဘောင်းဘီး ခရမ်းပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရည်၊ ရှုးစ်အဖြူနှင့် ရှေ့ဆုံးကနေ ခင်းသားတစ်ပါးလို ကြွချီတော်မူသွားသည်။ သူဌေးနောက်ကမှ နှီးနုရောင် မင်းသမီးလေး၊ သူတို့နောက်က ဝန်ထမ်းနှင့်တူသူ ခန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ခုပ်သန့်သန့် လူကြီးတစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း ငါးယောက်၊ လေဆိပ် ခုာ တွေ့ခဲ့သည့် လူအရေအတွက်အတိုင်းပင်။

သူတို့အားလုံး တန်းစီလျက် မီးပုံးပျံဖြင့် ချိတ်ဆွဲ သည့် ကြိမ်ခြင်းကြီးများ ချထားသည့် ကွင်းထဲသို့ လျှောက်သွား ဆုပုံကို မြူနှင်းအနည်းငယ် ဝေ့နေသည့်ကြားက အထင်အရှား ငံ မြင်နေရပါသည်။

> သန်းဖော်ကပါ ထိုမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်နေရင်း "ဘာသူဌေးမှန်းသာ မသိတာ၊ သူဌေးတော့ သူဌေးပဲ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော် မနေ့တောင် မီးပုံးပျံ ဝန်ဆောင်မှုွ

ပုညခင်စ႒အချစ်တိုက်

ပုညခင်စာဒအျပ်တိုက်

99

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠 ၅၅

ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ သူပြော တာတော့ ဒီမနက် ဒီကွင်းကနေ မီးပုံးပျံ နှစ်လုံး တက်မယ့် အထဲက တစ်လုံးမှာ ရန်ကုန်က ဦးရန်နိုင်ရဲ့ ဧည့်သည် သူဌေးအဖွဲ့ ပါမယ်တဲ့၊ သူတို့က ဦးရန်နိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်နဲ့ လာကြတာတဲ့၊ ဂျပန်က သူဌေးဆိုလားပဲ၊ ဟဲဟဲ ... အစ်ကို ရွှေမင်းသမီးလေးကတော့ တော်တော် လှတယ်နော် ... "

"ဘာကိစ္စ ငါ့ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်ရတာတုန်း"

"အစ်ကို ဟိုစကား မကြားဖူးဘူးလား ... "

"ന്നസോൾ ... "

"တစ်ခါတွေ့တော့ အမှတ်တမဲ့၊ နှစ်ခါတွေ့တော့ တိုဏ် ဆိုင်မှု၊ သုံးခါတွေ့တော့ ရေစက်တဲ့ ..."

"အဟား ... ဒါဆို ခုမှတွေ့တာ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရေစက်မဟုတ်သေးဘူး"

"ဒါဆို သုံးခါတွေ့ ရင် ရေစက်ဆိုတာ အစ်ကို လက် မလား

"အင်း ့ လက်ခံရရင် ကောင်းမလား ့ စဉ်းစားမယ်လေ လွန်းရာကျော်က ပြုံးစိစိပြောရင်း ကားပေါ်က ဆ

လိုက်ပါသည်။

ပုညခင်စ႒အနေဝါတိုက်

ကားဘေးမှာရပ်နေသော အန်တီမြက ဖုန်းပြောလို့ ပြီးပြီမို့ ဖုန်းကို သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး လွန်းရာ ကျော်ထံ လျှောက်လာကာ ...

> "မောင်လွန်းရေ ့ အန်တီတော့ မစီးဖူးလို့သာ အရဲစွန့် စီးရမှာ၊ နည်းနည်းတော့ ကြွောက်သား ့ ..."

"ဘာကြောက်စရာ ရိုလို့လဲ အန်တိရဲ့၊ မီးပုံးပျံမောင်းတဲ့ သူကလည်း နိုင်ငံခြားက ကပ္ပတိန်ပဲလေ၊ ဘာအန္တ ရာယ်မှ မရှိပါဘူး ..."

"မီးပုံးပျံက ရူးရှူးနဲ့ အသံတွေထွက်နေတာနော်" "အဲ့ဒါ ဂတ်စ်ဖြည့်တဲ့အသံပါ အန်တီရဲ့၊ balloon ကို. မှိုင်းဖြည့်နေတဲ့ သဘောပါ၊ balloon ဖောင်းလာတော့မှ တက်လို့ရမှာ၊ ပုဂံရှုခင်းတွေကို အပေါ်စီးကနေမြင်ရရင် အန်တီ အရမ်းပျော်သွားမှာ၊ အန်တီ အမြင့်မကြောက်ဘူး မဟုတ်လား"

"မကြောက်ပါဘူး ... "

"ဒါဆို ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ တစ်နာရှီလောက်ပဲ ဖြည်းဖြည်း ရွေ့ရွေ့ ပျံနေမှာ၊ အန်တီက ပိုက်ဆံရှိလို ဒါမျိုးစီးနိုင်တာ၊ မြန်မာ တော်တော်များများ balloon မစီးနိုင်ကြဘူး၊ ဈေးကြီးတယ်လေ၊ ဒေါ်လာ လေးရာနီးပါး

ပုည ခင်စေ အ ဝေါ် တိုက်

ပေးရတာ မဟုတ်လား၊ နိုင်ငံခြားသားတွေပဲ အစီးများကြ တာ၊ ပိုက်ဆံကုန်ရမျိုးနပ်အောင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာစီး၊ မစိုးရိမ်နဲ့ အန္တ ရာယ်မဖြစ်ဘူး"

"မင်း အားပေးတာနဲ့ ပျော်တောင် ပျော်သွားပြီး ကဲ ...

မီးပုံးပျံနား သွားတော့မယ်၊ အနားထိတော့ လိုက်ပို့ပေးပါ

നുധ്"

"ဟုတ်ကဲ့ ့ ဟုတ်ကဲ့ ့ ့ ပို့ပါ့မယ်၊ သန်းဇော်ရေ ့ ့ စဏ

စောင့် ... '

"ဟုတ်ကဲ့ ့ အစ်ကို"

လွန်းရာကျော်က ဧည့်သည် အန်တီကြီးနှင့်အတူ balloon နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သိပ်နီးကပ်လာတော့မှ အန်တီမြက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဒီလောက်ဆို ရပါပြီကွယ်၊ ကျေးဇူးပါ"

"အန်တီ မီးပုံးပျံက ရွှေဆံတော်ကွင်းမှာ ဆင်းမယ်ပြော တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကွင်းနားကပဲ သွားစောင့်နေမယ်

కాస్త్ర్మ్

ຸ "အေး ့ຸ အေ<u>း ຸຸ</u>"

အန်တီကြီးက မီးပုံးပျံဆီ ဆက်လျှောက်သွားဖြီး

သူက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။

ပြညခင်စေဒအုပ်တိုက်

သူက နောက်လှည့်ပြန်ထွက်မသွားသေးဘဲ လက် ပိုက်ရပ်လျက် ရွှေမင်းသမီးလေး လိုက်ပါမည့် မီးပုံးပျံဆီ ငေးမျှော် ကြည့်နေလိုက်သည်။

မီးပုံးပျံ အထိုင်ခြင်းထဲမှာတော့ လူစုံသွားပြီ။ ထို ခဏမှာ မီးပုံးပျံက ကောင်းကင်ဆီ စတက်လာပါသည်။

သူက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသော မီးပုံးပျံ ဆီ မော့ကြည့်နေဆဲမှာ ပန်းနုရောင် မိန်စးကလေးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသော ပန်းနုရောင် ပဝါပါးလေးက သိပ်မြင့်မြင့်မတက် သေးသော မီးပုံးပျံထက်ဆီက လွင့်ဝဲကျလာလေသည်။

ထိုပဝါကလေးဟာ လေကြောင်းသင့်သည့် လွန်း ရာကျော်ဆီသို့ လွင့်ကာ ဝဲကာ ကျလာတာမို့ သူက ပဝါလေးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

မီးပုံးပျံထက်ဆီ သူ မော့ကြည့်တော့ သူ့ကို ငုံ့ကြည့် ရင်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်ကာ မြင့်ကာ ဝေးသွားသော ပန်းနုရောင် အရိပ်ကလေးကို မြင်ရလေသည်။

"ဟဲ ဟဲ ... နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံရင်တော့ ရေစက်ပဲဆိုတာ

အစ်ကို လက်ခံရတော့မှာနော် ့ ့"

ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူ့နောက်မှာ ရောက်နေ သည် မသိသော သန်းဇော်က ပြုံးစိစိနှင့် ကလိသည်။ 🔀 🕺

ပုညခင်စာ အာဝေတိုက်

www.burmeseclassic.com

၄၈ 🤷 ပုညခင်

သူက ပန်းနုရောင် ပဝါလေးကို ကြည့်ရင်း ဝေဟင် ကနေ ငုံ့ကြည့်သွားသော သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မျက်စိထဲ က မဖျောက်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ab ab ab

(G)

လွန်းရာကျော်သည် ရွှေဆံတော်ဘုရားမှာ ထိုင်ရင်း မြူနှင်းပါးပါးဝေနေသည့် ပုဂံ၏ ရှမျှော်ခင်းတွေကို ငေးကြည့် နေမိပါသည်။

ဟိုးအဝေး ဘုရားပုထိုးစေတီတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ဟို တစ်ခု ဒီတစ်ခု မြင့်တက်လာနေသော ဘောလုံးတွေကို မြင်တွေ့ ရသည်။ ခုလို ဆောင်းမနက်ခင်းတွေမှာ ပုဂံရှိ ကွင်းပြင်တွေဆီက ဟိုတချို့ ဒီတချို့ မီးပုံးပျံတွေ တက်လာနေတာကို ဒီဘုရားပေါ် ကနေ မြင်ရသည်။ သူကတော့ ဒီဘုရားပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ရွှေဆံ တော်ကွင်းကို ဆင်းလာမည့် မီးပုံးပျံကို ကြိုစောင့်နေရပါသည်။ အန်တီမြကိုကြိုရင်း ရွှေမင်းသမီးကို ပဝါပြန်ပေးဖို့လည်း စိတ်ကူး ထားပါသည်။

"ဟာ ့္ မေမေ ့္ ဟိုမှာ မီးပုံးပျံကြီး ့္ မီးပုံးပျံကြီး နီး

လာပြီ"

ပုည ခင်စ႒အားပ်တိုက်

ပြည ခြင်စာဒအားပေါ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠

ကလေးတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် သူက ကောင်း ကင်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရွေဆံတော်ဘုရားရဲ့ အထက်နားဆီမှာ နီးနီးနိမ့်နိမ့် လေး ကပ်၍ပျံလာနေသော မီးပုံးပျံကို အနီးကပ် မြင်နေရသည်။ မီးပုံးပျံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြိမ်ခြင်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ လိုက်ပါလာသော လူတွေကိုပင် နီးလွန်းသဖြင့် သေချာလှမ်းမြင် နေရသည်။

ထိုမီးပုံးပျံဟာ ရွှေမင်းသမီးတို့ လိုက်ပါသွားသော မီးပုံးပျံ ... ။ ဟော ... ဟိုမှာ မီးပုံးပျံပေါ် ကနေ အောက်ကိုလှမ်း ကြည့်နေသော ပန်းရောင်အရိပ်ကလေးဟာ ရွှေမင်းသမီးကလေး။ ကြိမ်ခြင်းပေါ် လက်ထောက်၍ ရပ်နေသော ရွှေင်းသမီးကလေး ကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းသာ မြင်နေရသည်။ သူမရဲ့ အကြည့်တွေက ကိုယ့်ဆီမှာမှာ ထင်လိုက်သည်။

သူ ထိုအရိပ်ကလေးကို မော့ကြည့်နေဆဲမှာ မော့ ကြည့်ရခြင်းအတွက် ပင်ပန်းရင်မောရခြင်း ဝေဒနာကို စတင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘယ်လိုမှ မမီနိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ မော့ကြည့်နေရ သည်။ လှမ်းဆွဲလို့လည်း မရ၊ သူမကလည်း ဆင်းမလာနိုင် ... ။ သူ မော့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ မီးပုံးပျံက တရွေ့ရွေ့

ပုည် ခင်စာ အနှင်တိုက်

စေးလွင့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ... ရွှေဆံတော်ဘုရားကနေ လှမ်း မြင်နေနိုင်သည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုဆီ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း သွားပါသည်။

"အစ်ကို ့ ဘောလုံး ဆင်းနေပြီ၊ သွားရအောင်ငီလ ... အစ်ကို"

"ဪ ့ ့ အေး ့ ့ သွားမယ်လေ"

သန်းဖော်က သတိလာပေးတာမို့ လွန်းရာကျော်က သန်းဖော်နှင့်အတူ ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ab ab ab

နန်းစံတို့ မီးပုံးပျံ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လာချိန်မှာ ဆာာလုံး လွှတ်တင်ပျံသန်းသည့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေးတွေက ချက်နှာသုတ်ပဝါ အဖြူလေးတွေနှင့် ရှိန်ပိန်ပုလင်းကို အသင့် တိုင်ကာ စောင့်နေကြတာကို မြင်ရသည်။

နန်းစံထက်တောင် ပျော်ရွှင်တက်ကြွ လနီးဆန်းနေ ဆာာ ဖေဖေက ဝန်ထမ်းလေးတွေဆီ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သှမ်းထွက်သွားပါသည်။

ပုညခင်စာဒအုစ်တိုက်

၆၂ ∰ ပုညခΣ

ဖေဖေက ရှိန်ပိန်ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ နန်းစံကို

လှမ်းဖေး့ရင်း …

"ရော့ ့့ သမီး ့့ သမီးက ရှိန်ပိန်ဖောက်လိုက်"

"ශෛ ගොന්လෙ ... "

"သမီးပဲ ဖောက်လိုက်ပါ၊ မသူ့ဇာ ဓာတ်ပုံ ့ ့ ဓာတ်ပုံလေး

ရိုက်ပေးပါဦး ... အိုခေနော်"

မသူဧာက ရှိန်ပိန်ဖောက်နေသော နန်းစံကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးသည်။ ဖေဖေကလည်း နန်းစံဘေးနားမှာ လာရပ်၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသည်။ ပြီးတော့ အားလုံး စုဝေးကာ ဓာတ်ပုံရိုက်

လိုက်ကြပါသည်။

နန်းစံကတော့ မီးပုံးပျံ တက်တုန်းက နန်းစံ ပဝါ လေးကို ဖမ်းဆွဲယူထားလိုက်သောသူကို တွေ့လေမလားဟု မျက် လုံးလေး ဝေ့ဝဲရှာဖွေနေမိသည်။

ဖေဖေနှင့် ကိုကျော်သက်တို့က ကုမ္ပဏီက ကျွေး သည့် ငှက်ပျောကိတ်နှင့် နာနတ်သီး၊ သင်္ဘောသီးတွေကို စားရင်း စကားကောင်းနေပါသည်။

"ကျုပ်ဗျာ ့ ဒီဝုဂံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့တာ ဒီလောက်လှတဲ့ ရှခင်းမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျ ရင် ဒီလိုလှတဲ့ ရှခင်းတွေကို ခုလိုမျိုး ကြည့်ခွင့်ရလိမ့်

ပုညခင်စ႒အစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၆၃

မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ အမြင့်ရောက်တော့ နည်း နည်းတော့ ကြောက်သားဗျ၊ သမီးကြောက်မလားလို့ စိုးရိမ် နေတာ၊ သမီးက မကြောက်ဘဲ ကိုယ်ကတောင် ကြောက် ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ၊ လှတဲ့ ရှုခင်းတွေမြင်မှ ကြောက်ဖို့ တွေ ဘာတွေ မေ့ကုန်တာ၊ ဒီ မီးပုံးပျံက ရှစ်ယောက် စီးလေ၊ ကပ္ပိတိန်နဲ့ဆို ကိုးယောက်စီးပေါ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ချည်း သီးသန့် စီးချင်လို့ ကုမ္ပဏီကို သေချာ ကြိုမှာရတာ၊ ဝိတ်တွေ ဘာတွေ ချိန်ကြည့်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ချည်း စီးဖို့ အဆင်ပြေတဲ့ ဝိတ်နဲ့မို့လို့ ခုလို သီးသန့် စီးခွင့်ရတာလေ၊ ဟဲ ဟဲ ့ ့ ကျုပ်က ဖြစ်နိုင်ရင် လေယာဉ်လေးနဲ့တောင် ဝဲကြည့်ချင်တာ၊ အဲဒီလို လုပ်ခွင့် မရလို့သာ ့ "

ဦးဘုန်းကျော်စံက ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းခပ်ကြွား ေားလေး စကားများနေတာကို ဦးအောင်ဒင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ငြိမ် ဆောင်နေသည်။ ကြွားတာလောက်ကတော့ ခွင့်လွှတ်လို့ရ ညီ။ ပုဂံမှာ နှိမ့်နိမ့်ပါးပါးနေခဲ့ရတော့ ခုလို သူဌေးအဖြစ် ဆေါ်စီးက ပြန်လာကြည့်ရတာကို ကျေနပ်ဝမ်းမြှောက်နေပုံရပါ

နန်းစ်ကတော့ ဖေဖေ ပြောနေတာကို နားထဲကို

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

မဝင်။ ဖေဖေ စားနေတာကိုလည်း ဝင်မစားဖြစ်ဘဲ ဒီကွင်းပြင်ဆီ နိမ့် ဆင်းလာနေသော နောက်မီးပုံးပျံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ဒီမီးပုံးပျံပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သူလိုက်ပို့တာ ဆို သူပြန်လာကြိုမှာပင်။ ဒါဆို ဒီအနီးအနားကို သူရောက်လာ လေမလား ... ။ ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ်မှာ ထိုင်နေသော သူ့ကို နန်းစံ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသေးသည်။

သူပါပဲ ... ။ ဝေးဝေးက လှမ်းမြင်ရပေမယ့် သူပါစဲ ဆိုတာ နန်းစံ သေချာနေသည်။ သူဝတ်ထားတဲ့ အကွက်ကျဲကဲ့ ပုဆိုးက နည်းနည်း ရယ်စရာကောင်းပြီး အဝေးကကြည့်ရင်တောင် ထင်းနေသည်။ ထူပြီး အပြားကြီးသည့် မျက်ခုံးနက်နက်၊ နာတံ ထင်းထင်း၊ အသားသိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့် သူ့ပုံစံဟာ နန်းစံရဲ မျက်စိထဲမှာ စွဲလာသည်။

နန်းစံ ကြည့်နေတုန်းမှာ မီးပုံးပျံက မြေပြင်ပေ ဆင်းသက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဘုရား ပုထိုးစေတီလေးတွေ ကြားရှိ မြေလမ်းသွယ်ကလေးဆီမှ လျှောက်ထွက်လာသော သူ့က နန်းစံ မြင်လိုက်ရပါသည်။

သူက နန်းစံရဲ့ ပဝါလေးကို ကိုင်ပြီး နန်းစံေ ဦးတည်၍ လျှောက်လာတာမို့ နန်းစံလည်း သူ့ဆီ လျှောက်လ ခဲ့ပါသည်။ လွန်းရာကျော်က ရွှေမင်းသမီးဆီ လျှောက်လာရင်း သူမ ပုံစံလေးကို စိုက်ငေးကာလာသည်။ ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်နှင့် သွက်သွက်လေး လျှောက်လာပုံက သံပတ်ပေးထားသော အရုပ် မလေးနှင့်တူသည်။ နီးကပ်လာလေ သူမရဲ့ ကြည်လင်သော မျက်နှာကလေးက ထင်ရှားလာလေ . . ။

သူက ပဝါလေးကို သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ... "ခင်ဗျား ပဝါလေး ကျနေခဲ့လို့ ပြန်လာပေးတာပါ" "ဟိုက် ... ကျေးဇူတင်ပါတယ်ရှင့် ... "

သူမဖြေပုံကြောင့် သူ မျက်ခုံးပင့်မိသည်။ 'ဟိုက်' တဲ့။ ဒါဆို ဂျပန်မလေးလား ... ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဆိုတဲ့ စကားသံလေးကလည်း တစ်မျိုးလေး ဝဲတဲတဲဖြစ်နေပါသည်။ "ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

သူမက စကားမှားသွားလို့ ပြန်ပြင်ပြောသလိုမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပါသည်။

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲရှင်"

သူမန္မတ်က ထွက်လာတဲ့ ဗမာစကားက ပီပီသသ နီလှပါသည်။ အသားအရမ်းဖြူပေမယ့် မျက်နှာပေါ်က မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေက မြန်မာဆန်လှတာမို့ သူမကို တိုင်းတစ်ပါးသူ ဘုလည်း သေချာ ယူဆလို့မရပြန်ပါ။

ပုည ခြင်စာ အစ်တိုက်

ဖြံ့ <mark>ဏ</mark>္တာ ပုညခ€

"ကျွန်တော့်နာမည် လွန်းရာကျော်ပါ"

"လွန်းရာကျော်၊ အို ့ မကြားဖူးတဲ့ နာမည်မျိုးပဲ၊ နာမည်က နည်းနည်းလေး ဆန်းတယ်နော်၊ ကျွန်မနာမည် က ခင်နန်းစံ ပါ"

"သမီးရေ ့ ့ နန်းစံ ့ ့ သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အဲ့ဒါ ဘယ်သူလဲ သမီး ့ ့"

နန်းစံ၏ နောက်နားဆီက ဖေဖေ့ရဲ့ အနည်းငယ် မာထန်သော အသံကြောင့် နန်းစံက ဖေဖေ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ရင်း ...

"သမီး ပဝါလေး ကျနေလို့ ပြန်လာပေးတဲ့သူပါ ဖေဖေ" "ဪ ့ သမီးမှာ ဒါမျိုးပဝါတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ မုဟုတ်လား၊ ကဲ ့ လာ ့ သွားကြမယ်၊ ဟိုမှာ ကား ရောက်နေပြီ ..."

ဦးဘုန်းကျော်စံက လွန်းရာကျော်ကို ခပ်တည်တည် တစ်ချက်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး နှုတ်မဆက် အသိအမှတ်မမြုဘဲ သမီးဖြစ်သူကို ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

လည်ပင်းကလေး လိမ်ကာ သူ့ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင်း အဖေနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော ရွှေမင်းသမီးရဲ့ မျက်နှာက အားနာရိပ်နှင့် တောင်းပန်ရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေခဲ့ သည်။

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၆ရ

သူမတို့ သားအဖက အသင့်ရပ်နေသော မာဆေဒီးစ် ကားနက်ကြီးပေါ် တက်ကာ ထွက်ရွာသွားသည်။

"အစ်ကို ... သူ့အဖေကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲနော် ... "

"အေး ္ ့ ဒီလိုမှန်းသိ လာပြန်မပေးပါဘူးကွာ ္ ၊ သူ့

ကြည့်ရတာ ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ သူ့သမီးကို ငါ ရည်းစား

စကားပြောမှာ စိုးရိမ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ ့ ့ "

"သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းသလောက် အဖေကြီးက ဘဝင်ကြီးနော် အစ်ကို ..."

"ဟုတ်ပါ့ ... ၊ ကဲ ... လာ ... ဟိုမှာ အန်တီမြ ဆင်းလာ ပြီ၊ သွားကြိုရအောင်"

လွန်းရာကျော်က အန်တီမြဆီ လျှောက်လာခဲ့ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည့် ကားနက်ကြီးကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသေးသည်။

do do do

ပုညခင်စေဒဆုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠 ၆၉

(7) ·

နုံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်က သီရိပစ္စယာ ဆာကူရာ ဟိုတယ်ရေ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ရေကူးကန်ပြာပြာဘက်သို့ လက်ဖြာကျနေသည်။

ခင်နန်းစံက ရေကူးကန်ဘေးက သစ်သားဒရင် ဘတ် ရှည်ပေါ်မှာထိုင်ကာ နေပူဆာလှုံနေရင်းက တစ်ဖက်ကုလာ ထိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် မသူဇာကို လှည့်ကြည့်ရင်း

"မသူဇာ 👯

"ရှင် ့ ဟုတ်ကဲ့"

"အဟင်း မသူဇာကလည်း နန်းစံကို ရိုရိုသေသေပုံ မျိုးကြီး မဆက်ဆံပါနဲ့ ... ၊ သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်မလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပါ"

"ဟုတ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီလို ဆက်ဆံရင် အန်ကယ်<mark>လ်က</mark> သိပ်မကြိုက်လို့ပါ"

ပုညခင်စာ အာပ်တိုက်

"ဖေဖေ့ရေ့မှာမဟုတ်ဘဲ နန်းစံတို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အခါ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလို့ရတာပဲ မသူဇာရဲ့၊ မသူဇာက နန်းစံထက် နှစ်နှစ် ကြီးတာဆိုတော့ နန်းစံကို ညီမလို သဘောထားပေါ့၊ နန်းစံလို့ပဲခေါ်ပေါ့၊ နန်းစံက ဒီနိုင်ငံ အကြောင်း သိပ်မသိတော့ မသူဇာကိုပဲ ဆရာတင်ရမှာ..." နန်းစံက နွေးနွေးထွေးထွေး ပြောတော့မှ မသူဇာက

နှန်းစကို ပြုံးကာကြည့်ရင်း ...

"ကျွန်မလည်း နန်းစံကို မြင်မြင်ချင်း ခင်ပါတယ်၊ နန်းစံက ချစ်စရာလေးဆိုတာ ကျွန်မ အိမ်ကလူတွေကို အမြဲ ပြန် ပြောဖြစ်နေတာ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသူတာ နန်းစံ ယောင်ယောင်ပြီး ဟိုက်လိုပြောမိရင် နန်းစံကို သတိပေး နော်၊ အဲဒီ 'ဟိုက်'က အရမ်းအကျင့်ပါနေလို့ ယောင် ယောင်ပြီး ထွက်ထွက်သွားတယ်"

"မသူဇာ ဘယ်လိုသတိပေးရမှာလဲ နန်းစံ"

"နန်းစံ ဟိုက်လို့ပြောမိတာနဲ့ နန်းစံကို တစ်ခုခု လုပ်ပြ ပေါ့ ..."

"အင်း ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြရမလဲ၊ မျက်လုံးပြူးပြရ လေား၊ နှာခေါင်းရှုံ့ပြရမလား၊ ခေါင်းခါရမင်္လား၊ မျက်ခုံး ပင့်ပြရမလား ... "

ပုည ခင်စေသဆုပ်တိုက်

127.5

"မျက်လုံးပြူးပြဲမလား မသူဇာ"

"ကောင်းသားပဲ၊ နန်းစံက 'ဟိုက်' ဆိုတာနဲ့ မသူဇာ မျက်လုံးပြူးပြီး နန်းစံကို ကြည့်ပစ်လိုက်မယ်" မသူဇာက တက်တက်ကြွကြွ ပြောပြီး နှစ်ယောက်

ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

"ဒါနဲ့ မသူဇာ ... ဒီက ယောက်ျားတွေက လုံရည်အဝတ်

များသလား ... " "ပုဆိုးလို့ ခေါ်ကြတာများတယ် နန်းစံရဲ့၊ မိန်းမ ဝတ်

ပါတယ်"

တာက ထဘီပေါ့၊ ပုဆိုးရော ထဘီရောကို လုံချည်လို့ ခေါ် ရင်လည်း ရတာပါပဲ၊ လုံချည်ဝတ်တဲ့ ယောက်ျားလည်း ရှိ၊ ဘောင်းဘီဝတ်တဲ့ယောက်ျားလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဒီက အညာသား တော်တော်များများကတော့ ပုဆိုးပဲ ဝတ်ကြ

"အညာသား၊ အညာသားဆိုတာ ဘာလဲဟင် မသူတ" "ဒီလို အထက်အညာ အပူပိုင်းဒေသက ယောက်ျားတွေကို အညာသား၊ မိန်းကလေးတွေကို အညာသူလို့ ခေါ်တာ ပေါ့ ..."

နန်းစံက မသူဇာ ပြောပြတာကို နားထောင်နေရင်း က မနက်က တွေ့ခဲ့သည့်လူကို မြင်ယောင်လာမိကာ ပြုံးမိရင်း ...

ပုညခင်စေသဆုပ်တိုက်

"မသူဇာ ... ပုဆိုးက မလှဘူးနော်၊ အကွက် အကွက်တွေနဲ့၊ အကွက်ကြီးက ရုပ်ဆိုးသလိုပဲ သိလား ... "

"အကွက် နည်းနည်းကြီးတာက နယ်က အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေ ဝတ်တာများတယ် နန်းစံရဲ့၊ ပုဆိုးကွက်စိပ် လေးတွေ၊ ပိုးပုဆိုးလေးတွေဆို အရမ်းလှတာ..."

"မနက်က တွေ့ခဲ့တဲ့ သူကျတော့ အသက်လည်း သိပ် မကြီးသေးဘဲ ပုဆိုးအကွက်ကြီးနဲ့ ...."

"ဘယ်သူလဲ ့ ့ ၊ နန်းစံ ဘယ်သူ့ ကို တွေ့ခဲ့လို့လဲ ့ ့ "

"နန်းစံ လွင့်ကျကျန်ခဲ့တဲ့ ပဝါကို လာပေးတဲ့ သူလေ" "ဪ ့ ဟုတ်သားပဲ၊ သူ ကြည့်ရတာတော့ ဒီပုဂံ ညောင်ဦးမှာနေတဲ့လူ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"ဒါဆို သူက အညာသားပေါ့ ..."

"ဟုတ်တာပေါ့၊ နန်းစံက သဘောပေါက် လွယ်သားပဲ…" နန်းစံနှင့် မသူဧာက စကားပြောရင်း ရင်းနှီးလာ ကြွပါသည်။ နန်းစံကလည်း မသူဇာဆီက သင်ယူစရာတွေ များလှ

ေါသည်။ နန်းစကလည်း နည်းနည်း အရဲကိုးလာကာ မှီလျော

ဆိုင်နေရာက ခါးကိုမတ်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး မသူဇာဘက်သို့ ကိုယ် ဆိုယိုင်ကာ တိုးကပ်လျက် ...

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

" ഒവുടോ . . . "

"ဟင် ... ပြောလေ နန်းစံ ... "

"နန်းစံ ... ဒီလိုနေရတာ အရမ်းပျင်းလာပြီ သိလား ..."

"ဘာလို့လဲ နန်းစံရဲ့ ့ ့ '

"တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဖေဖေနဲ့ပဲ သွားလာနေရတာ၊ ကားကြီး
ကို မှန်အလုံပိတ်ပြီး အဲကွန်းကြီးဖွင့်ပြီး သွားလာနေရတာ
နန်းစံ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာတယ်၊ ထမင်းစားရင်လည်း
ဟိုတယ်မှာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာပဲ လျှောက်စားနေ
ရတာ ကြာတော့ ပျင်းလာပြီ၊ သူများတွေ သွားလာနေကြ
တာ မသူဧာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ စက်ဘီးကလေးတွေနဲ့
သွားကြတာလေ၊ နန်းစံလည်း အဲ့ဒီလို သွားချင်တာ၊ ဖေဖေ့
ကိုပြောတော့ ဖေဖေက ဖုန်ထူတယ်၊ နေပူတယ်၊ လေတိုက်
တယ်၊ လူရုပ်တယ်၊ ပင်ပန်းမယ် ့ မသွားရဘူးတဲ့"
တိုင်တည်ပြောဆိုရင်း နှာခေါင်းလေးလည်း တစ်

ချက်ရှံ့ပြလိုက်ပုံလေးက ချစ်စဖွယ်မို့ မသူဇာက ပြုံးမိရင်း

"အန်ကယ်လ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ နန်းစံရဲ့၊ ပြီးတော့ နန်းစံက ဖုန်ထူရင် ရင်ကျပ်တယ် မဟုတ်လား ... "

"ဖုန်အလုံးလိုက် ထူမှပါ၊ တော်ရုံဆို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး

"မလုပ်ပါနဲ့ နန်းစံရယ် ... နေပူထဲသွားလာရတာ အရ

ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ အန်ကယ်လ်က နန်းစံကို သီးသီးသန့်သန့် သက်သောင့် သက်သာလေး ဖြစ်စေချင်လို့ ဒီကိုလာတာ တောင် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်လား" "ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နန်းစံ အပြင်ကို

ဖေဖေ မပါဘဲ စက်ဘီးလေးနဲ့ ထွက်ချင်တယ်"

"အဲ့ဒါဆို အန်ကယ့်လ်ကို ခွင့်တောင်းကြည့်လေ ့့ ့"

"ခွင့်တောင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ No တဲ့ ... "

"အဲ့ဒါဆိုလည်း မသွားနဲ့ပေါ့ နန်းစံရယ် ... "

"နန်းစက သွားချင်တာ၊ ဖေဖေ မသိအောင် ခိုးသွားချင် တာ၊ မသူဇာ အဖော်လိုက်ခဲ့မလား ့ ့ "

"ဟာ ့့့ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ နန်းစံရယ်၊ ငါးပါးတွေ မှောက်ကုန်ပါ့မယ် ့့့ "

"ငါးပါးမှောက်တယ် ... !၊ အဲ့ဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ မသူဇာ"

"ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်လို့ ပြောတာပါ နန်းစံရယ် မသွား ပါနဲ့နော် ... မသူဇာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကားနဲ့ပဲ အေး အေးဆေးဆေး သွားရုအောင်ပါ"

နန်းစံက ဘာမှ စကားဆက်မပြောတော့်ဘဲ မသူဇာ ကို ခပ်တွေတွေစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည့်နှိ

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

ပုညခင်စာဒအုပ်တိုက်

မသူဇာက နန်းစံ မသွားဘူးဟုသာ စိတ်ချ မှတ်ယူ လိုက်မိသည်။

"နန်းစံကိုလည်း မသူဇာ ခွင့်တောင်းစရာ ရှိတယ်"

"ဘာများလဲ မသူဇာ ့့့"

"ဒီပုဂံမှာ မသူဇာရဲ့ အဒေါ်တွေရှိတယ် နန်းစံ၊ သူတို့က ညောင်ဦးမြို့ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖွားစောရွာမှာ နေကြတာ၊ သူတို့အိမ်ကို တစ်ရက်လောက် မသူက သွားလည်ချင်လို့

နှန်းစံကို ခွင့်တောင်းတာပါ"

"သွားလေ ့ ့ မသူဇာ၊ မနက်ဖြန် သွားပါလား၊ မနက်ဖြန် ကျရင် နန်းစံလည်း ဘယ်မှသွေားဘူး၊ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေရင်း စာဖတ်နေမှာ၊ ဖေဖေကတော့ ဦးအောင်ဒင်နဲ့ ပုဂံမြို့သစ်ဘက် သွားမယ်ပြောတယ်၊ ဖေဖေ မေးရင် မသူဇာ နန်းစံနဲ့အတူရှိနေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်

"ဖေဖေက ညနေစာကို ပုဂံမြို့သစ်က ဆည်းဆာ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်စားပြီးမှ ပြန်လာမှာတဲ့၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မှာဆိုတော့ မသူဇာ ညနေလောက် ပြန်ရောက်ရင် ရပြီ ...

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နန်းစံရယ် ..."

ပုညချင်စေသခုပ်တိုက်

မသူက ပျော်သွားသလို နန်းစံလည်း ပျော်သွား သည်။ မနက်ဖြန်ဆို ဟိုတယ်မှာ ဖေဖေလည်း မရှိ၊ မသူဇာလည်း

ဒါဆို

ပုညခင်စ႒အုစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 , ရရ

"ဦးထုပ် ... ဖိနပ် ... ပိုက်ဆအိတ် ... မျက်မှန် ... မြေပုံ" နန်းစံက လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ရေရွတ်ရင်း

ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးထဲကို မွှေနှောက်ရှာလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဒူးသာသာ ဘောင်းဘီအဖြူနှင့် ရှူးစ်

ပန်းရောင်ကလေးကို ဝတ်သည်။ အင်္ကျီက ကိုယ်ကျပ် စပို့ရှပ် အနီ ... ။ ပြီးတော့ အနီရောင် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ကျောဘက် မှာပိုး၍ လွယ်လိုက်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ် အနီရောင်ကလေး ဆောင်း သည်။ အညိုရောင် နေကာမျက်မှန်ကြီးကြီးကို တပ်သည်။

"အိုကေ ့ ယိစ် ့ ့ "

မှန်ရှေ့မှာရပ်မိတော့ နန်းစံက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောကျကာ လက်သီး တစ်ဖက်ဆုပ်ထောင်ပြီး ပြုံးစိစိရုပ် ကလေးဖြင့် တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။

ခုမှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် လို ခံစားရကာ တက်ကြွလန်းဆန်းလာသည်။ ဖေဖေနဲ့ သွားလာ တိုင်း ရွှေမင်းသမီးလို နုရွပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီး စတိုင်လ် သွား

ရတာ နန်းစံ ပျင်းလုပြီလေ ... ။

နန်းစံက တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဟိုတယ် ဘန်ဂလိုပေါ်က ဆင်းသည့် လှေကားအနိမ့်လေးကို နင်းမဆင်း ဘဲ ခုန်ကျော်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးကို ငှားခိုင်းထွာ

ပုသခင်စာဒ အပေါ်တိုက်

(a)

"နန်းစံ မသူဇာ သွားလို့ဖြစ်ပါတယ်နော်'

"ဖြစ်ပါတယ် မသူဇာရဲ့ . . . '

"စိတ်ချမယ်နော် ... "

"စိတ်ချ ... စိတ်ချ ... "

"ဘယ်မှ လျှောက်မသွားရဘူးနော်"

"မသွားပါဘူး မသူဇာရယ် ... "

မသူဇာက နောက်ဆန်တငင်ငင်နှင့် နန်းစံကို ထာ

ပြီး သူ ရွာသို့ ထွက်သွားသည်။

မသူဇာ ကျောခိုင်းသည်နှင့် နန်းစက ကိုယ့်အဖြ နှင့်ကိုယ် တစ်ချက်ရယ်ကာ ဟိုတယ်အခန်းထဲသို့ ချာခနဲ 📮

လှည့်ဝင်လာသည်။

ပုညချင်စ႒အားစ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

as 🔷 අනාශරි

သည့် လျှပ်စစ်စက်ဘီးလေးကို သွားယူပြီး သီရိပစ္စယာဆာကူရာ ဟိုတယ်ဝန်းထဲက စီးထွက်လာပါသည်။

စက်ဘီးလေးဟာ ဆိုင်ကယ်လောက် မမြန်မာမ**ယ့်** လျှပ်စစ်စက်ဘီးလေးမို့ နင်းစရာမလိုဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေးလွှား နေသည်။

ဖုန်ကလည်း မထူတာမို့ မလွတ်မလပ် အလှပျက် စေသည့် မျက်နှာဖုံးလေးကို မတပ်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသာ ထိုးထည့်ယူလာပါသည်။

ဟော ့ ဟိုမှာ နန်းစံလိုဖဲ တိုးရစ်အုပ်စု တစ်စု လည်း စက်ဘီးတွေဖြင့် အုပ်စုလိုက် သွားနေကြတာ တွေ့ရသည်။ နန်းစံက ထိုအုပ်စုနောက်မှ စပ်ခွာခွာလေး စီးလာ ရင်း သူတို့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ab ab ab

અ‡ બ‡ બ‡∙ (ઉ)

ဒီလိုညနေချိန်တွေဆို ပြဿဒ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ သွားသည့် ဘုရားတွေကြားက မြေလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားတွေ တော်တော်များများကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ညနေ ၄ နာရီလောက်ကတည်းက မြင်းလှည်း၊ နွားလှည်း၊ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်နှင့် ကားများက sunset ကြည့်ဖို့ ထွက်ကြပြီ။

ပြည်တွင်းဘုရားဖူး မှန်လုံကားတွေ၊ အနီးအနား တစ်ဝိုက်က လာကြသည့် အမိုးဖွင့် ဒိုင်နာကားတွေ၊ ကိုယ်ပိုင် ဆလွန်းကားတွေ၊ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေ လိုက်သည့် တိုးကားတွေက ဖုန်ထူသည့် မြေလမ်းမှာ စပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းသွားနေကြသည်။

လူငယ် နိုင်ငံခြားသား တိုးရှစ်အများစုက စက်အီး

ပုညခင်စာဒအုစ်တိုက်

ပုည္ခင်စၥအစ်တီက်

10000

များဖြင့် အုပ်စုလိုက်၊ ဖော်ရိန်နာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးစုံတွဲနှင့် မိသားစုတချို့က အလှဆင်ထားသော လှည်းယာဉ်ပေါ်မှာ ပြုံး ပျော်ကျေနပ်သော မျက်နှာများဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ တချို့က မြင်းလှည်းများဖြင့် သွားကြသည်။ ညနေချိန် ပုဂံလမ်းကတော့ လှမြဲနေပါသည်။

ဒီနေ့ လွန်းရာကျော်၏ မန္တလေးက သူငယ်ချင်း 'ဓော်ကို' အလည်ရောက်တာမို့ လွန်းရာကျော်က ဇော်ကိုနှင့်အတူ ပြဿဒ်ကြီးဘုရားသို့ လာခဲ့တာပင် ... ။

ဇော်ကိုက တစ်ယောက်တည်း သူ့ကားသူ မောင်း လာခဲ့ပြီး ဒီရောက်မှ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာလည်ပတ်ဖို့ လွန်းရာကျော် ကို အဖော်ခေါ်မြဲပင်။ ဇော်ကို လာပြီဆို ဇော်ကိုကားနှင့်ပင် ပုဂံတစ်ဝိုက်ကို သွားလာလည်ပတ်ကြမြဲပင် ... ။ ဇော်ကိုက လှည်းယဉ်တန်းနောက်က ကားကို ခင်

ဖြည်းဖြည်း မောင်းလိုက်လာရင်း 🚅

"မင်းတို့ ပုဂံလည်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ဧည့်သည်

အဝင်များလာသလိုပဲနော် ရာကျော် ...

"ဟုတ်တယ် ဇော်ကို ...၊ ပုဂံအလှကို နိုင်ငံတကာက ပိုပိုသိလာကြပြီလေ ...

"မင်း အလုပ်လည်း တွက်ချေကိုက်လာတာပေါ့

ပုညခင်စေသအုပ်တိုက်

"ငါတည်းခိုခန်းကတော့ ပြည်တွင်းခရီးသွားတွေလောက်ပဲ အားပြုရတာပါကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အက်ဖ်အိုင်တီ တိုးရစ် တွေတော့ လာတည်းတတ်ပါတယ်၊ ငါ့ထက်ပိုပြီး အဆင် ပြေနေတာက ခေါ်လေးသိုက်ကွ ့ု၊ သူ့ယွန်းထည်ပစ္စည်း

တွေက ရောင်းရတယ်၊ နိုင်ငံခြားကနေ လှမ်းမှာတာတွေ

တောင် ရှိတယ်"

"မင်းအဒေါ် အပျိုကြီးကတော့ နှမြောစရာ ... "

"ဘာလဲကွ

'ဒီလောက် နန်းဆန်ဆန် လှတဲ့သူက အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတော့ ယောက်ျားသားလောကအတွက် နစ်နာတာပေါ့ ന്ന

"အေး ... အဲဒီစကား မင်း ဒေါ်လေးသိုက်ရေ့မှာ သွားပြော ပါလား ...

"အဟား ့ မပြောရဲပေါင်ကွာ၊ မင်းအဒေါ်က ဒေါသကြီး ကကြီးနဲ့ ့္ ဟ ့္ ဟ ့္ ဟိုစက်ဘီးက ဘာဖြစ်တာလဲ"

~~ဖော်ကိုက စကားတပြောပြောနှင့် ဖြည်းဖြည်း~~ မောင်းနေဆဲမှာ စက်ဘီးတစ်စီးက လွန်းရာကျော်တို့ကားကို ကျော် တက်သွားပါသည်။ ကျော်တက်သွားပုံက ကြောက်ဆုပ်ဆုပ်နှင့်မို့ စက်ဘီးက လမ်းကြောင်းမဖြောင့်ဘဲ နော့ကောက်ယိုင်ထို့နေ

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

သည်။ ထိုအနိုက်မှာ နောက်ကပါလာသည့် ကားတစ်စီးကလည်း ကျော်ဖြတ်မောင်းတက်သွားတာမို့ အလိတ်လိုက်တက်လာသော ဖုန်လုံးတွေက စက်ဘီးတစ်ဝိုက်ကို မှုန်ရီဝေဝါးသွားစေကာ စက်ဘီး က ကုန်းမြင့်တစ်ခုကို တိုက်မိပြီး လူရော စက်ဘီးပါ လဲပြုသွား လေသည်။

"సెర్డీ్ఆా ... "

"ကားခဏရပ်လိုက် ဇော်ကို ... "

ော်ကိုက ကားကို လမ်းဘေးယာခင်းစပ်သို့ ကပ်၍

ရုပ်လိုက်သည်။

လွန်းရာကျော်က ကားပေါ် မှဆင်းကာ လဲပြီနေ ဆော သူဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ စောစောက လှမ်းမြင်ရတာ လူလုံး မကွဲတာမို့ ယောက်ျားမှန်း မိန်းမမှန်း မသိခဲ့။ အနားရောက်တော့ မှ မိန်းကလေးမှန်း သိရပါသည်။

"ထနိုင်ရဲ့လားဗျ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား ... "

"ങ…"

မိန်းကလေးက ဒူးခေါင်းကို ကိုင်ကာ တစ်ချ**က်**

ဖိထားရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဪ ့ ခင်ဗျား . . . "

"လွန်း ... လွန်းရာကျော် ... "

ပုည ချစ်စာ အာစ်တိုက်

သူမက သူ့ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။ "ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလား ့ ့"

"ဟိုက်၊ အဲ ့ ့ ဟုတ်ကဲ့ ့ တစ်ယောက်တည်းပါ"

"ဒူးခေါင်းထိသွားတာလား၊ ထနိုင်ရဲ့လား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ့ ထတော့ထနိုင်ပါတယ်၊ ဒူးကပွန်းသွားတော့ နည်းနည်းနာနေတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ဖဝါးနဲ့ ထောက်

လိုက်မိတော့ လက်ဖဝါး ပွန်းပြီး စပ်နေတယ်"

သူမက လက်ဖဝါးလေး တစ်ဖက်ကို ထောင်ဖြန့် ပြုရင်း ပြောသည်။ လွန်းရာကျော်က သူမ၏ စက်ဘီးကို အရင်

ဆွဲထူကာ ဒေါက်ဖြင့်ထောက်ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ...

"ကဲ ့ ထကြည့်ပါဦး ့ ထနိုင်ရဲ့လားလို ့ " "ခြေထောက်ကတော့ နည်းနည်းပဲ နာတာပါ၊ ထလို ရပါ

တယ်"

သူမက ခြေတစ်ဖက် နည်းနည်း နာနေတာမို့ စပ် ဖြည်းဖြည်း ထရပ်ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ မျက်နှာက

နိုရဲလာသည်။

"ခင်ဗျား ့ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဖုန်ထူရင် နန်းစံ ဒီလိုပဲ ရင်ကျပ် အဟွတ် ... ဟွတ် ... ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ ... အဟွတ် ... "

ပုည ခင်စ႒ အချိတ်ကိုက်

၈၄ 🤷 ပုညခင်

နန်းစံက အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေတာမို့ လွန်း ရာကျော်က ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကျော ကုန်းကို ဖိပေးဖို့ လက်ရွယ်ပြီးမှ အသာ လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက် ရသည်။

ခဏနေတော့ သူမက ချောင်းဆိုးရပ်ကာ သူ့**ကို** တစ်ချက် ပြုံးပြရင်း ...

> "ရှင့်ရှေ့မှာ အကြာကြီး ရောင်းဆိုးနေမိလို့ တောင်းပန် ပါတယ်"

"ရပါတယ် ... အခု ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခြေ ထောက်ရော လက်ရော နာနေတယ် မဟုတ်လား၊ စက်ဘီး စီးနိုင်ပါ့လေား"

"မစီးနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလက်ဖဝါးက နာနေတော့ စက်**ဘီး** လက်ကိုင်ကို ဆုပ်လို့မရတော့ဘူး ့ ့ "

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား၊ ကျွန်တော် တို့က ပြဿဒ်ကြီးဘုရားမှာ ဆန်းဆက် ကြည့်ဖို့ သွားမှာ" "ဟုတ်လား၊ နန်းစံလည်း ပြဿဒ်ကြီးကို သွားမှာ၊ အဲ့ဒီ ဘုရားကနေ sunsetကြည့်ရင် လှတယ်ဆိုတာ ဖတ်ဖူးထား လို့၊ တခြား တိုးရစ်တွေလည်း အဲ့ဒီကို သွားမယ်ဆိုလို့ သူတို့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့တာ..." "ဒါဆို ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရင် အဆင်ပြေတယ်" "ပြေတော့ ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နန်းစံက ဒီပုဂံမှာ ကားနဲ့သွားရတာ ပျင်းလို့ စက်ဘီးနဲ့ထွက်လာတာ၊ စက်ဘီး ပဲ စီးချင်တာ"

"ဒါဆို ့ ဒီလိုလုပ်လေ၊ ခင်ဗျားက နောက်မှာထိုင်စီး၊ ကျွန်တော်က ရှေ့ကစီးမယ်၊ ဒီစက်ဘီးကို နှစ်ယောက် အတူ စီးသွားလို့တော့ ရတယ်၊ စီးမလား ့ "

"စီးမယ်လေ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ရှင့်ကားကရော ့ ့" "ကားက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကား၊ သူပဲမောင်းလာ တာ၊ ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ဦးမယ်"

လွန်းရာကျော်က ဇော်ကို့ကားဆီ သွားပြီး သွားနှင့် နှစ်ပောရသည်။ ထို့နောက် သူမစက်ဘီးလေးနှင့် နှစ်ယောက်သား အတူစီးပြီး ပြဿဒ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ ဆက်လာခဲ့ကြပါသည်။ "နေဝင်ချိန် နီးနေပြီ ... မြန်မြန်လေး သွားမယ်နော်" "ဟိုက် ... ဟိုက်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ..."

သူက ဆည်းဆာရောင် ဝါဖန်ဖန့်အောက်မှာ ဝံ့ထည် ာင်ရှားနေသော ဝေးဝေးက ပြဿဒ်ကြီးဘုရားကို လှမ်းမျှော်ကြည့် တို့က်ရင်း သန်းဖော်ရဲ့ စကားကို သတိရကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သုံးခါ တွေ့ခဲ့ပြီမို့ ဒါကို ရေစက်လို့ ခေါ်လေမလား။

> ကြား ေလး ကြား ပုည္း ၆၈၇အုပ်တိုက်

ပုညခင်စ႒ အပြေတိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠

မြင်သမျှ တွေ့သမျှကို နှစ်သက်သဘောကျစွာ ငေးမောကြည့်နေခဲ့ မိသည်။ ပြီးတော့ ရှုခင်းတွေကို ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်နေလိုက်ပါ သည်။

လွန်းရာကျော်က သူမနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်လျက် သူမကို လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာ ဇော်ကိုက အနားရောက်လာကာ နန်းစံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

"ဟိုကောင်မလေးက မြန်မာ ဟုတ်ရဲ့လား ရာကျော်" "မြန်မာစကားတော့ ပြောတာပဲ ဇော်ကို၊ မျက်နှာကလည်း မြန်မာရုပ်မျိုးပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ စကားပြောရင် တဟိုက် ဟိုက်နဲ့ ..."

"ဒါဆို ဂျပန်မပေါ့ကွ ... "

"ဟိုမှာ အနေကြာခဲ့တဲ့ မြန်မာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ"

"လှတော့ တော်တော်လှတာပဲကွ ... ဟဲဟဲ"

ော်ကိုက တဟဲဟဲရယ်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်ထောင့် အုတ်ဘောင်တန်းလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး sunset ကြည့်နေပါသည်။

လွန်းရာကျော်က သူမကို လှမ်းကြည့်မိဆဲမှာ သူမက သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာကာ ...

"လွန်း ့ ခဏလာပါဦး"

ပုည ခင်စေဒဆာပြီးတိုက်

∵ (၁၀) ઋજ ઋજ ઋજ

နန်းစံက ကျဉ်းကျဉ်းမှောင်မှောင် လှေကားမတ်မတ် တွေအတိုင်း တက်လာပြီးနောက်မှာ ပြန့်ပြူးကျယ်ဝန်းလှသော

ပြဿဒ်ကြီးဘုရားရဲ့ ရင်ပြင်တော်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

"အိုး ... လှလိုက်တာ၊ ဒီနေရာက အကျယ်ကြီးပဲနော်" နန်းစံက လွန်းရာကျော်ကို လည်ပင်းကလေးလိမ်

ကာ လှည့်မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီတော့ ရင်ပြင် ကျယ်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်အဆုံးကို တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းငြိမ်ငြိမ် လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဒီကနေ လှမ်းမြင်ရတဲ့ နေဝင်ခါနီး ကောင်း ကင်ရဲ့အလှ၊ ဘေးနှစ်ဖက်က မျဉ်းကြောင်းဆွဲထားသလို ဖြောင့်

တန်းညီညာအောင် စိုက်ထားသော တမျှော်တခေါ် ယာခင်းတွေရဲ့ အလှ ...၊ ဝေးဝေးက သစ်ပင်အုပ်အုပ်လေးတွေရယ် ... မြေလမ်း ကလေးတွေရယ် ... ဘုရားပုထိုးစေတီ အစုအစုလေးတွေရယ်။

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

Calleton

"ကျွန်တော့်ကို ... "

လွန်းရာကျော်က ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ်ပုတ်ပြရင်း အူကြောင်ကြောင် မေးမိပြီးမှ သူမဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

"လွန်းကို မသိတာလေးတွေ မေးလို့ရမလားလို့ပါ"

"မေးလိုတော့ ရပါဇာယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို

ဘာဖြစ်လို့ လွန်းလို့ ခေါ်တာလဲ ... "
"လွန်းတို့နာမည်တွေက ဒီလိုပဲ တစ်လုံး နှစ်လုံး ဖြတ်ခေါ်
လို့ ရတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့ အမြဲအဖော်လုပ်ပေးတဲ့
မသူစာရဲ့ နာမည်က သူစာနွယ်တဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်မ မသူစာ
လို့ ခေါ် တယ်လေ၊ သြော် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ့
နာမည်ရှေ့မှ မ တော့ တပ်ခေါ် တယ်၊ ရှင့်ကိုလည်း 'ကို'
တပ်ခေါ် ရမလား၊ ဒါဆို ကိုလွန်းပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား
ကိုလွန်း"

သူက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

"ကိုလွန်းလို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မဖြစ်မနေ 'ကို' တပ် ခေါ် ရမယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုန ခင်ဗျားခေါ်သလို လွန်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ ... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ ဒါမျိုးမခေါ် ဖူးလို့ ကြားရတာ ဆန်းသွားတာပါ"

"လာလေ ့ ့ လွန်း ဒီနားမှာ ထိုင်း sunset အတူတူကြည့် ကြမယ်လေ ့ ့ "

ပုညာခင်စ႒အားပေါ်တိုက်

သူမက အနောက်ဘက်စွန်း ရင်ပြင်မှ အောက်ဘက် သို့ ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်လိုက်ရင်း သူမနံဘေး နေရာလေးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်သည်။

သူ သူမဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးတော့ ဆည်းဆာနေရောင်အောက်က ပုဂံရှုခင်းတွေကို ငြိမ်သက်

စွာ အတူငေးမောနေမိကြသည်။ ခဏကြာတော့ သူမက ဟိုဟိုဒီဒီ သက်ညှိုးကလေးညွှန်ကာ မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာပါသည်။

"လွန်း ... ဟိုးကမြင်နေရတဲ့ တောင်က ဘာတောင်လဲ ဟင်"

"တန့်ကြည့်တောင်လေ ... နန်းစံ"

"ဪ ... နန်းစံ သိပြီ၊ နန်းစံတို့ တည်းနေတဲ့ သီရိပစ္စယာ ဆာကူရာ ဟိုတယ်ကနေ လှမ်းမြင်ရတဲ့ တောင်ကလည်း ဒီတောင်ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ့ဲ့ "

"အခု နေဝင်ရင် အဲဒီတောင်နောက်ကို ဝင်မှာလား ... "

"အင်း ့ု ဟုတ်တယ် နန်းစံ"

"ဒါဆို ဟိုးအရင်တုန်းက တောင်စွယ်နေကွယ်ရင် သတ်စေ ဆိုတာ ဒီလို တောင်စွယ်မှာ နေဝင်သွားတဲ့ အချိန်ကို

ပြောတာပေါ့နော်"

ပုညခင်စေသအုပ်တိုက်

"ဟ ့ တယ်လည်း နှံ့စပ်ပါလား" လွန်းရာကျော်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးစိစိဖြင့် သူမ ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲ နန်းစံ"

ီနန်းစံ အဖေက ပုဂံသား မြန်မာစစ်စစ်ပါ၊ အမေကတော့ ဂျပန်ပါး နန်းစံ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းတတ်ပါ တယ်၊ မြန်မာပြည်ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ နန်းစံ မြန်မာ ပြည်ကို ချစ်တတ်အောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေ က သင်ပေးလာပါတယ်"

"ခင်ဗျား မြန်မာပြည်ကို ရောက်တာ ဒါ ပထမဆုံးလား

'ဟိုက် ... အဲ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါ ပထမဆုံးပါ" ခင်ဗျား နာမည်က ခင်နန်းစံဆိုတဲ့ မြန်မာနာမည် တစ်ခု

တည်းလား ...

"ဂျပန်နာမည်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဟာနကို ... တဲ့"

'ဟနကို…

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟာနကို ပါ၊ ကျွန်မတို့ နာမည်တွေမှာ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ရှိတယ်လေ၊ ဟာန (Hana) ဆိုတာ flower လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ မန်းပေါ့ ...၊ 'ကို' ဆိုတာက 'ကလေး'၊ ပန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့' "ပန်းကလေး ...

ပုညခင်စေသဆုပ်တိုက်

လွန်းရာကျော်က သေချာရှင်းပြပေးနေသည့် ပန်း ကလေးလို နူးညံ့ဖြူဖွေးသော မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေရင်း တီးတိုး ရေရွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက ဦးထုပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး ဘေးမှာချထား သည်။ ဆံပင်ထူထူလေးတွေ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲနေသော သူမ မျက်နှာလေးက အသည်းပုံကလေး ့ ့ ။ မေးကလေး သွယ်ချွန်း တာ ပါးမို့မို့ကလေးတွေက ရဲနေသည်။ နှာတံလုံးလုံးလေးက ထင်း နေကာ မျက်လုံးက နက်မှောင်ရွှန်းလဲ့လျက် မျက်တောင်မွေး တလေးတွေ မည်းနက်ထူခက်နေသည်။ မျက်ခုံးမွေး ထူထူစုစု 🝣 ကလေးကလည်း မည်းနက်နေပါသည်။

"အရင်ခေတ်က လူတွေက မိန်းကလေးဆိုရင် 'ကို' ဆိုတာ လေး ထည့်မှ မိန်းမ ပီသတယ်တို့ ယူဆကြတယ် လွန်း ရဲ့၊ အခု ဂျပန်က လက်ရှိ မိဖုရားကြီး နာမည်က မီချီကို တဲ့ ...၊ ကျွန်မ နာမည်ကို ကျွန်မရဲ့ အိုခါးစံ ... အဲ ... ကျွန်မ အမေရဲ့ အမေ ကျွန်မအဘွားက ပေးခဲ့တာလေ၊ လူကြီးဆိုတော့ သူတို့ခေတ်က ပေးလေ့ရှိတဲ့ 'ကို'ဆိုတာ လေးကို ထည့်မှည့်ပေးခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မကို မွေးတုန်းက ဂျပန်မှာ ဆာကူရာလို့ ခေါ် ဘဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေ အများကြီး ပွင့်တဲ့ နွေဦးအချိန်တဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ အသားအရေက ချယ်ရှိ

ပုညခင်စၥအာပ်တိုက်

ပွင့်ဖတ်လို အရောင်မျိုးတဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် ပန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဟာနကိုလို့ ပေးခဲ့တာတဲ့၊ လွန်းရေ ... ဟိုး ကမြင်ရတဲ့ ထုထည်ကြီးကြီးနဲ့ မပြီးသေးတဲ့ ဘုရားကြီးက ဘာဘုရားလဲဟင် ... "

သူမက နာမည်အကြောင်း ရှင်းပြနေရင်းက ဟိုး အဝေးဆီက ထုထည်ကြီးမားထင်ရှားလှသော ဓမ္မရံကြီးဘုရားကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ကာ မေးလိုက်သည်။ လွန်းရေ ... ဟုခေါ် ကာ မေးလိုက်သော လေသံကလေးက ရင်းနှီးမှုအသွင်ကို ဆောင်နေ သည်။ ဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ သူမနှင့်သူ စိတ်ချင်း ရင်းနှီး နီးစပ်လာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

'မပြီးသေးတဲ့ ဘုရား'ဆိုသော သူမရဲ့ အမည်တပ်မှု ကြောင့် သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မိသည်။ သူမက သူ့အပြီး ကြောင့် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ကြည့်ရင်း ...

"လွန်း ... ရယ်လိုက်တာလားဟင်"

"အင်း ့ ့ '

"နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရယ်ပြပါဦး ... လွန်း"

"ဟင် ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လွန်းရဲ့ သွားတွေကို ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ သွားတွေက ဘာလို့ နီရောင်ကလေး သမ်းနေတာလဲဟင် ့..."

ပြုညခင်စ႒အပြေတိုက်

"အဟား ... ့" သူမက သူ့သွားတွေကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်ရင်း အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေတာမို့ သူက ကွမ်းစားထားသည့်

အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေတာမို့ သူက ကွမ်းစားထား သွားတွေအားလုံးပေါ် အောင် ရယ်ချလိုက်ရပါသည်။

"အဲ ့ ့ အဲ ့ ့ ဟုတ်တယ်တော့်၊ သွားတွေက အနီရောင် လိုလို ပန်းရောင်လိုလို ့ ဆေးဆိုးထားတာလားဟင် ့ " "မဟုတ်ပါသူ နှန်းခံရယ်။ ကွန်းသေးသော ို ပါ "

"မဟုတ်ပါဘူး နန်းစံရယ်၊ ကွမ်းစားထားလို့ပါ ... " "ကွမ်း ... "

"ဟုတ်တယ် ့ ့ ကွမ်းလေ၊ မသိဘူးလား ့ ့ "

"မသိဘူး , , , "

"ကွမ်းရွက်ကလေးထဲကို ကွမ်းသီးစိပ်တို့၊ ထုံးတို့ထည့်ထုပ် ထားတာလေးကို ကွမ်းယာလို့ ခေါ် တယ်၊ အဲဒီကွမ်းယာကို ဝါးထားတာ

"ချိုလားဟင် . . . "

"အဟား ့ ့ ချိုမှ ဝါးရမှာလား နန်းစံရ ့ ့ "

"ဝါးတယ်ဆိုလို့ ပီကေလိုမျိုးလားလို့ပါ၊ ပီကေကှ ချိုတယ်

സ ... "

"ပီကေနဲ့တော့ မတူပါဘူး၊ ပီကေဝါးရင် အချိုရည်ကို

မျိုချရတယ် မဟုတ်လား"

ပုညခစ်စေဒအာဝ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠

"အင်းလေ ့့ အဖတ်ပဲ ထွေးပစ်တာ" "ကွမ်းယာဝါးရင် ထွက်လာတဲ့ အရည်ကို မျိုမချရဘူး။ ထွေးပစ်ရတာ" "ခါဆို အဖတ်စားတယ်လား ... " "အဖတ်လည်း မစားဘူး၊ ထွေးပစ်တာပဲ" "ဒါဆို ဘာစားလဲ ... "ဘာမှမစားဘူး၊ ဘာမှလည်း မျိုမချဘူး" "ဟင် ့ အရည်ရော အဖတ်ရော ထွေးပစ်တယ်ပေါ့" "ദിധി ..." "ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဝါးနေလဲ၊ အရည်လည်း မရ အဖတ်လည်း မရ…" "အဟင်း ့ ့ ဒီလိုပါပဲ ့ ့ တစ်ခါတလေ ခံတွင်းချဉ်ရ အပျင်းပြေ ဝါးတာပါ၊ အမြဲ မဝါးပါဘူး၊ နောက်မှ နန်း ကွမ်းယာမြင်ဖူးအောင် ပြမယ်၊ ကဲ ... ကွမ်းယာကိစ္စ ခဏ ထား၊ ဟိုးက မပြီးသေးတဲ့ ဘုရားအကြောင်း ပြောပြမယ် အဲ့ဒီဘုရားက ပုဂံမှာ ထုထည် အကြီးဆုံးဘုရား၊ ဓမ္မရိကြီ ဘုရားတဲ့ ... "ဪ ့ ့ ကြီးတာတော့ တော်တော်ကြီးတာပဲနော်" "ပုဂံဘုရားတွေထဲမှာ ထုထည်အကြီးဆုံး ဘုရားပဲ၊ 奪 ဓမ္မရုံ၊ ဉာဏ်–သဗ္ဗင်ညု၊ နု–အာနန္ဒာလို့ အဆိုရှိတယ်

"အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဟင် 👝 "ထု–ဓမ္မရံ ဆိုတာက ထုထည် အကြီးဆုံးဘုရားက ဓမ္မရံ ကြီး၊ ဉာဏ်တော် အမြင့်ဆုံးက သဗ္ဗင်ညု၊ ဗိသုကာ အန ပညာလက်ရာ အကောင်းဆုံးက အာနန္ဒာဘုရှားလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်" "ဒါဆို ... သေချာမှတ်ထားဦးမှပါပဲ၊ ထု ... ထု ... ထုက ဘာဖြစ်တယ်" နန်းစံက ထစ်အထစ်အပြောရင်း ရှေ့မဆက်တတ် ဘဲ သူ့ကိုပြန်မေးနေတာမို့ သူကရယ်လိုက်မိရင်း 👝 "ကဲ ့ လိုက်ဆို၊ ထု–ဓမ္မရံ" "ထု–ဓမ္မရံ" "ဉာဏ်–သဗ္ဗင်ည" "ဉာဏ်–သဗ္ဗင်ညှ" "န-အာနန္အာ" "န္–အာနန္နာ ... ၊ အင်း ... မှတ်မိပြီ" သူက ကလေးစာအံသလို တလေးတစား လိုက်ဆို 😑တာမို့ သူက ပြုံးကြည့်နေရင်း ౣ "မဆိုးပါဘူး၊ ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ ... " "အင်း ့္ၾကောင်းတာပေါ့ ၊ ဖေဖေကလည်း ကျွန်မကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ အမြဲပြောတယ်"

ပြုညာခင်စေသအုပ်တိုက်

ပုညခင် ေဒေအချပ်တိုက်

දුරි 🍅 ර්නාපදි

သူမက ပြုံးကာပြန်ပြောရင်း နေဝင်ခါနီး ကောင်း ကင်အောက်က ဘုရားပုထိုးစေတီတွေဆီ လက်ညှိုးကလေးညွှန်ကာ ညွှန်ကာဖြင့် ...

"ဟိုးက ဘုရားက ဘာဘုရားလဲ လွန်း"

"အဲ့ဒါ သဗ္ဗင်ညုလေ ... "

"ဟိုဘုရားကရော … "

"အဲ့ဒါက အာနန္မာ…"

သူမ လက်ညှိုးထိုး ညွှန်မေးသမျှကို သူက ဖြေပေး

နေ ဆဲမှာပဲ နေလုံးက အနောက်ဘက် တန့်ကြည့်တောင်စွယ်ဆီ

သို့ လျင်မြန်စွာ နိမ့်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ _____

သူမက ဟိုးအဝေး ဓမ္မရံကြီးဘုရားဆီ လှမ်းမျှော်

ကြည့်ရင်း …

"ခုလို နေဝင်ခါနီး အချိန်မှာ ဓမ္မရကြီးဘုရားကို မြင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းညှို့ညှို့နဲ့

မြင်ရတာ စိတ်တွေ ထုံထိုင်းလာသလိုပဲ ... '

အုပ်ဆိုင်းတာတွေရော၊ မှိုင်းညှို့တာတွေရော၊ 🖷

ေ ထိုင်းဆိုသော စကားလုံးကိုပါ သုံးစွဲပြောဆိုသွားတာမို့ သူမဟာ မြန်မာစကားကို တော်တော် နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှိပါလားဟု သူက

တွေးမိရင်း ...

ပုည ခင်စ႒ အပြေးတိုက်

"အလေးကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အနီးကပဲ ကြည့်ကြည့် ဘယ်လို အချိန်ပဲ ကြည့်ကြည့် ဒီဘုရားကို ကြည့်တဲ့သူ တော်တော် များများက ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ် နန်းစံ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ ဒီဘုရားကို တည်တဲ့ ဘုရားဒကာ နရသူ မင်းရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ၊ ဘဝအမှောင်ရိပ်တွေက ဒီဘုရားကို လာပြီး ရိုက်ခတ်လွှမ်းမိုးနေသလား မသိပါဘူး" "ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ..."

"ဘုရားတည်တယ်ဆိုတာက ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စေတနာမှန်မှန် တည်ရတာလေ၊ နရသူမင်းကတော့ သမိုင်း စာမျက်နှာတွေမှာ သူ့ကို သာသနာ့ ဒယကာဘုရင်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံချင်ရုံလောက် ဦးတည်ချက်နဲ့ တည်ခဲ့သလား မသိဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်က သူ့ မေည်းတော် အလောင်းစည်သူ မင်း နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မြန်မြန်သေအောင် ပြုစုမယ့်သူမရှိတဲ့ ရွှေဂူကြီးဘုရားကို ပို့တယ်"

"ဟို ့့ ခမည်းတော် ဆိုတာက ့့ "

"ခုမည်းတော်ဆိုတာ အဖေလေ ့့့ "

"ဪ ့ ဟုတ်ကဲ့ ့ သိပါပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး လွန်း" "ခမည်းတော် သတိမေ့နေရာကနေ သတိပြန်ရလာတော့ လည်း သူ ထီးနန်းမရမှာစိုးလို့ ခမည်းတော်ရှဲ့ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ဆိုပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်"

ပုည္ခင်စ႒အုပ်တိုက်

49.

"အို ...ဘုရား ... ဘုရား ... ရက်စက်လိုက်တာ" နန်းစံက ဘုရားတ,ကာ ရင်ဘတ်ကလေးကို ဖိလိုက် သည်။ ဒီလို ဘုရား ဘုရား တ,တာကိုတော့ မသူဧာဆီက မှတ်သားထားခဲ့တာပင်။.

"နရသူမင်းက ဘုရင်ဖြစ်လာတော့လည်း သူ့တိုင်းပြည်က လူတွေကိုရော ရဟန်းတော်တွေကိုပါ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်တယ်လေ၊ သန်စွမ်းတဲ့ ရဟန်းတွေကိုလည်း လူထွက် ခိုင်းတယ်၊ ဒီဘုရားတည်တော့လည်း တခြား ဘုရား**ော့** ထက် သာချင်တော့ ဘုရားတည်ရတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို မားမိုးပြီးခိုင်း၊ အုတ်ချပ်ကြားတွေကို အပ်နဲ့ထိုးကြည့်<u>ပြီး</u> အပ်ဝင်သွားရင် ခေါင်းဆောင် ဗိသုကာကို သတ်တယ်တဲ့ အဲ့ဒီလို မကောင်းမှုတွေ ကြီးစိုးပြီး မကောင်းတဲ့ သမိုင်း ကြောင်း ရှိတဲ့သူက တည်ခဲ့လို့ အဲဒီလို ခံစားချက်မြို့ ဖြစ်စေတာပေါ့ ..."

"လွန်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ လွန်းဖြောလို့ ကျွန်။ .ဒါတွေသိရတာ ... "

"နန်းစံ ဘုရားပုံတော်ကို သေချာကြည့်၊ ဘုရားက အောက် ခြေတွေသာ နိုင်ခံ့ကြီးမားတာ၊ အပေါ် ကိုကျတော့ တဖြည် ဖြည်း အဖျားရှူးတက်သွားတာ၊ ဘုရားတည်တဲ့ ဘုရင်ရဲ့ ဘဝလိုပဲ၊ အခြေခိုင်သလိုလိုနဲ့ အဖျားရှူးတယ်"

ပုညခင်စ႒အားပေါ်တိုက်

"အင်း ့ ဟုတ်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ ဘုရားက ဘာလို့ ပြီးအောင် တည်မသွားတာလဲ လွန်း ...

မပြီးခင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာကိုး"

"ဟုတ်လား ... ဘာလို့ လုပ်ကြံခဲ့ရတာလဲ"

"ညစ်ပတ်လို့ 🗼

"ဟင် ့္ ဘယ်လို"

"အဟား ຼ "

့ လွန်းရာကျော်က ပြုံးစိစိလုပ်နေရာမှ ရယ်လိုက်မိရင်း

"ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ဖူးတာ ပြောမှာနေဝ်" "အင်း ့ ေတြပါ လွန်းရဲ့"

'တစ်ခါတုန်းက မင်းကြီး ရေအိမ်ဝင်တော့ သန့်သက်ရေ မဆောင်ဘူးတဲ့ ౣ

"ရေအိမ် ...၊ သန့်သက်ရေ ... ဘာလဲဟင်"

"ကဲ ့ ့ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောရရင် အိမ်သာတက် တာ ရေမသုံးဘူးပေါ့ဗျာ

'ဟယ် ့္ ညစ်ပတ်တယ်"

"အေးလေ ့ ကိုယ်တွေတောင် ညှစ်ပတ်တယ့်ထင်ရင် သူ့ နားကလူတွေဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ သူအဲ့လို ညစ်ုပတ်တာကို သိတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးက သူ့ကို ရွဲပြီး သူ့နားမကပ်မှန်း သိလို့ သူက သတ်ပစ်လိုက်တာ ္ဌ္

ပုည ခင်စၥအားစ်တိုက်

မတြွေပါနဲ့ ဆာက္နရာ 🀠 ၁၀၁

"లుయ్..."

"သူ အဲဒီလို သတ်တော့ မင်းသမီးရဲ့အဖေက လူလွှတ်ပြီး သူ့ပြန်သတ်နိုင်းလိုက်တော့ သူလည်း နတ်ရွာစံ ... အဲ ... သေရော၊ ဖတ်ဖူးတာကို ပြောတာနော်၊ တကယ် ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ ဒီဘုရင်နဲ့ ဒီဘုရား အကြောင်း ကြားပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ပုဂံကို အထင်သေးမသွားနဲ့ဦး၊ သာသနာပြုခဲ့တဲ့ မင်းကောင်းမင်း မြတ်တွေ၊ စေတနာကောင်းနဲ့ တည်ခဲ့တဲ့၊ အနုပညာမြောက် ပြီး ကြည်နူး ချမ်းမြွေစရာကောင်းတဲ့ ဘုရားတွေမှ အများ ကြီးပဲ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မ အထင်မသေးပါဘူး၊ ဟို ့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လေ့လုံး မပုစ် စေရပါဘူး"

"အဟက် ့ ဟက်၊ ခင်ဗျား ဒီစကားပုံကို သိတယ်ပေါ့" "အဟင်း ့ ဟင်း ့ သိတာပေါ့၊ မြန်မာ စကားပုံတွေ အကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်လေ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ လည်း ကြားဖူးသားပဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ပူညခင်စာ အားစ်တီက်

တောင်လို မောက်မိုနေသော ပြဿဒ်ကြီးဘုရားရဲ့ နှင်ပြင်ကျယ် အစွန်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ ခြေတွဲလွဲချကာ ထိုင်ရင်း ငှင်၏ နာမည်ကြီး နေဝင်ချိန်အလှကို အတူငေးမောနှစ်မျောခဲ့ကြ သည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်သည် ပုစွန်ဆီရောင် **ဆိပြု**လာသည်။

နန်းစံက ဟိုးအဝေး ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်မောင်း လာသည့် နွားအုပ်တွေကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ...

> "လွန်း ့ ဟိုးမှာကြည့်ပါဦး၊ နွားတွေအများကြီးပဲနော်၊ နွားနောက်က လူက တစ်ယောက်တည်းနော်" "ဟွင်ကျွန်း ဒီကမိန်သို့သော အခိုင်သည်းလို့လို့ လုံ

> "ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်ဆိုတော့ နွားရိုင်းသွင်းချိန်လို့ ခေါ် တာပေါ့၊ နောက်ကလူက နွားကျောင်းသားပေါ့"

> "နွားတွေက ရိုင်းလို့လား ... " "မရိုင်းပါဘူး၊ ပုံမှန် အိမ်မှာမွေးတဲ့ နွားတွေပါပဲ၊ ဒီလို နေဝင်ရီတရောအချိန်ကို နွားရိုင်းသွင်းချိန်လို့ မြန်မာလို ခေါ် တတ်တာကို ပြောတာ့"

"ဪ ့ ၊ နွားတွေ အများကြီး မောင်းလှာတာကြည့် လို့ ကောင်းလိုက်တာနော်၊ နန်းစံလည်း တစ်ခါလောက် နွားမောင်းကြည့်ချင်လိုက်တာ ့ ့"

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ... နွားပဲ မောင်းချင်ရတယ်လို့၊ ခင်ဗျား

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၈၂ 🧰 ပုညခင်

သာ နွားမောင်းရင် ခင်ဗျားအဖေကြီးတော့ ဟော့လို တက် သေမယ်"

လွန်းရာကျော်က မျက်ဖြူတစ်ချက် လန်ပြရင်း မြော လိုက်တာမို့ ခင်နန်းစံက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ လွန်းဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူမို့ လွန်းနဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းလှပါသည်။

ပုဂံကို ရောက်ပြီးကတည်းက နန်းစံ အားရပါးရ ရယ်မောမိတာ၊ ရွှင်မြူးသွက်လက်လာတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်ပါ သည်။

ရယ်စရာ ပုဆိုးကွက်လေးနဲ့၊ ပန်းရောင်စွန်းတဲ့ သွားကလေးနဲ့၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးရယ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပုဆိုးခပ်တို တို ဝတ်ပြီး ညှပ်ဖိနပ်စီးထားတဲ့ ဒီလူဟာ နန်းစံကို ပျော်ရွှင် လှုပ်ခတ်စေသူ ဖြစ်ပါသည်။

နန်းစံက သူ့ ကိုပြုံးကြည့်နေမိတော့ သူက မျက်ခုံး တစ်ချက် ပင့်ကြည့်သည်။ နန်းစက အနောက်ဘက် ကောင်းကင် ဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်ခိုက်မှာ နေဝန်းနီက တန့်ကြည့်တောင်နောက် သို့ တအိအိ နိမ့်ဆင်းပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ နေဝင်ချိန် ပုဂံက လှသလို နေဝင်ပြီးစ ပုဂံကလည်း လူနေပါသည်။

ပုညခင်စ႒ဆုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 👊

ဆည်းဆာရောင် မပြယ့်တပြယ်အချိန်လေးမှာ နန်းစံ က လွန်းရာကျော်နှင့်အတူ ပြဿဒ်ကြီးဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

ကျဉ်းမှောင်သည့် လှေကား တစ်လျှောက်မှာ မယောင်းတိုင်မီး လက်လက်လေးတွေ ထွန်းညှိထားသည်။ သူက ရှေ့ကဆင်းသွားပြီး နန်းစံက နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

လှေကားတလျှောက်က နွေးနေသည်။

ပုစွန်ဆီရောင် ဆည်းဆာ ပျောက်ပြီးနောက် ပုဂံ၏

ဆုရားပုထိုးများဆီမှ မီးပွင့်ကလေးတွေ လင်းလက်လာကြပါသည်။

"နန်းစံ ... ဒီအချိန် စက်ဘီးနဲ့ပြန်လို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊

အရမ်းလည်း ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ၊

စက်ဘီးကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်ပြီး

ကားနဲ့ ပဲ ပြန်ရအောင်း ခင်ဗျား တည်းတဲ့ ဟိုတယ်အထိ

လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ ကျေးဇူးပဲ ့့ "

လွန်းရာကျော်က သူမ စက်ဘီးလေးကို မယူကာ အားနောက်ဖုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ နောက်ဖုံးက ဟနေသော် လည်း ထည့်လို့တော့ ရသေးသည်။

ပုညခင်စေးသ အပေါ်တိုက်

၁၀၄ 🧰 ပုညခင်

သူက ကားရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး သူမက ကားနောက် ခန်းမှာ ထိုင်သည်။ ပြဿဒ်ကြီးဘုရားက အပြန်လမ်းက အတော်ဝေး ကာ မှောင်နေသည်။ စက်ဘီးစီး တိုးရစ်တွေကိုတော့ အုပ်စုလိုက် တွေ့ရသည်။

ဟိုတယ်နားရောက်တော့ သူမက ... "လွန်းရေ ့့ ဟိုတယ်ထဲ မဝင်နဲ့တော့၊ ဒီနားမှာပဲ ရပ်ပေး

ကားမောင်းလာသော ဖော်ကိုက ကားကို လမ်းဘေး ကပ်၍ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ သူက သူမကို လှည့်ကြည့်ရင်း ... "ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟိုတယ်ဝန်းထဲထိ ပို့ပေးမယ်လေ"

"ပို့ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ခိုးထွက်လာတာ၊ စက်ဘီးလေးနဲ့ပဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် <u>ပြ</u>န် ဝင်မှဖြစ်မယ်၊ ဖေဖေ ရောက်နှင့်နေရင် ပြဿနာ ...

သူမက ပြောပြီး ကားပေါ် ကဆင်းသွားသည်။ သူလည်း ကားပေါ်က ဆင်းပြီး သူမစက်ဘီးကို ချပေးလိုက်ပြီး ...

"နောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လျှောက် မသွား နဲ့ ၊ ခုလိုမှောင်မှ တစ်ယောက်တည်း တောလမ်း ပြန်လာ ရင်း လမ်းပျောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖလဲ ...

"ဒါဆို ... လွန်း လိုက်ပို့ပေးမလား"

ပုည္ခင်စ႒အပြဲတိုက်

"ခင်ဗျာ ..."

"မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း နန်းစံ ဒီလိုပဲ ခိုးထွက်ဦးမှာ၊ နန်းစံကို စိတ်မချရင် လွန်း လိုက်ပို့ပေးမလားလို့ မေးတာ" လွန်းရာကျော်က ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ အကြပ်

ရိုက်သွားတာမို့ ခေါင်းတစ်ချက် ကုပ်မိသည်။ "လိုက်မံပို့ရင်လည်း ရတယ်လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားမှာ ပေါ

သူမက ခပ်သာသာလေး မျက်နှာ မော့ကာ ပြော လိုက်ရင်း စက်ဘီးဆွဲကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

"ဟိုက်

သူက ဟေ့ခနဲ လှမ်းအော်တော့ သူမက ဟိုက်ခနဲ ပြန်အော်ကာ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူက ရယ်ချင် သွားသည်။

"မနက်ဖြန် ့့့ ဘယ်ကိုလာခေါ် ရမလဲ ပြော ့့့ " "ဒီနားကပဲ စောင့်နေလေ၊ မနက် ၈ နာရီလောက်ပေါ့ ့ှ ၊

နန်းစံ ခိုးထွက်လာခဲ့မယ်"

"ခင်ဗျား အဖေသိရင် ပြဿနာတက်မှာဗျ"

"အဲ့ဒါ နန်းစံ တာဝန်ထားပါး လွန်းသာ ဆက်ဆက်စောင့် နေပါ"

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

იის 🍲 දනු පි

"ပြီးရောဗျာ ... '

-"ర్ట్రిణయా ... "

သူမက စက်ဘီးကို ဟိုတယ်ဘက်သို့ တွန်းလှည့် လိုက်ပြီးမှ သူမဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လာကာ ...

"ပြီးတော့ ့့ တစ်ခုလောက် မှာချင်တယ်"

"ပြောပါဦး ... "

"မနက်ဖြန် လာရင် ကွမ်းယာ ဝယ်လာခဲ့ပေးမလား"

"ဘာလုပ်ဖို့တုန်းဗျ"

"နန်းစံလည်း ဝါးကြည့်မလို့ပေါ့ ... "

"ജഗന് ...'

"ရှင် ဘာ့ရယ်တာလဲ ... "

"မိန်းကလေးတွေ ကွမ်းစားရင် အလှပျက်တယ်ဗျ၊ ကွမ်း စားတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေနဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေပဲ စား တာ၊ ကျွန်တော်တောင် တစ်ခါတလေပဲ ဝါးတာ

"နန်းစံလည်း တစ်ခါတလေ ဝါးဖူးတယ်ရှိအောင် **ဝါး**

ကြည့်မလို့ပဲလေ ... "

"အင်း ့ ့ အင်း ့ ့ပြီးရော၊ အဲ့ဒါဆိုလည်း ဝယ်လာခဲ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... "

သူမက ဂျပန်တွေ နှုတ်ဆက်သလို ခါးလေးကို ညွှတ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ စက်ဘီးကလေးစီးကာ ထွက်စွာသွားသည်။

ပုညခင်စ႒အာဝေ်တိုက်

မကြေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၁၈ရ

သူက ထိုစက်ဘီးလေး သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သည်

အထိ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

သူမက သူရပ်ကြည့်ကျဲန်ခဲ့တာကို သိလိုပဲလားတော့ သေိ ဟိုတယ်ဝန်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်ခါနီးမှာ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ

သက်ကလေးမြွှောက်ပြ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

"အဟင်း ... '

သူ တစ်ချက် ရယ်မိရင်း ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင် ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

ab ab ab

ပုည ခင်စေဘနာပ်တိုက်

(cc) .

"အား ့ ကျွတ် ့ ့ ကျွတ် ့ ့ ဒီဗိုက်ကလည်း နာပြီးရင် နာနေတော့တာပဲ၊ ကျွတ် ့ ့ ကျွတ် ့ ့ " နန်းစံက ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ တကျွတ်ကျွတ်ညည်းတွာ ရင်း အိမ်သာထဲသို့ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ပြန်ဝင်သွားပါ ့ သည်။ ဦးဘုန်းကျော်စံက ခေါင်းမီးတောက်နေသော ပုံစံ

ဖြင့် ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ ရှေ့နောက်လျှောက်ရင်း တဗျစ်တောင် တောက် ပြောနေသည်။ "ဘာတွေကို ဘယ်လောက် စားမိလို့ ဝမ်းက ဒီလောင်္

> သွားနေ ရတာလဲ၊ မသူဇာ ့ မသူဇာ" "ရှင် ့ ့ အန်ကယ်လ်"

"သမီး မနေ့က ဘာတွေလုပ်လဲ၊ ဘာတွေစားလဲ၊ ဘင်

တွေသွားလဲ ့့့်ပြောစမ်း"

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"ဟို ့ ့ ဟိုတယ်မှာပဲနေပြီး ဟိုတယ်စာပဲ စားတာပါပဲ အန်ကယ်လ်ရယ် ့ "

မသူဇာက ဦးဘုန်းကျော်စံ မသိအောင် ခိုးထွက်ထား သူမို့ ခပ်ကြောက်ကြောက် ဖြစ်နေပါသည်။ နန်းစံ တစ်ခုခုဖြစ် နှင့် ဘေးကလူတွေကို ပတ်ရမ်းတတ်သော သူဌေး၏ အကျင့်ကို လည်း မသူဇာက သိပါသည်။ သူ့သမီး ဝမ်းပျက်တာကို ကမ္ဘာ ရွက်သလောက် အစိုးရိမ်ကြီးနေတာကိုလည်း အမြင်တော့ ကပ်ပါ သည်။

"ဟိုတယ်စာ စားတာတောင် ငါ့သမီးက ဝမ်းပျက်ရတယ် ဆိုတော့ ဒီဟိုတယ်က အစားအသောက် ကျွေးမွေးတဲ့ကိစ္စ ကို ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲနေတာလဲ၊ မနေ့က အစားအသောက် တွေထဲမှာ မှလတ်မဆတ်တာတွေ ပါသလား၊ မန်နေဂျာ ကို သေချာသွားမေးစမ်း မောင်ကျော်သက် ့့့" "ကျွန်တော် သွားမေးပြီးပါပြီ အန်ကယ်လ်၊ အစား

ကျွန်တော သွားမေးပြီးပါပြ အနက်ယလ်၊ အစား အသောက်တွေက အားလုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပါပဲ၊ သားငါး ပုစွန်တွေဆိုလည်း မြစ်ထဲက လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် ရတာတွေကို လာသွင်းကြတာပါ၊ ကျန်တဲ့သူတွေ စားတာလည်း တစ်ယောက်မှ ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး ... " ဦးဘုန်းကျော်စံက ဘယ်သူ့ ကိုမှ အပြစ်ပုံချလို့မရာ

ပုညခင်စ႒အနှစ်တိုက်

တာမို့ ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း မျက်ခုံးကို အတွန့် **ချိုးကာ** အခန်းထဲမှာ ထိုင်လျက်၊ ထလိုက်၊ သန့် စင်ခန်းဘက် မျှော်ကြည့် လိုက်ဖြင့် ဂဏှာမငြိမ် ဂဏှာစိန် ဖြစ်နေသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံ မငြိမ်သည့်အချိန်မှာ နန်းစံကတော့ အိမ်သာကမုတ်ကို အဖုံးပိတ်ကာ အဖုံးပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင် နေသည်။

ဒီနေ့ မနက်စောစောမှာ ဖေဖေက ပုပ္ပားကို သွား မည်ဟု ဆိုသည်။ ပုပ္ပားက ပုပ္ပားမောင်းတိန်းရီဆော့ဟိုတယ်ကို ဦးအောင်ဒင်နှင့် အတူ သွားလေ့လာမည်ဟု ဆိုသည်။ နန်းစံလည်း လိုက်ရမည်။ ဟိုမှာတစ်ညအိပ်ပြီး မနက်မှပြန်မည်ဟု ည်ကတည်း က ပြောထားပါသည်။

ပုပ္ပားကို နန်းစံ မလိုက်ချင်း လွန်းနဲ့ လျှောက်လည် ဖို့လည်း ချိန်းချက်ပြီးသားမို့ နန်းစံ မလိုက်ရအောင် အကြံထုတ် ပြီး ဟန်ဆောင် ဝမ်းသွားနေရတာမို့ ဒီမနက် စောစောမှာ အိန် သာထဲကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်ပြနေရတာ ဆယ်ခါထက် မနည်း။

ညတုန်းကတော့ ဖေဖေရော မသူဇာပါ နန်းစံနောက် မှ ရောက်လာကြတာမို့ နန်းစံ ထွက်လည်ထားတာကို ဘယ်သူ မသိလိုက်ကြပါ။

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

"မသူဇာ ..." "ရှင် ... အန်ကယ်လ် ..."

"သမီး အိမ်သာထဲမှာ ကြာနေပါလား၊ ဝမ်းသွားရင်း အား ပြတ်နေသလား၊ သွား ့ တံခါးခေါက်ပြီး သွားမေးစမ်း၊ ကြာနေရင် ကြာနေတဲ့အတိုင်း ထားလို့ဖြစ်မလား၊ နိုးနိုး ကြားကြား ရှိစမ်းပါ"

အိမ်သာအပြင်ဘက် အခန်းထဲမှာ ပြောနေသည့် စကားတွေကို နန်းစံ ကြားရသည်။

မသူဇာက အိမ်သာတခါးကို လာခေါက်ကာ ...

"နန်းစံရေ ့ အဆင်ပြေရဲ့လား ့ ဗိုက်နာနေသေးလား" "ကျွတ် ့ ့ ကျွတ် ့ ့ နာတော့ နာသေးတယ် မသူဇာ"

နန်းစံက ခါးလေးကုန်း၍ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ အိမ်သာ

တံခါး ဖွင့်၍ ထွက်လာသည်။ ဦးဘုန်းကျော်စံက ပျာပျာသလဲ

ဗြစ်သွားကာ ...

"သမီး ့ ဗိုက် တော်တော်နာနေလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာဝန် ခေါ် မှဖြစ်မယ်၊ မောင်ကျော်သက် ့ မောင်ကျော် သက် ့"

"နှင်ဗျာ ့ အန်ကယ်လ်"

"ဆရာဝန် သွားခေါ် ့ု့"

ပုညခင်စေသအနစ်တိုက်

"မခေါ်ပါနဲ့ ... မခေါ်ပါနဲ့ ကိုကျော်သက်၊ ဖေဖေ နန်းစံ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လေအောင့်သလိုမျိုး ဖြစ်တာပါ၊ အခု ဝမ်းသွားလိုက်တော့လည်း သက်သာပါတယ်"

"မခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... "

"နန်းစံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါတယ်၊ တကယ် မလိုလို့ ပြောတာပါ၊ နန်းစံအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သွားစရာ ရှိတာသာ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားပါ"

"ဖေဖေက သမီးကိုပါ ခေါ်သွားချင်တာ၊ ဟိုမှာ ကိုအောင် ဒင့် မိတ်ဆွေ အင်ဂျင်နီယာတွေရော၊ အမေရိကားက ဘွဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကိုရန်နိုင့် မိတ်ဆွေ ဗိသုကာ တစ်ယောက်ပါ တည်းနေတာဆိုတော့ အားလုံးစုဆုံပြီး ပုပ္ထားတစ်ဝိုက် ပုဂံတစ်ဝိုက် ဟိုတယ်ဆောက်လို့ အဆင်ပြေမယ့်နေရာတွေ ကို ကြည့်ကြ ဆွေးနွေးကြမှာလေ သမီးရဲ့၊ နောက်ကျရော သမီးလည်း ဒီအလုပ်ထဲ ဝင်ရမှာပဲဆိုတော့ သမီး ဝင်အခြေ ဉာဏ်ပေးတာကိုလည်း ဖေဖေက လိုချင်သေးတာ

ကောင်းကောင်း မတွေ့ရဘဲ နေဦးမယ်၊ ဖေဖေပဲ <mark>သွားလို</mark> နေဂ်၊ နန်းစံကတော့ အခန်းထဲမှာပဲ နားနေချင်သေး**တ**ေ

ဟိုရောက်မှ ဝမ်းဆက်သွားနေရင်လည်း စည့်သည်တွေ

"အေးလေ ့ ့ ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဆုံဖို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ သမီး အဆင်ပြေတာ သေချာပါတယ် နော်"

"သေချာပါတယ် ဖေဖေ ့ ့"

"မသူഭാ ___"

"ရှင် ့ အန်ကယ်လ်"

"သမီးကို သေချာ ဂရုစိုက် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်လ်"

"မသက်သာဘူးဆိုရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက် ့ုကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ့့ အန်ကယ်လ်"

"ကဲ ့ ့ ဒါဆို ဖေဖေ သွားမယ်နော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ့ ့ "

"စိတ်ချမယ်နော်" "စိတ်ချပါ ဖေဖေရဲ. . . "

"မောင်ကျော်သက်ရေ သွားကြမယ်ဟေ့ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ ကားအသင့်ပါပဲ အန်ကယ်လ်"

"eeee 🛒"

"్రుంగు ... ఎతీ:"

"သမီး အနားယူချင်လို့ ဖုန်းပိတ်ပြီး အိပ်မယ်နော်၊ အကြောင်းထူးရင် ဖေဖေ့ဆီ သမီး ဆက်ပါ့မယ် ..."

ပုည ခင်စ**ာ အာစ်တို**က်

ပုညခင်စ႒အပြဲတိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၁၄ 🤷 ပုညခင်

"အေး ့ အေး ့ ဓာတ်ဆားရည်လေးတော့ သောက်ထား နော် သမီး၊ သတိရတိုင်း သောက်၊ များများသောက်၊

⊌သူ⊛ാ ಼಼ "

"ရင် ... "

"သမီးကို ဓာတ်ဆားရည် ဖျော်တိုက်လိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကွဲပါ ..."

ဦးဘုန်းကျော်စံက နောက်ဆန်တငင်ငင်နှင့် မှာကြာ

ရင်း ့ထွက်ခွာသွားသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံ သွားသည်နှင့် စောစောက ရှံ့မဲ့ ခဲ့သော နန်းစံမျက်နာက ပြုံးစိစိဖြစ်လာပါသည်။ မသူဇာက နန်းစံကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း

"နန်းစံ နေကောင်းသွားပြီလား၊ ဗိုက်မနာတော့ဘူးလာ

"စောစောကတည်းက မနာပါဘူး မသူဇာရဲ့၊ ဖေဖေ့နော မလိုက်ချင်လို့ တမင် ဟန်ဆောင်တာ၊ ဝမ်းလည်း မသ

ဘူး၊ အိမ်သာထဲမှာ ဒီအတိုင်း သွားထိုင်နေတာ" "ဟယ် ... နန်းစံရယ် သူစာ့မှာတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ

"စိတ်မပူပါနဲ့၊ မသူဇာတို့ရွာမှာ ဒီနေ့ အလှူဆို၊ မသူ

သွားချင်သွားလေ ... "

"သွားတော့ သွားချင်ပေမယ့် ..."

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🧰 ၁၁၅

"သွာချင်ရင် သွားပေါ့ မသူဇာရယ်၊ နန်းစံ မနေ့ကလိုပဲ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်လိုက်၊ အင်တာနက်သုံးလိုက် လုပ် နေမှာ ့ ..."

မသူဇာက နန်းစံကို စိတ်မချသော်လည်း ရွာအလှူ ကိုတော့ သွားချင်နေပါသည်။ မနေ့ကသွားတော့ ဆွေမျိုးတွေ လည်း ပြန်ဆုံကြကာ အလှူလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ တွေ့ရပါ သည်။ သူတို့က 'မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်'ဟု မှာလိုက်

တာမို့ ဆက်ဆက်လည်း သွားချင်နေသည်။ "ဒါ ့ ့ ဒါဆို ့ ့ မသူဇာ သွားမယ်နော်"

"သွား ့ သွား၊ ဘာမှမပူနဲ့ ့ ့"

မသူဇာကို ပြောရင်း နန်းစံက တစ်ဖက်သို့ လှည့် တာ ကျိတ်ပြုံးရသည်။ ပြီးတော့ ့ ပြတင်းပေါက်ဝမှာ သွားရပ် လျက် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ဒေးရင်း နှလုံးသားက ဘာထိတ်ထိတ် တုန်လာပါသည်။

ဒီနေ့လည်း လွန်းနဲ့ တွေ့ရပါဦးမည်။

မှ ည ခ င် စ**ာ ဆု ဝ်** တို က်

www.philine

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၁၄

(2J)

"အင် ့္ ဒါကို ဝါးရမယ်ပေါ့ ့့ " နန်းစံက ကွမ်းယာထုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရ

အံ့သြသလို ရေရွတ်လိုက်သည်။ လွန်းရာကျော်က နန်းစံရဲ့ အံ့ခြ ရူးစမ်းသည့်ပုံကို ရယ်ချင် ပြုံးစိ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သူတို့ထိုင်နေသော နေရာက အာနန္ဒာဘုရား တ ဆောင်းဘေးက ထနောင်းပင်ရိပ်အောက် ခုံစိုင်းကလေးမှာပ

ဒီနေ ရာလေးမှ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်လျှင် အနုဖဉ

မြောက်စွာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အာနန္ဒာဘုရားကြီးကို ကော ကင်ပြာကြီး နောက်ခံဖြင့် ထင်းလင်းစွာ မြင်တွေ့ နိုင်သ

အညာဆောင်းက အေးမြမြ။ တိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းက

လည်း ကြည်လင်ဖြာလဲ့နေပါသည်။

နန်းစံကို ဟိုတယ်နားမှာ သွားစောင့်ခေါ်ပြီး ဒ

ဒီနေရာလေးကို အတူလာခဲ့ကြpာ ဖြစ်ပါသည်။ နန်းစံက စက်ဘီး ဖြင့်သာ သွားလာလိုတာမို့ သူက သူ့တည်းခိုခန်းမှာ တည်းသည့် ဧည့်သည်တွေကို ငှားစားသည့် e-bike တစ်စီးကို စီးပြီး လာခဲ့ သည်။ နန်းစံနှင့်တွေ့တော့ နန်းစံက နောက်မှာထိုင်၊ သူက ရှေ့မှစီး။ သွားလာရသည့် နေရာတွေက ဝေးသော်လည်း လျှပ်စစ် အားဖြည့်ပြီး စီးရသည့် စက်ဘီးမို့ နင်းစရာမလိုဘဲ အဆင်ပြေ သည်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ရာသီဥတု မျှတကာ နေကလည်း မပြင်း လှပါ။ သို့သော် ့့့ အသားဖြူလှသော သူမ၏ ပါးအို့ကလေးတွေ ကတော့ ရဲနေပါသည်။

"လွန်း ့္ ့ ဒါတွေက ဘာတွေလဲဟင်၊ နန်းစံကို ရှင်းပြပါ

သူမက ကွမ်းသီးစိပ်ကလေးတွေကို လက်သှိုး တလေးဖြင့် မထိတရိထိုးရင်း ပြောတာမို့ သူက ရှင်းပြရသည်။

"ဟောဒါလေးတွေက ကွမ်းသီးစိပ်၊ ဟောဒို ဖြူဖြူလေးတွေ က ထုံး၊ ဒီ စပါးလုံးလေးတွေလိုဟာမျိုးတွေက စမုံစပါး"

"ဪ့္ ဒါတွေကို ကွမ်းရွက်နဲ့ ထည့်ထုပ်ပြီး စားရတယ် ပေါ့၊ ကြံကြံဖန်ဖန်အေ ... "

"အမယ် ့္ လေသံက၊ ဟား ့္ ဟား ့ု ့"

လွန်းရာကျော်က အညာသူလေသံဖြင့် ပြောလိုက် သော သူမစကားကြောင့် ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

ပုသခင်စ႒အားပေါ်တိုက်

ပုည ခင်စာ အ စ် တို က်

"တော်က ဘာရယ်တာတုန်းအေ့၊ ကျုပ်ကို ဖြောပါဦး"

"ဟား ... ဟား ... နန်းစံ ခင်ဗျား ဒီအပြောမျိုးတွေ ဘယ်

က တတ်လာတာတုန်း"

"တော်တို့ အညာက မိန်းမကြီးတွေ အဲ့ဒီလို ပြောတာ ကျုပ် ကြွားလို့ မှတ်ထားတာပေါ့တော့်၊ လမ်းမှာ အကြော် ဝယ်စားတုန်းကလည်း အကြော်ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေ

ပြောနေတာ ကျုပ်ကြားသားပဲ ... "

"ဟား ့္ ဟား ့္ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီလိုစကား မျိုးက နန်းစတို့အရွယ် အပျိုငယ်ငယ်လေးနဲ့ မလိုက်ဖက်

ပါဘူးကွာ ... "

"ပြီးရော္ ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ဘူး"

နန်းစံ ပြောပုံလေးက ရယ်စရာလေးမို့ သူက နန်းစံ

နားမှာ ¢နရင်း အူမြူးရွှင်ပျ လာရပါသည်။ ဒီပန်းကလေးဟာ ချစ်တော့ ချစ်စရာလေးပင်။ အဆိပ်မရှိတဲ့ ပန်းကလေးဟာ ဖြူစင်

စွာ လန်းပွင့်နေပါသည်။

"နန်းစံ ဝါးကြည့်မယ်နော် လွန်း ... '

"ol: ... ol: ... "

သူမက ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ ဝါးလိုက်

ရင်း ပလုံးပထွေးအသံဖြင့် ့

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝါးပါ ့့ ဝါးပါ"

"ဟင် . . . အရည်တွေထွက်လာပြီ၊ မျိုချလိုက်ရမလား . . .

မျိုချလိုက်ရမလား ... "

"ဟာ ့ မမျိုချနဲ့ ့ မမျိုချနဲ့ ၊ ထွေးပစ် ့ ထွေးပစ်"

သူမက ရုတ်တရက် ဘေးဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့် ဘာ ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်ပါသည်။

"ဟာ ့္ ဟာ ့္ ဒီနေရာမှာ မထွေးရဘူးလေ ့ ့ "

"ဟိုက် ့ ဟိုက် ့ မသိလို့ပါ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာလုပ် ရမှန်းမသိလို့ ငုံလည်း မထားတတ်လို့ ထွေးလိုက်မိတာ ပါ၊ နန်းစံ ပြန်သုတ်ပေးပါ့မယ်၊ နန်းစံက ဒီလို စည်းကမ်း မရှိတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆောရီးနော် ... နန်းစံ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ မရိမသေ လုပ်မိသလို ဖြစ် သွားတယ်"

သူမက ကွမ်းတွေကို ငုံထားရင်း မပီမသ ပြောရင်း မျက်နှာလေး ရှံ့မဲ့လာကာ သူမ ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်

📑 ြရင်း ...

"လွန်း ့ ကွမ်းက စားလို့လည်း မကောင်းဘူး၊ စပ်ရှား ရှားနဲ့ ၊ ကျွန်မ ထွေးပစ်လိုက်တော့မယ့် ့ ့ "

ပုညခင်စၥအပြိတ်တြိတ်

"ထွေးလေ ... နန်းစံ မကြိုက်ရင် ထွေးပစ်လိုက်" သူမက ကွမ်းဖတ်တွေကိုပါ တစ်ရှုးထဲသို့ ထွေး ထည့်လိုက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ သွားပစ်ပြီးမှ လွန်းရာကျော်ထံသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ခစ်ခနဲ ရယ်လျက် ...

> "နန်းစံက ပီကေဝါးတာ အကျင့်ပါနေတော့ ယောင်ပြီး အရည်ကို မျိုချမိတော့မလို့၊ လွန်းတို့ ကွမ်းယာက ဝါးလို့ လည်းမကောင်း၊ စားလို့လည်း မရဘဲ ဘာလို့စားနေကြ တာလဲဟင် ... ် "ရိုးရာပေါ့ နန်းစံရယ်၊ ကိုယ်တို့ မြန်မာတွေမှာ ကွမ်းစား တဲ့ ဓလေ့က ဟိုး မြန်မာဘုရင်လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာကိုး၊ အချိန်အတိုင်းအတာကိုတောင် ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့် ကြာတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ပြီးတော့ ရှေးရှေ တုန်းက ဘုရင့် နန်းတော်ထဲမှာ ကွမ်းစားကြတဲ့သူတွေက ထုံးပေတဲ့လက်နဲ့ နန်းတော်တိုင်ကို ထုံးသုတ်သုတ်သွားဖြ လို့ ဘုရင်က ထုံးသုတ်တဲ့ လက်ညှိုးကို ဖြတ်ပစ်မယ်ထ စည်ကမ်းထုတ်လိုက်တယ်တဲ့၊ နောက်တော့ ဘုရင်*က*် ယောင်ပြီး တိုင်ကို ထုံးသုတ်မိတော့ သူ့လက်သူ ဖြတ် လိုက်ရတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ... ရှေးတုန်းက ရာဇဝင် ယောက်ျားလေးကို မိန်းကလေးက ကွမ်းတစ်ယာ ရေတ

မှုတ်ပေးပြီး စိတ်လျော့ခိုင်းတာတို့ ဘာတို့ ရှိတယ်" "ဪ... ဟုတ်လား၊ လွန်းရော ကွမ်းယာ ဝါးရတာ ကြိုက်လား..."

"ကြိုက်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေပဲ ဝါးတာပါ၊ အမြဲဝါးရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ၊ ကွမ်းစား တာများရင် ပါးစပ်ရော သွားရော နီရဲနေမယ်၊ သွားမှာ ကျောက်တွေ တည်လာမယ်၊ ကွမ်းအမြဲငုံထားရင် ခံတွင်း ကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျန်းမာရေး အတွက် မကောင်းဘူးလေ၊ ပြီးတော့ တချို့လူတွေက ကွမ်းစားရင်း ကွမ်းတံတွေးကို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ကြုံတဲ့ နေရာမှာ ထွေးတတ်ကြသေးတယ်"

"ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်"

"ကဲ ့ ့ ဒီနေ့ ကွမ်းစကားတွေပဲ ပြောတာ များသွားပြီ၊ ဘုရားအကြောင်း ဆက်ပြောမယ်"

"လာ ့ လွန်း ့ ့ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြောနော် ့ ့"

နန်းစံက လွန်းရာကျော်နှင့်အတူ ထရပ်လိုက်ပြီး ဘုရား ရင်ပြင်ကို ပတ်၍ လျှောက်လာသည်။ နန်းစံက လျှောက် လာရင်း ဘေးသို့လှည့်ကာ သူ့ကို မော့ငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူ့အရပ်ကွာ

ပုည ခင်စေသဆာ ပေါ်တိုက်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

၁၂၂ 🧆 ပညခေ&

မကွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 း၂၃

အမြင့်ကြီးပဲ။ နန်းစံက ပုပုလေးမို့ သူ့အရပ်နှင့် ထွားပြည့်သော ခန္ဓာကိုယ်က နန်းစံကို အရိပ်လို မိုးနေသလို ထင်ရသည်။

ဒီနေ့တော့ သူ့မှဆိုးက သိပ်ပြီး အကွက်မကြီး။ အင်္ကြိုကလည်း တို့ရုပ်လက်တို အဖြူကလေးမို့ ပိုပြီး လူငယ်ဆန် သည်။ သူ့ဆံပင်ကတော့ သိပ်ထူတာပဲ။ ဘေးခွဲထူထူလေး ပုံရိုးရိုး ညှပ်ထားပုံက ရှေးရှေးက ဂျူပန်မင်းသားတွေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်။ အပြားကြီးပြီး ထူထဲသည့် မျက်ခုံးမွေးက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံးပင်။ သူ့ကို ညိုချောဟုတောင် ပြောလို့ရသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ့သွားတွေဟာ မနေ့တုန်းကလို ပန်းရောင်မဟုတ် တော့ဘဲ ဖြူဖွေးနေပါသည်။

နန်းစံ မော့ကြည့် မော့ကြည့် လုပ်လာတာကို သိ သော လွန်းရာကျော်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရှေ့ကိုသာ ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။ ခုနေအာ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်ရင် အကြည့်သူခိုးဖမ်းသလိုဖြစ်ပြီး လန့်သွားရှာမှာပဲ။ အညာ သားများ အနီးကပ် မမြင်ဖူးလို့ ခုမှ ကြည့်ရလေသလား။ ပုဂံသား ဆိုတာ ဒီလိုပုံမျိုးပဲဟု အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြတတ်အောင် အေး အေးဆေးဆေးသာ ကြည့်ပါလေဟု တွေးရင်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်ဖြစ် လာပါသည်။

နန်းစံ သေချာကြည့်ပြီး မျက်နှာ ပြန်လှည့်သွားတော့

🧣 လွန်းရာကျော်က နန်းစံကို တစ်ဖန် ပြန်၍ ငဲ့ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါ သည်။

ပုတုတု မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်လေးဖြင့် ~~သွ~~က်သွက်လျှောက်နေသည်။ ထိုဖြူဉပုကလေးဟာ ဒီနေ့တော့ ဘာင်းဘီရှည် ပန်းရောင်ကလေးနှင့် ထူထူအိအိ ကိုယ်ကျပ်လက် ည် အနီရောင်ကလေး ဝတ်ကာ လည်ပင်းမှာ ပန်းနုရောင် ေါကလေး ပတ်ထားသည်။ ရွှေချည်ထိုး အိတ်ကလေးကို စလွယ် ဆိုင်း၍ လွယ်ထားသေးသည်။ ဆံပင်ကုတ်ဝဲ တိုတိုဖောင်းဖောင်း ာလေးကို နောက်မှာ စုစည်းထားသဖြင့် ဆံပင်အတိုအစတချို့ သွတ်ထွက်ဖြာကျနေသည်။ နဖူးပေါ်မှာတော့ ဆံပင်ကလေးက ဘီတိညီညီ ... ။ မြန်မာဆန်သော မျက်နှာကလေးပေါ်မှာတော့ 🖚 ညိုရောင် ရေဘင်မျက်မှန်ကြီးကြီးကို တပ်ထားပါသည်။

ခုကြည့်လိုက်တော့ သူမနဲ့ ကိုယ်ဟာ ရွှေမင်းသမီးနဲ့ 🖚 ျးတောသားပုံများ ပေါက်နေလေသလားဟု တွေးကာ ပခုံး

ာစ်ချက် မသိမသာ တွန့်ရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ "လွန်း ့္ ဘုရားသမိုင်းပြောပြဦးလေ 🚅

> "အကျဉ်းချုပ်ပဲ ပြောမယ်နော်၊ အကျယ်သိချင်ရင့် နောက်မှ စာအုပ်ပေးဖတ်မယ်"

"ဟုတ် ..."

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

ပုညခင်စာ အခုပ်တိုက်

'ဟိုက်'ကနေ 'ဟုတ်' ဖြစ်လာတာမို့ သူက ပြုံးမိ

ရင်း ့

"ဒီဘုရားကို တည်တဲ့ မင်းကတော့ ဓမ္မရံကြီးဘုရားတည် တဲ့ မင်းလို မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် မင်းကောင်းမင်းမြတ်

"မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ လွန်း ... "

"ကျန်စစ်သားလေ ့့့ "

"ဪ ့္ နန်းစံကြားဖူးတယ်၊ ကျန်စစ်သားတို့၊ အေန ရထာလို့လေ၊ နာမည်ကြီး မင်းတွေပဲ"

"ဒီမင်းတွေက သာသနာ ပြန့်ပွားထွန်းကားအောင် စွင် ဆောင်ပေးခဲ့ကြတဲ့ မင်းတွေပဲ နန်းစံ၊ ပုဂံခေတ်က မစ္စိ ဒေသမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်တွေ အဖိနှိပ် အချုပ်ချင် ခံနေကြရတော့ ရဟန်းတော်တွေက နိုင်ငံခြား တိုင်းဖြင့် တွေကို ရောင်တိမ်းလာရင်း တချို့လည်း သာသနာ ထွင် ကားတဲ့ ပုဂံပြည်ကို ရောက်လာကြတယ် ... ၊

"ကျန်စစ်သားက ပုဂံကို ရောက်လာတဲ့ ရဟ ရှစ်ပါးကို ဝါတွင်းသုံးလလုံး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပြီး ဆွ လုပ်ကျွေးတယ်တဲ့"

"ဪ ့့ဪ ့္ကကုသိုလ်ရတာပေါ့နော်"

ပုညခင်စေဘအျပ် တိုက်

ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပြောပုံလေးက စစ်စရာလေးမိ သက သမကို ခပ်ပြီးပြဲး ကြသ်လိက်မိပြီးမ

ချစ်စရာလေးမို့ သူက သူမကို စပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ... "အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ အဲဒီ ရဟန်းတော်တွေက ကျန်

"အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ အဲဒီ ရဟန်းတော်တွေက ကျန် စစ်သားမင်းကို ဥတ္တရဂိရိတောင်မှာ ရှိတဲ့ အနန္တ လိုဏ်ဂူ ပုံစံကို ပြောပြကြလို့ ကျန်စစ်သားမင်းက အနန္တ လိုဏ်ဂူ ပုံစံအတိုင်း ဒီစေတီကို တည်ခဲ့တာတဲ့၊ နောက် အချိန်ကြာ လာတော့ အနန္တ အမည်ကနေ အာနန္ဒာအမည် ဖြစ်လာခဲ့ တာတဲ့ ..."

"ကျွန်စစ်သားမင်းက တော်တော် စွမ်းတာပဲနော်၊ နှန်းစံ ရောက်ဖူးတဲ့ ဘုရားထဲမှာ ဒီဘုရားက တော်တော်လှတယ်" "အာနန္ဒာက ပုဂံအလှ၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အလှလေ၊ အာနန္ဒာ မှာရှိတဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်" "လွန်းက ဘုရားတွေအကြောင်း တော်တော် သိတာပဲနော်၊ ပုဂံသားမို့လို့ သိတာလားဟင် ..." သူက တစ်ချက်ရယ်မိရင်း

"ပုဂံသားမို့လို့ သိတာမဟုတ်ပါဘူး နန်းစံရယ်၊ ကိုယ်က ပုဂံကိုချစ်လို့၊ စိတ်ဝင်စားလို့ ဖတ်မှတ်လေ့လာထားလို့၊

စည့်သည်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေရတော့ သိတားမှ ဖြစ်မှာနို့

ပုညျခင်စာ ေအာနျပ်တိုက်

သိအောင် ကြိုးစားထားရတာပါ၊ တကယ်တော့ ဒီပုဂံကို အဝေးကလူတွေ ့ နိုင်ငံခြားကလူတွေ ့ သမိုင်းသုတေသန လုပ်တဲ့ လူတွေက ပိုစိတ်ဝင်စားတာ၊ ပုဂံအကြောင်း ပိုသိ တာ၊ နီးလွန်းအားကြီးလို့ မှုန်ဝါးသွားတာပဲလားတော့ မသိ ဘွား၊ တရို့ ဒေသခံတွေကတော့ ဒီလိုပဲ သိပ်စိတ်ဝင်တစား လေ့လာတာမျိုး မရှိသလို သိလည်း သိပ်မသိကြပါဘူး "နန်းစံ ဖေဖေနဲ့ ရွှေစည်းခုံဘုရား သွားတုန်းကတော့ ဘုရားသမိုင်းကြောင်းတွေ လိုက်ရှင်းပြနေတဲ့ ကလေးတွေ တွေ့တယ်"

"သူတို့ပြောတာတွေက သိပ်ယုံလို့မရဘူး နန်းစံရဲ ..."
"ဟုတ်လား ... သူတို့က သမိုင်းအမှားတွေ ပြောလို့လား"
"ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီလိုပဲ လက်ဆင့်ကမ်း ပြောလာကြ
တဲ့ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် စကားတွေလည်း ပါတာပေါ့၊ သမိုင်း
ဆိုတာက ကောလာဟလတွေ၊ ပါးစပ်စကားတွေ၊ ထင်မြင်း
ချက်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေ ရောနှောပါနေတတ်လို့ သေခုး
အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းဆက်စပ် လေ့လာပြီးမှ ဒါထ
တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာမှို
ချင့်ယုံရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်၊ တချို့လူတွေက ပုံပြင်လေ

ဆန် အကြောင်းတွေဆို ပိုပြီး ခံစားယုံကြည်ချင်ကြတယ် လေ၊ တကယ့် သမိုင်းတွေတိုင်းက နားထောင်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်မျိုးတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး ့ ့"

နန်းစံက ခေါင်းလေးတည်တီညိတ်ဖြင့် နားထောင် ရင်း ခြေထောက်လေးတွေ ဆွတဆွတ ဖြစ်လာသည်။ "နန်းစံ ... ခြေထောက် ပူနေပြီလား ... "

"ഗുတ်…"

"လာလေ ့ ဒါဆို ဘုရားထဲဝင်ပြီး ဘုရားဖူးရင်း ခဏ နားတာပေါ့၊ ဘုရားထဲက အေးတယ်"

သူတို့က ဘုရား၏ အနောက်ဘက်မှခ်မှ ဘုရားထဲ သို့ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုး၊ ဘုရားထဲ လှည့်ပတ် လေ့လာပြီး တောင်ဘက်မုခ် ဘုရားရှေ့ ကျောက်ပြားအေးအေး လေးတွေမှာ ခဏထိုင်လိုက်ကြသည်။

"လွန်း ... ဆက်ပြောဦးနော်"

"ဆက်ပြောရရင်တော့ ကောလာဟလအကြောင်း ပြောရ မယ်၊ ဒီဘုရားတည်တဲ့ အချိန်တုန်းက ကောလာဟလတွေ ထွက်ခဲ့ဖူးတယ် နန်းစံရဲ့၊ ကောလာဟလဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား"

are de commercial de la

"ဟုတ် ့ သိပါတယ်၊ rumour လေ ့ ့"

ပုညခင်စေဒအာဝ်တိုက်

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

နန်းစံက သွက်သွက်ဖြေရင်း နဖူးမှာစို့နေသည့် ချွေးစ တချို့ကို လက်ဖမိုးဖြင့် တို့သုတ်လိုက်သည်။

"ဒီဘုရားတည်တဲ့ ကျွန်စစ်သားမင်းက အာနန္ဒာစေတီ ပုံစံ
နဲ့ တူတဲ့ တခြားအဆောက်အဦတစ်ခု ဘယ်နေရာမှာမှ
ပေါ်မလာရအောင် အာနန္ဒာစေတီ တည်ဆောက်တဲ့ ဗိသု
ကာကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက
ဘုရားစေတီ အုတ်မြစ်ချတုန်းက ကလေးတစ်ယောက်ကို
အရှင်လတ်လတ် စတေးတယ်တဲ့၊ လူတော်တော်များများရဲ့
မသိစိတ်ထဲမှာ ဒီလို သတင်းမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားကြ
တော့ အမျိုးမျိုး ဆင့်ပွားပြောခဲ့ကြမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
နန်းစံပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီလောက် တရားမမွက်
အလေးထားတဲ့၊ သာသနာ ပြန့်ပွားအောင် လုပ်နေတဲ့
မင်းကောင်း မင်းမြတ်မျိုးက ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုး လုပ်ခဲ့စဲ့

"ဒါမျိုး ကောလာဟလတွေက နိုင်ငံ အတော်များများမှာ ရှိတယ် လွန်းရဲ့၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆန်တော့ လူတွေင လည်း ချဲ့တွေးကြတာပေါ့၊ အိန္ဒိယ တာ့ဂျိမဟာလ် ဆောင် တုန်းကလည်း ဗိသုကာရဲ့ လက်ကိုဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုတာင် နန်းစံ ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဂျပန်မှာလည်း ၁၇ ရာစုတုန်း ကျွန်တစ်ယောက်က အဆောက်အဦတစ်ခုခု အုတ်မြစ်ချတဲ့ အခါ သူ့အလိုအလျောက် စတေးရင် ဂုဏ်ရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်လို့ ယူဆတယ်တဲ့၊ စတေးတဲ့ ပုံပြင်တွေကတော့ အများကြီးပဲ ့့့"

"ဟုတ်တယ် နန်းစံ၊ ကိုယ်ကတော့ မဟုတ်တဲ့ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ ကောလာဟလတွေထဲမှာ ပုဂံကို အရုပ်မဆိုးစေချင် ဘူး"

"နန်းစံကတော့ ကောလာဟလတွေ မယုံပါဘူး၊ ဒါနဲ့ လွန်း စောစောက ပြောသွားတဲ့ စကားထဲမှာ ကျွန်တော့် အလုပ်က ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ ပါ တယ်နော်၊ လွန်း ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ ..."

"ကျွန်တော်က တည်းခိုခန်း ခပ်သေးသေးတစ်ခု ဖွင့်ထား ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်ရဲ့ ပုဂံမင်းသမီး ယွန်း ထည်လုပ်ငန်းမှာလည်း ကူပါတယ်"

"ယွန်းထည်လုပ်ငန်းလား ... နန်းစံ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နန်းစံကို ခေါ်သွားပေးမလားဟင်"

နန်းစံ၏ တောင်းဆိုချက်က လွန်းရာကျော်ကို ကျောချမ်းသွားစေပါသည်။ နန်းစံကိုသာ ဒေါ်လေးသိုက်ခြံထဲ ခေါ်သွားရင် ဒေါ်လေးသိုက်က စပ်စုလိုက်မယ့် အမျိုး။ သူ့တူကို

ပုညခင်စေဒအပြဲတိုက်

ပုညခင်စာ အပေါ်တိုက်

ခုလို စည့်သည် မိန်းကလေးနဲ့ တရင်းတနှီး တွဲသာတွေ့လို့က တော့ တွေ့တဲ့အရပ်မှာ အော်ငေါက်မှာ သေချာလို့ပင်။ "အင်း ... နောက်တော့ သွားတာပေါ့ နန်းစံ ..." "နောက်တော့ ..."

နန်းစံက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ငြိမ်သွားသည်။ နောင်း တော့ဆိုတာ သိပ်မှ မသေချာတာလေ။ ဒီနေ့တောင် ဖေဖေမရှိတုန် ခိုးထွက်လာရတာ မဟုတ်လား ့ ။ ဒီလိုတွေးမိတော့ စိုင်း မကောင်းချင်သလိုလို ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် လွန်းကိုတော့ စွင်း မပူဆာချင်။

"လွန်း ... နန်းစံ ဗိုက်ဆာနေပြီ ... " နန်းစံက သူ့ဗိုက်ကလေးကို လက်ဖဝါးလေးက**်** ပြောတော့မှ လွန်းရာကျော်က သတိရသွားကာ နာရီတစ်ချ ကြည့်ရင်း ...

"ဟုတ်သားပဲ၊ ၁ နာရီတောင် ထိုးတော့မှာ၊ ဗိုက်ဆာေ ရောပေါ့၊ ကဲ ့့ လာ ့့ ထ ့့ ထမင်းသွားစားရအာ နန်းစံ ဘာစားချင်လဲ၊ မြန်မာမင်းဟင်း စားမလား ့ "မြန်မာ ထမင်းဟင်းတော့ စားချင်ပါတယ် လွန်းစေ ဒါပေမယ့် မြန်မာဟင်းတွေက ဆီတွေများလိုက်တာေ မနေ့က နန်းစံ မြန်မာဘူဖေးဆိုင်မှာ ဝင်စားသေးတ

ပုညခင်စေဒဆုံပေါ်တိုက်

ဟင်းတုံးတွေကို ဆီထဲမှာ မြှုပ်နေအောင် ချက်ထားတာ၊ ဆီထဲကဆယ်ပြီး သေချာ ဆီစစ်စားရတယ်၊ ပုစွန်ချဉ်တို့၊ ငါးရံ့ခြောက်တို့၊ ချဉ်ပေါင်ဖူးထောင်းတွေကိုလည်း ဆီအိုင် နေအောင် ဆမ်းထားတာ ... ၊ နန်းစံ အဲဒီလောက် ဆီများ တာ မစားဖူးဘူး၊ နန်းစံတို့ဆီမှာဆို ဆီသိပ်မဆုံးကြဘူး၊ ဆီတွေအရမ်းစားရင် ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မကောင်း ဘူး မဟုတ်လား"

လွန်းရာကျော်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြုံးစိစ်ဖြင့် "ဒါဆို နန်းစံတို့ ဂျပန်က ဆင်းရဲသားတွေ များတယ်ထင် တယ်"

"్బర్ ... "

"ကျွန်တာ်တို့ဆီက သူဌေးများတယ်လေ ့ ့ "

သူ့ နောက်ပြောင်စကားကို နောက်ပြောင်စကားမှန်း မသိဘဲ နန်းစံက မျက်လုံးပြူးကလေးဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေ သည်။

သူက ဟက်ခနဲ့ ရယ်ကာ 👝

"ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူမှ ဆီပြန်ဟင်း စားနိုင်တာ နန်းစံရဲ့၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်အဘွား ၊ ပြောဖူးတဲ့ စကားကို ပြန်သတိရတယ်၊ ဆီပါရင် လွှစာတောင် ဟင်း ဖြစ်တယ်တဲ့ ..."

ပုညခင်စ္သေအပြီးတိုက်

"လွှာစာ၊ လွှစာဆိုတာ ဘာလဲဟင် 📜 "

"လွှစာဆိုတာ သစ်သား တစ်ခုခုကို လွှနဲ့တိုက်ဖြတ်လို့ ထွက်လာတဲ့ အလေအလွင့် သစ်အစအန အဖတ်လေးတွေ ပေါ့၊ ဆီများများနဲ့သာ ချက်ရင် အဲဒီလို လွှစာကို ချက် တောင် စားကောင်းတယ်လို့ တင်စားပြီး ပြောတာ၊ လူ အများစုက သားငါးဟင်းလျာကို ဆီများများ ထည့်ချက်ရင် ပိုစားကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်လေ့၊ 'ဆီပြန်ဟင်း' ရယ်လို့တောင် သပ်သပ် ချက်စားကြသေးတာ၊ မြန်မာဟင် တော်တော်များများက ဆီကိုအားပြုကြတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူမှ ဆီစိုစို စားနိုင်တာ၊ ဆီမပါ ဘာမပါ ခြောက်ကပ်ရှင် ဆင်းရဲသားဟင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အညာမှာက ဆီကို ရေရှိ ဆေးရိုးမီးလှုံဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်၊ ဆီက ရေရျိုးလို့ ရအောင် ပေါတယ်ပေါ့၊ အညာဘက်က မြေပဲထွက်တာ ကိုး၊ ဒါကြောင့် အညာက ဟင်းတွေက ဆီပိုသုံးကြတယ် ခရမ်းသီး မီးဖုတ်သုပ်ရင်တောင် ဆီတွေ အိုင်နေအောင် ဆမ်းထည့်လိုက်တာ၊ ထမင်းကိုတောင် ဆီဆမ်းစားသေ တာ၊ ထမင်းဆီဆမ်းဆိုင်တောင် သပ်သပ်ဖွင့်ထားသေ တာ

"ဪ ့ ့ ဪ ့ ့ အဲဒီလိုလား"

"ခုနောက်ပိုင်းတော့ တချို့ ကျန်းမာရေး အသိရှိတဲ့သူ့ဆွ

ပြည်ခင်စာဒအုပ်တိုက်

က ဆီလျော့စားလာကြပါပြီ၊ ရန်ကုန်မှာဆို ဆီလျော့ချက် တဲ့ နိုင်ငံခြားသားအကြိုက် မြန်မာ ထမင်းဆိုင်တွေလည်း ရှိလာကြပါပြီ"

နန်းစံက သူပြောပြနေတာကို ခေါင်းလေး တညိတ် ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

သူက စက်ဘီးပေါ် တက်လိုက်ရင်း ့့့

"ကဲ ့ လာ ့ သွားကြမယ်၊ မြန်မာစာ မစားချင်ရင် တရုတ်စာ စားမလား"

"ဟင့်အင်း၊ မြန်မာ ထမင်းဟင်းပဲ စားမယ် လွန်း ... "

"ဆီများတယ်ဆို ့့ "

"များလည်း ဆီစစ်ပြီး စားလိုက်ပါ့မယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ခုမှရောက်တာဆိုတော့ မြန်မာ ထမင်းဟင်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင် စားချင်သေးတယ်"

သူမက စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာမှာ တင်ပလွှဲ စင်ထိုင်လိုက်တာမို့ သူက စက်ဘီးကို စီးထွက်လာပါသည်။ "လွန်းရေ ့့ ထမင်းစားပြီးရင် စက်ဘီး နောက်တစ်စီး ထပ်ငှားရအောင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်းစံ ့ ့ "

"တစ်ယောက် တစ်စီး စီးမယ်လေ၊ နှစ်ယောက်တစ်စီးဆို တော့ ဝေးဝေးသွားရင် လွန်း ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ ... "ငဲ့

ပုညခစ်စ႒အှစ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၃၄ 🍲 မည္ခေင်

သူမ၏ နူးညံ့သော စိတ်ပူစကားလေးကြောင့် သူ့ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲ အေးသွားပါသည်။

လူပျို ... အပျို နီးကပ်လာရင် ဒီလိုပဲလား ... ။

ဒါပေမယ့်လည်း ...

ဒီချယ်ရီသီးကလေးက သူ့ အတွက်တော့ မစား ကောင်းသော အသီးဆိုတာ သူ နားလည်ထားပါသည်။

ab ab ab

သရပါတံခါးနားက ထနောင်းရိပ်အော်က်က ထမင်း

ဆိုင်လေးက အဆောင်အယောင်မဲ့သော်လည်း လူစည်ကားမြဲပင်။ ဆဖွဲပု ထိုင်ခုံအပုလေးတွေ လေးငါးဝိုင်း ချထားသော ထမင်းဆိုင်

ဆား ့ ့ ။ ဒီဆိုင်လေးနားမှာ သရပါ (၂) စားသောက်ဆိုင် တာမို့ ထိုဆိုင်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိသည့် ဒီထမင်းဆိုင်လေးကို

🛥ရပါ(၃)ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တပ်မထား

🐃 ်လည်း သရပါသရီးဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဒီဆိုင်ကလေးမှန်း

ြောသည်၊ လွန်းရာကျော်က နန်းစုံကို ထိုဆိုင်လေးမှာ ထမင်း

📆 ဖြစ်ပါသည်။

နန်းစံက ခုံပုကလေးမှာ ဒူးလေးစေ့၍ ထိုင်ရင်း ဘချပေးသည့် ဟင်းတွေကို စူးစမ်းလေ့လာနေပါသည်။

"ဒီဆိုင်က ဈေးလည်းသက်သာ၊ စားလို့လည်း ကောင်း

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

ပုညခင်စၥဆာဝေတိုက်

တယ် နန်းစံ၊ ဟင်းတစ်ပွဲချပေးရင် ကိုယ် စားတဲ့ အတုံး အပေါ်မှာပဲ ပိုက်ဆံတွက်ယူတာ ... "

"ဟုတ်လား ... "

"ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ နန်းစံ စားဖူးအောင် ခေါ်လာကျွေးတာပါ။ လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ကျွေးရတာ အားတော့နာပါတယ်" "ရပါတယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ နန်းစံ စိတ်ဝင်စားပါတယ် အစုံစားဖူးတယ်ရှိအောင် စားကြည့်တာပေါ့ ..." "ဒီနေရာက အာနန္ဒာဘုရားနဲ့လည်း အနီးဆုံးလေ၊ သရပါ တံခါးနဲ့လည်း နီးတော့ ထမင်းစားပြီးရင် သရပါတံခါးက

ဖြတ်ပြီး မြို့ဟောင်းထဲ သွားရုံပဲလေ ... '

"ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့ ့့ လွန်းရဲ့"

နန်းစံက စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ အားရပါးရ စားနေကြ သည့် လူတွေကို သဘောတကျလေး လိုက်ကြည့်နေရင်း ဖြေသည်။

ဆိုင်အကူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပူနွေးကြွ**်** နေသည့် ကြော်ပြီးခါစ ကြက်ကြော်တွေကို စလုံဖြင့် ထည့်ကာ

လာချပေးသည်။ ပြီးတော့ ငါးနှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်း၊ တစောင် ခါးကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ဖူးကြော်၊ ငါးလုံးကြော်၊ ငါးခြောက်အင်္ ကြော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် ဟင်းလျာ တိုတိုထွာထွာလေးသေ လာချပေးတာမို့ နန်းစံက စုံအောင် လိုက်မြည်းနေသည်။ ငါးခြောက်အစပ်ကြော်နှင့် ထမင်းတစ်လုတ် စားပြီး ချိန်မှာတော့ နန်းစံရဲ့ နှာသီးဖျားကလေးတွေ ပါးလေးတွေ ရဲတွတ် လာပါသည်။

"ရှူး ့့ အား၊ စပ် ့့ စပ်လိုက်တာ"

"ဟင် ့ နန်းစံ တော်တော် စပ်သွားလား"

"အား ့ ့ စပ်တယ်"

"ဟာ ့ု ဟုတ်သားပဲ၊ နန်းစံတို့ လူမျိုး တော်တော်များ များက အစပ်မှ မစားနိုင်ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကတော့ အစပ်ကြိုက်ကြတယ် ့ု့"

"နန်းစံလည်း အစပ်ကြိုက်ပါတယ်၊ နန်းစံလည်း မြန်မာ ပါ၊ နန်းစံ အစပ်စားနိုင်ပါတယ်"

သူ စကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်သည်။ သူ ဂျပန် တွေ အစပ်မစားနိုင်ကြောင်း ပြောမိသည်လေ။ နန်းစံက သူ့ကို ဒီလို ခွဲခြားပြောတာကို ကြိုက်ပုံမရ။ ဒီလောက် ချွေးတွေထွက် မျက်ရည်လည်၊ မျက်နှာနီရဲနေတဲ့ ကြားက ငါးခြောက်အစပ်ကြော် တစ်ဇွန်း ခပ်စားလိုက်ပြန်သည်။

သူ တားလည်း တားချင်သည်။ တားလှည်း မတား ရက်၊ သူမက စပ်သော်လည်း မစပ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကြိတ် မှိတ်စားနေသည်။ မြင်းခွာရွက်သုပ် တစ်ဖွဲ့န်း ခပ်စားပြီးချိန့်မှာ

ပုညခင်စေဒအျပ်တိုက်

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

၁၃၈ 🌰 ပုသခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၃၉

တော့ ငရုပ်သီးစိမ်းတွေ ကိုက်ဝါးမိသွားကာ မျက်ရည်တောက် တောက် .ကျလေသည်။

"နန်းစံ ... ရော ... ရော့ ... ဒီမှာ ရေသောက်ချလိုက်ဦး"

မျက်နှာလေး ရဲတွတ်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်

ကျဲနေသော သူမက သူကမ်းပေးသော ရေဖန်ခွက်ကို စပ်မြန်မြန် လှမ်းယူပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

မျက်ရည်သုတ်၊ နှပ်သုတ်လုပ်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြှည့်ကာ အရှက်

ပေ့ တစ်ချက် ရယ်ပြလိုက်ပုံကလေးက ချစ်စရာ တောင်းလွန်းလှ ပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီလိုပုံစလေးတွေနဲ့ပဲ အချိန်တိုလေးအတွင်း

မှာ သူ့ကို အမှတ်တရတွေ ပေးနေတော့မည့် ထင်ပါရဲ့ ...။

ထမင်းစားပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှင်းကာ စက်ဘီးရပ်

ထားသည့် သစ်ပင်ရိပ်သို့ လျှောက်လာဆဲမှာ သရပါတခါးဘက် မှ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ထွက်လာသော တမာ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ သည်။ တမာကလည်း သူတို့ကိုမြင်သွားကာ ဆိုင်ကယ်ကို သူတို့

ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လာလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တမာ့ ပါး နှစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်အပြည့်နှင့် ့ ။ ပါတိတ်လုံချည်နှင့်၊ ဝတ်

နေကျ ရုပ်လက်ရှည်နှင့်။

"ဟဲ့ ့့ ရာကျော် ့့ " ဂျမ်းဒေါမက ထုံးစံအတိုင်း အသံစွာစွာဖြင့် လှမ်း

ပုည္ခင်စ႒အာဝီတိုက်

🖘 ်သည်။ ပြီးတော့ လွန်းရာကျော်တို့နားမှာ ဆိုင်ကယ်ကို စက် သပ်ရင်း ခြေထောက်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

"ဂျမ်းဒေါမ ... နင် ဘယ်သွားမလို့တုန်း"

"ဘာ ဂျဲမ်းဒေါမလဲ၊ သေဦးမယ်၊ ငါ တောင်ဘီရွာဘက် စဏသွားမလို့၊ နင်ကရော 🚅

တမာက နန်းစံကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း မေး

သိုက်ပါသည်။

"ဒါက ငါ့မိတ်ဆွေလေ ့ ့ ခင်နန်းစံတဲ့၊ သူ့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ပို့ပေးနေတာ၊ နန်းစံ ့ ့ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း

ရွှေတမာ ့္ တဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ... " နန်းစက ခါးကလေးညွှတ်၍ နူတ်ဆက်လိုက်တာ

င်။ မြန်မာလို ပီပီသသ ပြောပေမယ့် လေယူလေသိမ်းက နည်း 🖎 ထူးခြားတာဖို့ တမာက နန်းစံကို ဧဝေဧဝါ တစ်ချက်ကြည့်

👺 လွန်းရာကျော်ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရာကျော် ငါဝင်စရာရှိသေးလို့ သွားတော့မယ်၊ မခင်နန်းစ် သွားပါ

ဦးမယ်"

"ဟိုက် ... ဟိုက်"

ပုညခင်စေဒအာပ်တိုက်

ခေါင်းညိတ်ရင်း ထွက်လာသည့် အသံက တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာမို့ တမာက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်သွားသည်။ ပြီးတော့ လွန်းရာကျော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်လက် မောင်းထွက်သွားပါသည်။

သူတို့ အတူ စက်ဘီးရပ်ထားသည့် သစ်ပင်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်လာရင်း နန်းစံက လွန်းရာကျော်ကို ငဲ့မော့ကြည့် လိုက်ကာ ...

"လွန်း ... "

- "အင်ဟင် ့္ ေပြာလေ ့ ့ နန်းစံ"

"သူကကျတော့ လွန်းကို ရာကျော်လို့ ခေါ်တယ်နော်" "အင်း ့ ဟုတ်တယ် နန်းစံ၊ ပုဂံက ရွယ်တူ သူငယ်ချင် တော်တော်များများက ကျွန်တော့်ကို ရာကျော်လို့ပဲ ခေါ်ကြ တယ်"

"တမာနဲ့ လွန်းနဲ့က အရမ်းရင်းနှီးကြသလိုပဲနော်၊ ငေ သူငယ်ချင်းတွေလာ ... "

"ဟုတ်တယ် နန်းစံ ့ ့ "

နန်းစံက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ လွန်းရာကျော်ကို 🕊

ကြည့်ပြန်ကာ ...

"သူ့ပါးမှာ လိမ်းထားတာ သနပ်ခါး မဟုတ်လား လွန်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

"ဟုတ်တယ်လေ နန်းစံ၊ သနပ်ခါးက နေလောင်ခံတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် တမာက ဆိုင်ကယ်နဲ့ အပြင်ထွက်တိုင်း သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြီးကြီး ကွက်ပြီး ထွက်တယ်လေ ... " "နန်းစံလည်း နေပူထဲ ထွက်နေတာဆိုတော့ နေလောင် ခံအောင် သူ့လို သနပ်ခါးမျိုး လိမ်းချင်တယ်"

"သူ့လို သနပ်ခါးမျိုးက ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးရှိမှ လိမ်းလို့ရတာ နန်းစံရဲ့…"

"အဲ့ဒါဆိုလည်း ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး ဝယ်လိုက် ရုံပဲလေ ... "

"ဝယ်ပြီးရင် သနပ်ခါးနှစ် ထွက်လာအောင် သွေးရသေး တာ၊ နန်းစံက သနပ်ခါးသွေးတတ်လို့လား ..." "လွန်း သွေးပေးလို့ မရဘူးလား"

လွန်းရာကျော်က အဖြေမပေးဘဲ နန်းစံကို ပြုံးစိစိ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

"ယောက်ျားလေးဆိုတာ လူတိုင်းကို သနပ်ခါး သွေးမပေး ဘူး နန်းစံ၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က သနပ်ခါး သွေးပေးတဲ့လူ သုံးမျိုးရှိတယ်၊ ကလေးရယ်၊ အမေရယ်၊ မိန်းမရယ် ..."

"ဪ ့ အဲ့ဒီလိုလား၊ ဒါဆို နန်းစံက အဲဒိ သုံးမျိုးထဲကျ

ပုညခင်စ႒အျပ်တိုက်

၁၄၂ 🐠 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၁၄၃

တစ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ လွန်းက သွေးမပေးနိုင်ဘူး ပေါ့"

"່ສີເບ]ຸຸຸ"

လွန်းရာကျော်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက် တော့ နန်းစံရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ "ကဲ ့့ လာ သွားကြမယ်"

လွန်းရာကျော်က စက်ဘီးကို တွန်းယူလာရင်း နှန်း ကို ခေါ်လိုက်တာမို့ နန်းစံက စက်ဘီးနောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုင် သည်။

စက်ဘီးငှားသည့် နေရာကို အရင်သွားကာ စက်င တစ်စီး ထပ်ငှားလိုက်ပြီးမှ စက်ဘီး တစ်ယောက်တစ်စီးဖြင့် ဆ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မြေနီလမ်းကလေး မှာ စက်ဘီးနှစ်စီးက ယှဉ်ပြိုင်နင်းသည့်အခါ နင်း၊ ရှေ့နော နင်းသည့်အခါ နင်းရင်း ဘုရားတွေ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ သွားခဲ့ သည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေမင်းက ပုဂံဘုရားတွေရဲ့ အထက်ဆီမှ တဖြာ ဖြည်း ကျော်ဖြတ်လျက် ဧရာဝတီအထက်ဆီ ယွန်းလာခဲ့သည် မကြာခင် တန့်ကြည့်တောင်စွယ်မှာ နေဝင်ရပေဦးမည်။ နန်းစံသည် ဗူးဘုရားပေါ်မှာ လွန်းနှင့်အတူထိုင်

ပုညခင်စ႒အချစ်တိုက်

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ထက်ဆီက ဝင်လုဆဲဆဲ နေဝန်းနီကို ငေးမောရင်း ဝမ်းနည်း လှိုက်မောလာခဲ့ရသည်။

နန်းစံဟာ ဒီလောက်ကြီး စိတ်ပျော့တာတော့လည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နီးစပ်ရုံနဲ့ သာယာ တွယ်တာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ သို့သော် လည်း ခုလို နေဝင်လို့ ပြန်ချိန်နီးခိုက်မှာ ရင်ထဲ ဟာတာတာနှင့် ဘာကို နှမြောမှန်းမသိ နှမြောမိပါသည်။

"နန်းစံတို့ဆီမှာ ချယ်ရီတွေ ဘယ်အချိန်ပွင့်ကြလဲ ... " နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေရာမှ လွန်းက စကား

စတင်လာသည်။

"ဧပြီလဆို ပွင့်ပြီပေါ့ လွန်း ... ၊ ဂျပန်တစ်ဆောင်းတွင်း လုံး နှင်းရည်တွေ တစ်ဝကြီး သောက်ထားရတဲ့ ချယ်ရီ ပင် မည်းမည်းကြီးတွေက မတ်လကုန်လောက်မှာ အနွေး ဓာတ်လေး ရလာတာနဲ့ အဖူးလေးတွေ ထွက်လာပြီး ပွင့် ဖို့ အားယူတော့တာပဲ၊ ဧပြီလလယ် မရောက်ခင် ဂျပန် ကျွန်း တစ်ကျွန်းလုံး တောင်ဘက်နေရောင်ခြည် စနွေးလာ တဲ့ ဒေသက စပြီး မြောက်ဘက်စွန်း ဟော်ကိုင်းဒိုးအထိ တောက်လျှောက် ပွင့်လာတော့တာလေ ... ၊

"အဲ့ဒီအချိန်ဆို ဂျပန်ကျွန်း တစ်ကျွန်းလုံးကို

ပုည ခင်စ႒အုပ်တိုက်

Sakura Zone (ဆာကူရာဇုံ) လို့တောင် ခေါ်လို့တယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဂျပန်ကျွန်းပေါ်ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဝဲကြည့် ရင် ပန်းရောင်လွှမ်းနေတဲ့ ကျွန်းကြီးအဖြစ် မြင်ရမှာ လွန်းရဲ့...၊

"ဂျပန်က မြို့တိုင်းမှာ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထား တဲ့ ဆာကူရာလမ်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဆာကူရာတွေ ပွင့်ဖြီ ဆို တစ်မြို့လုံး ရှိသမျှ အပင်တွေ တစ်ပြိုင်တည်း ပွင့် ကြတယ်လေ ..."

"ကျွန်တော်တို့ဆီက ပိတောက်လိုပေါ့၊ ပိတောက်လည်း ဧပြီလဆို ပွင့်တယ်လေ၊ ချယ်ရီလိုပဲ တစ်မြို့လုံး ရှိသမှု အပင်တွေ တစ်ပြိုင်တည်း ပွင့်ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ပိတောက် အကြွေမြန်တယ်၊ သက်တမ်းတိုတယ်"

"ဆာကူရာကလည်း သက်တမ်းတိုတာပဲ လွန်းရဲ့၊ ဂျပန် မှာ ဆာကူရာကို ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားသလဲဆိုရင် တစ်နိုင်ငံလုံးက ဆာကူရာပန်းတွေ ပွင့်နေတဲ့ အဲ့ဒီ အရိုန် မှာ ဟာနမိ Hanami လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းကြည့်ပွဲတွေ လုပ်ကြ

"ပန်းကြည့်ပွဲ ... "

"ဟုတ်တယ် လွန်း၊ ဂျပန်လို Hana ဆိုတာက ပန်းေ mi ဆိုတာက ကြည့်တာ၊ Hanami ဆိုတော့ ပန်းကြ

ပုညခင်စ႑ာအပြံတိုက်

ပွဲပေါ့၊ နေရာကျယ်တဲ့ မြို့တွေမှာဆို ဆာကူရာပင်တန်းတွေ အောက်မှာ အခင်းခင်းထိုင်ပြီး ပွင့်ဖတ်တွေ ကြွေကျလာတာ ကို ခံစားကြတယ်၊ ပွဲဈေးတန်းအရှည်ကြီးတွေမှာ မုန့်တွေ လှည့်ပတ်စားကြတယ်၊ မိသားစု သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသလို စားကြ သောက်ကြ လည်ကြ ပတ်ကြ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြနဲ့ အရမ်း ပျော်စရာကောင်းတယ် လေ"

"နန်းစံက ပန်းတွေထဲမှာ ဘယ်ပန်းကို အကြိုက်ဆုံးလဲ" "ဆာကူရာပန်းကို အကြိုက်ဆုံးပဲ လွန်း ..."

"ဘာဖြစ်လို့ ကြိုက်တာလဲ နန်းစံ ... "

"ဆာကူရာက ပွင့်တဲ့သက်တမ်းတိုပေမယ့် သူပွင့်တဲ့ အချိန် မှာတော့ အလှဆုံးဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ပွင့်ပေးသွားတယ် လေ၊ ဒါ့ကြောင့် ဆာမှုရိုင်းတွေ နင်ဂျာတွေကတောင် ချယ်ရီ တွေက သူမှုိ့ဘဝနဲ့တူတယ်လို့ ခဲစားရတယ်တဲ့၊

"နန်းစံလည်း နောက်ဆုံးမှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျန် ခဲ့ရင်တောင်မှ ပွင့်နိုင်တဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ အစွမ်း ကုန် အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဆာကူရာလို စိတ် မျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးချင်တယ်လေ "

နန်းစံက ရင်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်မိပြီးမှ သူ့မျက်

ပုည ခင်စေသ အချစ်တိုက်

စ်၄၆ 🐠 ပုည္ခခင်

နာကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲကာ တန့်ကြည့်တောင်စွယ် မှာ မေးတင်နေသည့် နေဝန်းနီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပါသည်။

သူတို့ရပ်နေသည့် ဗူးဘုရားအောက်ခြေ ပစ္စယ်ပေါ်

သို့ ဆည်းဆာရောင်က ဖျော့ကျနေသည်။ ဆောင်းညနေက မြန်

လေကြောင့် အနည်းငယ် အေးလာပါသည်။

တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်တော့ နန်းစံ စိတ်ထဲမှာ

ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလာရပါသည်။ "ပြန်ကြစို့ . . . နန်းစံ . . ."

"ဟတ်ကဲ့ ..."

နန်းစံတို့ ဗူးဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လ

ခဲ့ကြပါသည်။

နေညိုချိန် အပြန်လမ်းကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ 🥃

လေသည်။

သူ့စက်ဘီးက ရှေ့က၊ နန်းစံ စက်ဘီးက နောက် စက်ဘီးနှစ်စီးက မြေနီလမ်းကွေ့ကွေ့လေးပေါ်မှာ ပျင်းရီပျင်း

ပြေးလွှားနေသည်။ ပုဂံ၏ ဘုရား ပုထိုး စေတီများက နှင့်

ကြားမှာ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်လာသည်။

လွန်းရာကျော်က သက်ပြင်းစဏစဏ ရူလာ

သည်။

ပျော်ပျော်သာ နေလာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ အပူအ

ပုညခင်စာသခုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🍅 ၁၄ရ

တွေလည်း မလိုချင်လှပါ။ ပြည့်စုံလွန်းတဲ့ နန်းစံရဲ့ ဘဝကိုလည်း

အပူအပင်တွေ ရှိမလာစေချင်ပါ။ သူက ဘဝကို သမားရိုးကျ အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်း

လိုတဲ့ ပုဂံသားပါ ...။

ဟိုတယ်ပြန်သည့် လမ်းက စက်ဘီးငှားသည့် နေရာ

လေးမှာ နန်းစံ စီးလာသည့် စက်ဘီးတစ်စီးကို ပြန်အပ်ခဲ့ပြီး ဟိုတယ်သို့ နှစ်ယောက်တစ်ဘီး စီးကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

. သူမကို ဟိုတယ်ဘက် သွားသည့်လမ်းကွေ့လေးမှာ

ချပေးလိုက်ပြီး 🚃

"ကိုယ် သွားတော့မယ် နန်းစံ ့ ့"

သူ နှုတ်ဆက်တော့ သူမက သူ့ကို စူးစူးစိန်းစိန်း

ကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ တွေ့ရ သော်လည်း သူက အကြည့်လွှဲကာ ...

"နန်းစံလည်း သွားတော့လေ ... "

ဟုပြောတော့ သူမက သူ့ ကိုကျောခိုင်းကာ ဟိုတယ်

ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

သူက သူမကို ကျောနိုင်းကာ စက်ဘီးစီး ထွက်လာ သည်။ သို့သော် ့ သိပ်ဝေးဝေးမရောက်ခင် ခြေထောက် တစ်ဖက် ထောက်ကာ စက်ဘီးကိုရပ်ပြီး နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

၁၄၈ 🐠 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၄၉

သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ စက်ဘီးဆက်စီးလာသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခေါက် ရပ်၍ ကြည့်မိပြန်သည်။ ကျော**ခိုင်** းလျှောက်ထွက်သွားသော သူမက သူနဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ဟိုတယ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးသွားသည်။

သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သော နန်းစံသည်လည်း လမ်းလျှောက်ရင်းက ခြေလှမ်းရပ်ကာ သူ့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ သူက စက်ဘီးနင်းလျက် ထွက်ခွာသွားပြီ ... ။ နန်းစံက ရှေ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ဟိုတယ်ဆီ ဆက်လျှောက်လာ သည်။ သို့သော် ခဏကြာတော့ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိမြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ စက်ဘီးရပ်လျက် နန်းစံ ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်နေသည့် လွန်းနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံ

"လွန်း ... " နန်းစံက နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်ကာ သူ့**ဆီသို့** ပြန်ပြေးလာခဲ့မိသည်။

နန်းစံ ပြေးလာခဲ့ချိန်မှာ သူကလည်း စက်ဘီးက

ပြန်ကွေ့ကာ နန်းစံဆီသို့ ဦးတည်လာသည်။ နန်းစံတို့ နှစ်ယောက် လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိ<u>ကြ</u>

သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်မ

ကြသည်။ မိုးချုပ်စပြုပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်ရီနေခဲ့

နန်းစံ ဘာပြောရမလဲ ... ။ ဘာပြောချင်လို့ သူ့ဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့မိတာလဲ ... ။ မခွဲချင်သေးလို့သာ ပြန်ပြေးလာခဲ့သော်လည်း ခုလို

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိချိန်မှာ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

နန်းစံက နည်းနည်း အရဲစွန့်ကာ ... "လွန်း ... နန်းစံတို့ ဘယ်တော့ တွေ့ကြဦးမလဲဟင် ... "

"လွန်း ... နန်းစ်တို့ ဘယ်တော့ တွေ့ကြဦးမလ်ဟင် ..." "နန်းစံ ဖေဖေက မနက်ဖြန်ဆို ပုပ္ပားက ပြန်ရောက်လာ တော့မှာ မဟုတ်လား၊ နန်းစံ ဒီလိုထွက်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ မမျှော်လင့်သင့်တာကို မမျှော်လင့်တာ ကောင်းပါတယ် နန်းစံ ... ၊ နန်းစံနဲ့ ကျွန်တော် နောက် နေ့တွေမှာ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဒီနေ့ တစ်နေ့ကို အမြဲ အမှတ်တရ ဖြစ်နေမှာပါ၊ သွားတော့လေ ... နန်းစံ၊ ကျွန် တော်လည်း သွားတော့မယ် ..." "ခဏ

လွန်းရာကျော်က စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဆွဲလှည့် လျက်တာမို့ နန်းစံက သူ့စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ပြန်ဆွဲထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နန်းစံရဲ့ လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည့် ပန်းရောင်ပဝါပါးလေးကို ဖြုတ်ကာ သူ့စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ ရည်နောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

ပုညခင်စၥအာဝ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ 🧆 ပုညခင်

သူ ... စက်ဘီးစီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖဝါလေးက စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လှုပ်နေခဲ့သလို သူ့နှလုံးသား သည်လည်း တလုပ်လှပ်တုန်ခါ၍ နေလေသည်။

ab ab ab

\$ •\$• •\$• \$ •\$•

"မောင်ကျော်သက် ့ အန်ကယ်လ် စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ စုံစမ်းပြီးပြီလား ့ ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ အန်ကယ်လ်"

ဦးဘုန်းကျော်စံက ပုပွားက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖင် မောင်ကျော်သက်ကို မေးလိုက်သည်။ ဟောဒီ ပုဂံတစ်ဝိုက် ကို ကိုယ်တိုင် လျှောက်သွားပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလို့မဖြစ်ပေပယ့်

လည်း ဒီပုဂံမြေကို ပြန်လည် နင်းမိတဲ့ အချိန်ကစလို့ 'ခင်နှင်း သိုက်' ရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်ခဲ့မိပါသည်။

"ပုဂံမြို့သစ်ထဲက ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းတည်လုပ်ငန်းက ခေါ်ခင်နှင်းသိုက်ရဲ့ လုပ်ငန်းပါ အန်ကယ်လ်၊ သူက အပျို ကြီးလို့ ပြောပါတယ်၊ လုပ်ငန်းကိုလည်း သူပဲ ဦးဆောင် နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သူ့အစ်ကိုက မွေးတဲ့ သူ့တူကို

ပုည ခင်စ႒အပေါ်တိုက်

ပုည ခင် ၈၁ အုပ်တိုက်

မွေးစားထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ပုဂံက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို သေချာစုံစမ်းထားခိုင်းတာပါ၊ သူက ဓာတ်စုံ လည်း ရိက်ယူလာပေးပါတယ် အန်ကယ်လ် ... " "ပြစမ်းပါဦး ... "

ဦးဘုန်းကျော်စံက စိတ်စောစောဖြင့် ဓာတ်ပုံကို တောင်းလိုက်ပါသည်။ ခုချိန်ဆို ခင်နှင်းသိုက်တို့က အညာသူပီစီ ဆီရွဲရွဲ ပဲများများစားပြီး ဝတုတ်မကြီး ဖြစ်နေပြီလား။ ကိုယ်က တော့ ဆီလည်း များများမစား၊ မှန်မှန် ကစားပြီး ဝိတ်လည်း ထိန်းထားတာမို့ လူငယ်လေးအလား ကြည့်ကောင်းနေတုန်းစံ မဟုတ်လား ... ။

ဦးဘုန်းကျော်စံက လက်ဆန့်တန်းကာ ဓာတ်ပုံ တောင်းခံနေချိန်မှာ ကျော်သက်ကတော့ နည်းနည်း ပျာနေပါသည်။ ဓာတ်ပုံတွေကို အကုန်ပြရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး ... ။ ဦးဘုန်း ကျော်စံက ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ပုံကိုပဲ ရိုက်ခိုင်းပေမယ့် ဓာတ်ပုံရိုက် တဲ့ သကောင့်သားက ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေရဲ့ ပုံကို ပါ စေတနာပိုပို ရိုက်လာတော့ မခက်ပေဘူးလား ... ။ "ဟေ့ကောင် ... ပြလေကွာ၊ ဘယ်မှာလဲ ဓာတ်ပုံတွေ ..."

> "ဟုတ် ့ ့ ဟုတ်ကဲ့ ့ ့ ဒီမှာပါ အန်ကယ်လ်" ကျော်သက်က ဓာတ်ပုံတချို့ကို လျင်လျင်မြန်မြန်

ရွေးထုတ်ချန်ထားလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ပုံတွေကို ဦးဘုန်း ကျော်စံ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မြင်လျှင် ဆွတ် ရုံ့ အံ့ဩသွားလေသည်။

အရင်လို မနငယ်တော့ပေမယ့်လည်း အရင်လို လှမြဲ ကျက်သရေရှိမြဲ ... ၊ မဟာဆန်မြဲ ... ။ ယွန်းထည်တွေ တင်ထား သည့် စင်နား အခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ထောင့် ယွန်းဗီရိုတွေ၊ ယွန်း ပန်းအိုးတွေ၊ ယွန်းဆွမ်းအုပ်တွေရဲ့ အလယ်မှာရပ်ကာ နိုင်ငံခြား သား တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော သူမပုံစံက နှစ်လိုဖွယ် ဆွဲဆောင်မှု ရှိမြဲ ... ။ မျက်နက်ဝန်းနှင့် မျက်ခုံးထူထူက ထက် မြက်စူးရှသည့် အသွင်ကို ဆောင်မြံ ... ။

သူက သူမ၏ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်း ဆွတ်ပျံ့ လျက်နှင့် နာကျင်လာသည်။ နူးညံ့လိုလျက် နာကြည်းလာပါသည်။ ခုတော့ ့ ့ ဘုန်းကျော်ဟာ မင်းတို့ မိသားစုတွေအားလုံး အဖတ် မတန်သလှို ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ ကောင်လေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်းတို့ ပုဂံမြို့သစ် တစ်မြို့လုံးကို ဝယ်လို့ ရတဲ့ ဘုန်းကျော်စံ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဓာတ်ပုံတွေကို စားပွဲပေါ် လှမ်း စာင်ကာ

ပုညေးနှင့်စေသအားစ်တိုက်

ပုည္ခင်စ႒အဝေတီက်

"အိုခေလေ ့ တတ်ပုံရိုက်လာပေးတဲ့သူကို မုန့်ဖိုးများများ စားစား ပေးလိုက်ရဲ့လား မောင်ကျော်သက်"

"ပေးလိုက်ပါတယ် အန်ကယ်လ်"

"ဒါနဲ့ သမီးရော ... "

"ဟို ... ခုတော့ ဘန်ဂလိုမှာပဲ ရှိနေပါတယ် အန်ကယ်လ်" ဦးဘုန်းကျော်စံက မောင်ကျော်သက်ကို မျက်ခုံး

တစ်ချက် ပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

"မင်းအဖြေက တစ်မျိုးပါလား"

"ဟို ... ဟို ... ကျွန်တော် အပြောမတတ်လို့ပါ၊ မခင်နန်းစံ က ဘန်ဂလိုမှာ မသူဇာနဲ့အတူ ရှိပါတယ်"

"ဒါနဲ့ မင်း လက်ထဲက ဓာတ်ပုံတွေက ဘာပုံတွေလဲ"

"ဟို ့္ ဟိုလူရိုက်လာပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပါ"

"ဒါဆို ့္ ငါ့ကို ဘာလို့ အကုန်ပြေဘဲ ချန်ထားလဲ၊ ပြလေ

ന്റാ ...

"ഗ്റ്റൂദി പുദിന ... "

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းပုံစံက ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ပါ

လား"

"ဟို ... ဒီပုံတွေက ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ရဲ့ ပုံတွေမဟုတ်ပါ ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက် မွေးစားထားတဲ့ တူရဲ့ပုံပါ။

ဟိုလူက လျှာရှည်ပြီး အဲ ... စေတနာပိုပြီး ရိုက်ယူလာ ပေးတာပါ"

ကျော်သက်က ဦးဘုန်းကျော်စံ၏ မေးခွန်းကို ပြန် ဗြေရင်း ဟိုသကောင့်သားကို ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲမိပါသည်။ ခေါ်ခင် နှင်းသိုက် ပုံကို ရိုက်လာရင် တော်ရောပေါ့ ... ၊ စေတနာဝေဖြာ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းသူကြီးလို တူဖြစ်သူကိုပါ ခာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ထားတော့ မပါသင့်တာတွေ တွဲပါလာပြီး ဒီမှာ တိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်နေပါပကော 📖 ။

ကျော်သက်၏ ဓာတ်ပုံကိုင်ထားသော လက်က ချွေး

တွေ စွတ်စိုလာပါသည်။

"ပြစမ်းပါဦး ့ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

"ဟို ့ ဟို ့ '

"ဟ ့္ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အတင်းဆွဲထားတာလဲ၊ လွှတ်လေ ကွာ၊ ပြဲတော့မယ်ကွ ...

ကျော်သက်က ဓာတ်ပုံကို လွှတ်မပေးတာမို့ ဦးဘုန်း ကျော်စံက ဓာတ်ပုံကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲယူလိုက်ရုပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံ ပထမဆုံး ကြည့်မိသည့်ပုံက ပုဂံ

ဘုရား ပုထိုးတွေရဲ့ကြား မြေနီလမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီးစီးလာနေသော သူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ရှေ့တည့်တည့်က ရိုက်ထားသွော

ပုညခစ်စေဒအပြေးတိုက်

ပုညခင်စၥအုပ်တိုက်

ပုံ ... ။ စက်ဘီးစီးလာတာဟာ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်၊ နောက်ဘက် ကယ်ရီယာခုံပေါ်မှာ ထိုင်လာသော တစ်ယောက် လည်း ပါသည်။ နောက်ဘက်က လူကိုတော့ သေချာမမြင်ရ ... ။ ဒူးနားလောက်က ဖြတ်ပြီး ခြေထောက်လေးသာ မြင်ရပါသည်။ ဘောင်းဘီရှည် ပန်းနုရောင်ကလေးနှင့် မိန်းလေးဝတ် ရှုးဖိနှစ် အနီလေးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဦးဘုန်းကျော်စံက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြုံး လိုက်ရင်း ...

> "သော ့ ဟိုတစ်ခါ မီးပုံးပျံကွင်းနားမှာ ငါ့သမီး ပုဝါ ပြန်လာပေးတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒီကောင်က ခေတော့မခေဘူး ကောင်မလေးနဲ့ တွဲခုတ်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဒီခြေထောက် ကို ကြည့်ရတာတော့ အညာသူ စတိုင်လ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဧည့်သည်နဲ့ တွဲခုတ်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်"

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဓာတ်ပုံကို သေချာငံ့ကပ်ကြည့် ရင်း ပြောတာမို့ ကျော်သက်က အသည်းယားသွားသည်။ ဦးဘုန် ကျော်စံက နောက်တစ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီပုံကတော့ စက်ဘီးစီးသွားတာကို ဘေးဘက်ထ

ရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ယောက်တစ်စီး စီးလာတာနို ရှေ့ကလူကို ဘေးတစောင်း မြင်ရပြီး နောက်ကလူကိုတော့ ကော ဘက်မှ မြင်ရပါသည်။

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

ဦးဘုန်းကျော်စံက ပုံကို သေချာကြည့်ပြန်ကာ...
"ကြည့်ရတာတော့ နိုင်ငံခြားသူများလား ... ဂျပန်မလား
ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ထဲကပဲ၊ ဒီလို
အင်္ကျီအနီနဲ့ ဘောင်းဘီပန်းရောင် တွဲဝတ်တတ်တာ ငါ့သမီး
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်တာ၊ နေ ... နေပါဦး ... ကြည့်
ရတာ ငါ့သမီးနဲ့တောင် စပ် ဆင် ဆင် ..."

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဓာတ်ပုံကို သေချာစိုက်ကြည့် လိုက်ူပြန်တာမို့ ကျော်သက်က ဘုရားတလိုက်သည်။ ဦးဘုန်း ကျော်စံက နောက်ဆုံးပုံ တစ်ပုံကို လျင်လျင်မြန်မြန် ဆွဲကြည့် လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျော်သက်က ဘုရားရော တရားရော သံဃာ ရော ဆရာ မိဘကိုပါ 'တ'လိုက်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိ ပါသည်။

"ဟင် ... "

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ် ... "

ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ 'ဟင်' သံကြီးက လည်ချောင်း

ထဲက အလုံးလိုက် လှိုက်တက်ဆောင့်ထွက်လာသည်။

နောက်ဆုံး တစ်ပုံကတော့ နန်းစံကို ရှေ့တည့်တည့်

မှ ရိုက်ထားတာမို့ ့ထင်းလင်းပြတ်သားလှလေသည်။ ုံ

"ဒါ ့ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ် ့ ့ "

ပြုညခင်စ႒အပြေတိုက်

၁၅၈ 🧆 ပုညခင်

ဦးဘုန်းကျော်စံက ရုတ်တရက် မယုံနိုင်ဘဲ ဓာတ်ပုံ တွေကိုပဲ အထပ်ထပ်ကြည့်ကာ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်လာပါ သည်။ ကျော်သက်ကလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် နှုတ်ပိတ်နေဝါ သည်။

> "ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီလို ဖြစ်စရာ လားကွ ... ဟင်"

"ဘုံး ... "

"ဒုန်း…"

ဦးဘုန်းကျော်စံက ရတ်တရက် ပေါက်ကွဲထွက်သွ ကာ ရှေ့က စားပွဲကို လက်ဖြင့် ဝုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီး ဗြုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

"ဟေ့ကောင် ... ပြောစမ်း၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်တုန်

က ဗုံလဲ ... "

"ဟို ့ မနေ့က ပုံပါ"

"ဘာ ့္ ၊ မနေ့က ငါ့သမီးက ဝမ်းသွားလို့ အခန်းထဲမှာ

ပဲ နေနေတာ မဟုတ်ဘူးလား 🚎

"ဟုတ် ့ ့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဆို တခြားတစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်မှာပါ၊ အန်ကယ့်လ်သမီးက ဝမ်းသွားနေတာ

ပဲဟာ၊ အပြင်ဘယ်ထွက်နိုင်မှာလဲ ... '

ပုည ခင်စေဘ အာဝိတိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၅၉

"ဟေ့ကောင် ့ မင်း မညာနဲ့၊ ဒါ ငါ့သမီးမှ ငါ့သမီး ့ ့ "

"ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ့်သမီးပါ"

"မောင်ကျော်သက် ... "

"ခင်ဗျာ ..."

ကျော်သက်က စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ် လိုရပ်တည်ပေးရမှန်း မသိလို့ ဦးဘုန်းကျော်စံက မဟုတ်ဘူးပြော လည်း ထောက်ခံ၊ ဟုတ်တယ်ပြောလည်း ထောက်ခံနေရတာလေ။ အဲဒီလိုမှ မပြောရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ 👝 ။

"မင်း ခုနပြောတော့ ဒါ တခြားတစ်ယောက်ဆို ္ပ္ ၊ ခုကျ

တော့ အန်ကယ့်လ်သမီး ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား ့ ့ '

"ဟို ့ ့ အန်ကယ်လ်လည်း ဇဝေဇဝါဆိုတော့ ကျွန်တော် လည်း ဧဝေဝေါ ဖြစ်နေတာပါ၊ ကျွန်တော်က အန်ကယ့်လိ သမီးကို မြင်တာ မကြာသေးဘူးလေ၊ အန်ကယ်လ်က နေ့တိုင်း မြင်လာ တွေ့လာတာဆိုတော့ အန်ကယ့်လ် အမြင်ဆို သေရာမှာပါဆိုပြီး ... ်

ကျော်သက်က အလျှောက်ကောင်းလိုက်တာမို့ အထောင်းသက်သာသွားပါသည်။

"ဒီကောင်နဲ့ ငါ့သမီး ဘယ်လို ချိတ်ဆက်မိသွားတာလဲ၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါ့သမီးက မီးပုံပျံကွင်းမှာ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူး တ္ဆာ့လေ၊ ဒီကောင် လည်လှချည်လား ့့္

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ဘာလုပ် ရင် ကောင်းမလဲဟု တွေးနေပါသည်။ ဒါ အကွက်တော့ အကွက် ပဲ မဟုတ်လား ... ။ ခုချိန်မှာ ကိုယ်တွေက အပေါ်စီးက 🪂 🛭 ခင်နှင်းသိုက်ကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ လမ်းစပေါ် လာတာဟုလည်း ယူဆလို့ ရသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံက ငယ်ဘဝကို တရေးရေးတွေးကာ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ဟော ... မြင်းခွာသံတွေ ကြားရပြန်ပြီ ... 🛚 ပြီးတော့ မြင်းခွာသံတွေနဲ့အတူ ရောနောထွက်ပေါ် လာတဲ့ သိုက်ရဲ့ မြူးကြွနုသစ်သော ရယ်သံလွင်လွင် 🗼 ။ "ဟဲ့ ... ဘုန်းကျော် မြန်မြန် မောင်းပါဆိုဟယ်၊ နှင့်က

လည်း နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့ ... "

"နင်နဲ့ မခွဲချင်သေးလို့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေတာပါ သို့က ရယ်၊ ညနေစောင်းပြီဆိုရင် ငါ့မြင်းတွေက ခြေကုန်လက် ပမ်းကျပြီ သိုက်ရဲ့၊ ငါ့ကောင်ကြီးကို သနားလို့ ဖြည်းဖြည်

မောင်းနေတာပါ" "အိမ်ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျရင် အမေက ငါ့ 📲 မသင်္ကာ ဖြစ်တော့မှာဟ၊ အမေ ချုပ်ချယ်လိုက်ရင် 🛋

နင်နဲ့တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... "

"အေးပါ ့့ အေးပါ ့့ ငါ မြန်မြန် မောင်းပါ့မွယ်၊ ကဲ

ပုညခင်စ႒အပြဲတိုက်

နက်ကျော်ကြီးရေ ့့့ သခင်မလေးကို အိမ်အရောက် ပို့ဖို့ ရန်းလိုက်ပါဦးကွာ 👯

ရွှမ်းခနဲ ကြာပွတ်သံနှင့်အတူ မြင်းက ကဆုန်စိုင်း၍ သွားသည်။ သိုက်ရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်ကို ကြားရသည်။ ညနေ စောင်းကလေးမှာ အနီးအနား ဘုရားတချို့က ဆွဲလည်းသံလေး တွေလည်း မြည်လာသည်။

သိုက်နဲ့ အဲ့ဒီလို တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အချိန်လေးတွေဟာ ဘုန်းကျော်အတွက်တော့ မဟာအခွင့်အရေး။ ဘုန်းကျော်က ၉ တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး မြင်းလှည်းမောင်းရသူ 🛒 ။ ခင်နှင်း သိုက်ကတော့ ယွန်းထည်လုပ်ငန်းရှင်ရဲ့ သမီးချော 🚃 ။ သိုက်နဲ့ ဘုန်းကျော်က အလယ်တန်းထိ ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သည့် သူငယ် ချင်းတွေ။ သူ ကျောင်းထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သိုက်တို့ရဲ့ ယွန်းထည် ဆိုင်ကို မကြာခဏ ဧည့်သည်ပို့ရင်း သိုက်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြတာပင်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်အရွယ် ကလေးတွေ ့ ့ ။ သိုက်က အချစ်ကလွဲရင် ဘာမှ မတွေးဘူးဟု ကြွေးကြော်တတ် သူ။ သိုက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခြင်းဟာ အိပ်မက်မက်ရသလိုပင် ... ။ သိုက်က မာကျောသည်၊ သတ္တိရှိသည်၊ ရင်ဆိုင်

ရဲသည်၊ ရူးမိုက်သည်။

ဘုန်းကျော်ကတော့ တွေဝေသည်၊ နူးညံ့သည်၊ သိမ်

ငယ်သည်။

ပြုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

အဲဒီနေ့က မြို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်း တိုက်ဝန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ချိန်းတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

"ဟား ... မိုးတွေ ရွာချပြီဟေ့၊ သိုက်ရေ ... ငါ အမိုးချပေး မယ်"

"မချနဲ့ ဘုန်းကျော်၊ ငါ မိုးရေထဲမှာပဲ စီးချင်တယ်" "သိုက်ကလည်းဟာ ... နင့်ကို မိုးရေတွေ စိုကုန်မှာပေါ့ဟာ" "စိုပေ့စေ ... ငါက စိုချင်တာ ..." သိုက်က မိုးရေတွေကို ခေါင်းမော့ခံရင်း ရယ်မော

လိုက်သေးသည်။

မြင်းလှည်းက မိုးရေထဲမှာ ခပ်သွက်သွက် ပြေးနေ သည်။ သိုက်ရဲ့ ရယ်မောသ်တွေကလည်း မြင်းလည်ပင်းက ခြွ သံနှင့်အပြိုင် ထွက်ပေါ် နေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေ တွေ ရွှဲနစ်နေခဲ့သည်။ သဲလမ်းတွေပေါ်မှာ မိုးရေဖြင့် အိနစ် ပျော့ကျွံလာသည့် နေရာတွေဆို နက်ကျော်၏ ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေး လေးလံသွားတတ်သည်။ မိုးတွေက သည်းလွန်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှုန်ပျလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မြင်းလှည်း က တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ နှစ်ယောက်လုံးကို မြင်းလှည်းပေါ်က ဆွဲချ ခံလိုက်ရပါသည်။

ပုညနှင်စေဒအာလ် တိုက်

"မင်းလားကွ ... သိုက်ကို မှန်းရဲတာ"

"ທາ່…"

"శ్రీర్..."

"శ్రీల్ ... "

"ജാ: . . ."

"လာခဲ့စမ်း ့ ့ ခင်နှင်းသိုက်"

သိုက်ရဲ့ အစ်ကိုတွေက သိုက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထိုကေမှာပဲ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားနှင့် မျက်နှာပေါ်သို့ လက် သီးတွေ တရစပ် ကျရောက်လာခဲ့သည်။ သူ ခေါင်းတောင်မထူ နိုင်ခဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်လျက် သွေးသံရဲရဲ ပုံလဲသွားခဲ့သည်။ နိုးရေတွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်က သွေးတွေကို ဆေးကြောချသွားဖြင့် သူ့ ခန္ဓာကိုယ် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရေတွေအားလုံး နီကုန်သည်။ အနီရောင်သမ်းနေသော ရေတွေက သဲချောင်းထဲသို့ စီးဆင်းသွား

"မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... အီး ... ဟီး ... ဘုန်းကျော် ...

ဘုန်းကျော် ... ပြေး ... ပြေး ... ပြေး"

သိုက်ရဲ့ အော်ဟစ်ငိုယိုသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေး သွားသည်။ သိုက်က ပြေးခိုင်းသော်လည်း သူက ထူမတ်လို့မရဘဲ မိုးထဲရေထဲ သဲထဲ ရွံ့ထဲမှာ လိမ့်နေသည်။ ခြေထောက်နှင့် တစ်ခါ

ပုည ခစ်စေဒ အာစ်တိုက်

၁၆၄ 🍲 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၆၅

ဆောင့်အကန်ခံရတိုင်း လူက တစ်ပတ်လည်၍ သွားသည်။ မျက် နှာက ရွံ့ထဲသို့ မှောက်အပ်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲ ပြာမိုက်ကာ နားတွေ အူလာသည်။ အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာသည်။

"မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ ကောင်ကများကွာ ... ငါတို့အိမ်က ယွန်းနွေတဲ့ကောင်တောင် မင်းထက် အဆင့်အတန်း မြင့်

တယ်ကွ၊ ထို ... " ဇာတ်လမ်းတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ ့့ ။ မိုးတွေသည်

ထန်စွာ ရွာနေခဲ့သော အဲဒီနေ့က ရေတွေ စီးနေသော သဲချောင် နားက မြေနီလမ်းကလေးပေါ် မှာ သူ အသက်ငွေ့ ငွေ့ဖြင့် မေ့မြေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့လိုပဲ မြင်းလှည်းမောင်းသည့် သူတွေ။ အချိန်မီ တွေ့ခဲ့သဖြင့်သာ သူ အသက်ရှင်လာခဲ့သည်။

သူ သိုက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရဖို့ နည်းအမျိုး၏ ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သိုက်တို့ အလုပ်ရုံက ယွန်းပန်းချီး သည့် ကောင်မလေးကတစ်ဆင့် သိုက်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်

သိုက်ကို ခိုးပြေးဖို့ ရိုန်းသော်လည်း ချိန်းသည့်နေရာကို သိုက် ရောက်မလာခဲ့ပါ။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ သိုက်ကို သူ တွေ့ခွင့်မ

တော့ပါ။ သူ့စိတ်တွေ အလဲလဲအပြိုပြု ဖြစ်နေခဲ့သည့် အ

ပုည ခင်စ႒အဝေ်တိုက်

မှာပဲ ဂျပန်တိုးရစ် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူမ သွား လိုရာကို ပို့ဆောင်ရင်း ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ လှပနူးညံ့သော်လည်း ပြွတ်သားရဲရင့်သော သူမ၏ သံယောဇဉ် အစွန်းအစကလေးကို သူက အမိအရ ဖမ်းဆွဲခဲ့မိပါသည်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ သူက နာကြည်း မုန်းတီးမှုများရှိရာ ပုဂံမြေကို ကျောခိုင်းလျက် ဂျပန်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

အများအမြင်မှာတော့ သူဟာ အမှီကောင်းရှာသူ၊ ရေသာခို အချောင်လိုက်သူ ... ။ သို့သော် ဂျပန်ပြည်က သူ့ဘဝက ဆာာ့ အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာ တင့်တယ်မြင့်မားလာခဲ့ရပါသည်။ သိုက်ကို မေ့ပြီဟုတော့ မညာချင်ပါ။ သိုက်

အကြောင်း တွေးမိလိုက်တိုင်း သူ့နှလုံးသားက စစ်ခနဲ နာမြဲ။ နာကြည်းခြင်းများဖြင့် သိုက်ကို သူ သတိရနေခဲ့ပါသည်။

"မောင်ကျော်သက် ့ု့ သမီးကို သွားခေါ် စမ်း"

ဦးဘုန်းကျော်စံက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ ကျော်သက်က အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

" ఉన్సి: ... "

တားမြစ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းပြန်တုံ့၏ ။ "မခေါ်နဲ့တော့ ့့ ၊ ငါ့ကားရော ့့ "

"ဆီသွားဖြည့်ပါတယ် အန်ကယ်လ် ့ ့ "

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

္မေနြ 🐠 ပည္သခင်

"အေး ့ ကားပြန်လာရင် ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် သေရှာတိုက်ခိုင်းလိုက်၊ ငါ သွားစရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ့ ့ အန်ကယ်လ်"

"ရန်နိုင့်ကားတွေ ပုဂံမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ် အန်ကယ် ... "

"လေးစီးလောက် ဒီကိုလာခိုင်းလိုက် ... "

"ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ အန်ကယ်လ်"

"ညနေ ငါအပြင်ထွက်ရင် ငါ့ကားနောက်က သူတို့ ကာ

တွေကို မောင်းလိုက်ခိုင်းလိုက် ... "

"ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... "

ဦးဘုန်းကျော်စက မောင်ကျော်သက်ကို ညွှန်ကြားဖြီး သူ့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။

ကျော်သက်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့နှင့်

"ဘာလဲဟ ့ လူကြီးခရီးစဉ်လို ယာဉ်တန်းနဲ့ သွားခူး တာလား၊ အဟား ့ ့ကြီးကျယ်လှချည်လား ့ ့ "

ကျော်သက်က ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ အကြံအစည်း

သဘောပေါက်ကာ ဟိုခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်ပါသည်။

ab ab ab

ပုညခင်စ႒အုစ်တိုက်

(აე) უს უს უს

"မောင်လွန်း ... မောင်လွန်း ... ရွတ် ... ရွတ် ... ရွတ် ... "

"ဗျာ ... ဒွေးလေး ... " [.]

ပုဂံမင်းသမီး ခြံဝန်းထဲ့သို့ ဆိုင်ကယ်လေး မော္်း ဝင်လာသော လွန်းရာကျော်ကို ဒွေးလေး ဒေါ်လှဌေးက အသံ

တိုးတိုးဖြင့် မျက်ရိပ်ပြကာ လက်ရပ်ခေါ် လိုက်သည်။ ဒေါ်လှဌေးက သူနဲ့ အဒေါ်နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်စပ်သူမို့ သူက ဒွေးလေးဟု ပင် ခေါ်ပါသည်။

လွန်းရာကျော်က ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဒွေး လေးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

"ဘာတုန်း ဒွေးလေး ... "

"အခြေအနေ မကောင်းဘူး ့ မောင်လွန်း"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ... "

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

W. Minniphilis

"မင့် ဒေါ်လေးသိုက်ရယ် မင်းကို စိတ်တိုနေတယ်၊ အိမ် ထဲသွားရင် အခြေအနေ ကြည့်သွား ... "

"စိတ်တိုစရာ ဘာရိုလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ခုတလော ဒေါ်လေး

သိုက် မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး

"အဲ့ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ အိမ်မှာ တမာလည်း ရောက်နေတယ်၊ တမာ ရောက်လာပြီးကတည်းက မင့်

အဒေါ် မျက်နှာကြီး ပုပ်သိုးနေတာ ့့့ံ

လွန်းရာကျော်က စဏငြိမ်ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ မနေ့က နန်းစံကို လိုက်ပို့ရင်း တမာနဲ့ တွေ့ခဲ့တာဆိုတော့ ... "ဂျမ်းဒေါမ ... ကုန်းတိုက်ပြီထင်တယ်၊ တွေ့မယ် ... ဒင်း တော့"

လွန်းရာကျော်က ယွန်းအရောင်းခန်းမဘက်သို့ သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ တမာ ဒီကိုလာလျှင် အရောင်း ခန်းမထဲမှာ ရှိတတ်လို့ပင် ... ။

"တမာ ့္ တမာ ့္၊ ယုထွေး ့္ တမာ ရောက်နေတယ်

မဟုတ်လား၊ တမာ ဘယ်မှာလဲ ... "

"တမာ့ကို နှုတ်ပိတ်မလို့ ရှာနေတာလား မောင်လွန်း" နောက်ဘက်က ဒေါ်လေးသိုက် အသံကြောင့် သူက

ပြုံးကျဲကျဲနှင့် နောက်ပြန်လှည့်လာကာ ...

ပုညခင်စေ အ ပ်တိုက်

"အဟဲ ့ ဒေါ်လေးသိုက် ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ တမာ ရာက်နေတယ်ဆိုလို့ ထမင်းအတူစားမလို့ လိုက်ရှာနေတာ"

"ဟဲ့ ... ညာမနေနဲ့"

"ကလူ ့ကလူ ခေါ်လေးသိုက်ကလည်း အော်လိုက်တာ" "ကဲ ့့သာစမ်းပါဦး၊ ငါ ့့မင်းကို မေးစရာရှိလို့ စောင့် နေတာ၊ လာ ့့ ထိုင်၊ ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ ့့"

ဒေါ်လေးသိုက်က အရောင်းခန်းမနှင့် ကပ်လျက်က

ဧည့်ခန်းမှာ သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အေါ်လေးသိုက်က ရုပ်တည်ကြီးနှင့်မို့ နည်းနည်းတော့ ကျောချမ်းနေပါသည်။

> "နင် ့ မနေ့က ဧည့်သည် ဂျပန်မလေးနဲ့ နှစ်ယောက် တည်း လျှောက်သွားနေတယ်ဆို . . "

"ဒေါ်လေးသိုက်ကို တမာ ပြောတာလား"

"ဟဲ့ ့္ ဘယ်သူေပြာတယ်ဆိုတာ အရေးကြေးဘူး၊ နှင် တမာ့ကို အပြစ်တင်စိတ်ကြီးနဲ့ မေးမနေနဲ့၊ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားပဲ ပြော ့့ "

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်မတော့

မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အဖေက ဗမာပါ"

"ဒါဆို ဗမာပေါ့ ... "

"ဟို ့္ သူ့အမေကတော့ ဗမာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ့့ ့"

"ဟဲ့ ... စကားကို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေနဲ့ ..

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

"အဖေ ဗမာ၊ အမေ ဂျပန်ပါ ဒေါ်လေး ့ း ဒါပေမယ့် သူက မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်ပါ တယ်"

"မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ... "

"မိတ်ဆွေပါ၊ အကူအညီတောင်းလို့ လိုက်ပို့ပေးတာပါ"

"ဘယ်လိုက ဘယ်လို မိတ်ဆွေဖြစ်သလဲ ပြော ..."

"ဒေါ်လေးကလည်း ရစ်ပြီဗျာ ... '

"ဟဲ့ ့ မေးတာ ဖြေ ့ ့ "

"မီးပုံပျံကွင်းမှာ တွေ့တာပါဗျာ၊ အန်တီမြကို လိုက်ပို့

.လိုက်ကြို့ရင်း တွေ့တာ ... "

"အဲဒီလို တွေ့ထားတာနဲ့ပဲ သူက အကူအညီတောင်းခဲ့ သလား၊ ဒီမှာ မောင်လွန်း ... မင်းကို ငါ ဘာပြောထား သလဲ၊ အပမ်းဖြေ အပျော်ခရီး ထွက်လာတဲ့ ဧည့်သည်။ တာ စိတ်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတာ၊ လက်တွေ့ ဘဝ။ က ခဏ လွတ်မြောက်နေကြတာ၊ သူတို့ စိတ်ပေါ့ပါးနေစာ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ခင်မင်တွင် တာ သာယာလိုက်ဖို့ မခက်ဘူး၊ သူတို့ သာယာတိုင်း မင်းက လိုက်သာယာနေရင် သူတို့က သူတို့ဘဝထဲ သူပေါ့ပြန်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ဟတ်ကော့ကြီး

ကျန်ခဲ့မှာ၊ ဟိုက သူ့ဘဝထဲမှာသူ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အသားကျပြီး မင်းကို မေ့သွားမှာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဧည့်သည် တွေအပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး စေတနာမပိုနဲ့လို့ ငါ ပြော ထားတယ် မဟုတ်လား ..."

"ဒေါ်လေးကလည်းဗျာ၊ ဒေါ်လေး ပြောမှ ပြဿနာက ကြီးကျယ်သွားသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ ကူညီတဲ့အနေ နဲ့ လိုက်ပို့တာပါ"

"ပို့မယ့်ပို့တော့ ဂျပန်မတဲ့လား . . . "

"ဂျပန်မ မဟုတ်ပါဘူးဆို ဒေါ်လေးရာ ့ ့ "

"တစ်ဝက် ဟုတ်တယ်ဟဲ့၊ တစ်ဝက်တိတိ ဟုတ်တယ်း မင်းမှတ်ထား ... ဧည့်သည်ဆိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်၊ တချို့က ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သာယာတာ၊ နောက် တစ်မျိုးက တစ်သက်လုံး သာယာဖို့ တစ်ခါတည်း ယူပြီး ခေါ်သွားတာ၊ နိုင်ငံခြားလိုက်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ထွန့်ထွန့်လူးပြီး လိုက်သွားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကလည်း ရှိသေးတာ ..."

အေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ကိုယ့်နာကြည်းချက်နှင့်ကိုယ် ဖိဖိပြောနေမိပါသည်။ ဟိုအကောင် ဘုန်းကျော်လည်း အဲ့ဒီလို ထွန့်ထွန့်လူးပြီး လိုက်သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ရေသာ ခို အချောင်လိုက် တက်လမ်းရှာသွားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ရှိစ်

ပုညခင်စ႒အပေါ်တိုက်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

၁၅၂ 🥨 ပညခင်

ကြိုက်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ် ဖဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သေး သည်။

> "နိုင်ငံခြား လိုက်သွားတယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ရဲ့ အဖေက ပုဂံသားတဲ့ ဒေါ်လေးရ၊ ဒေါ်လေး နဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဆိုတော့ ဒေါ်လေးများ သိမလား၀ဲ၊ ကြည့်ရတာတော့ လူပုံချောပဲ ... ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ

ီနာ ... နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ...့်

"အဟဲ ့့ ခေါ်လေးသိုက် ကြည့်ရတာ တုန်လှုပ်သွားသလို ပဲ၊ ဧကန္တ ရည်းစားဖောာင်းတွေ ဘာတွေများ ...

"ဟဲ့ ့ ့ အကောင်စုတ်လေး လျှာမရှည်နဲ့၊ နင့်ဘာသာ ပြောချင်ပြော မပြောချင်နေ၊ မပြောလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး

"ဦးဘုန်းကျော်စံတဲ့ ဒေါ်လေးရ 👯 " .

ဘုန်းကျော်စံ ့္ ဟုတ်လား ့္ ဟင်း ့္ ဟင်း ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က 'ဒင်းပဲဖြစ်မှာပါ'ဟု တစ်ထစ်ချ တွေးထင် လိုက်ပါသည်။ ဒင်းက ဂျပန်မနဲ့ ညားတော့ ဘုန်းကျော်စံ ဖြစ်

ပေါ့ ့ျ

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က လွန်းရာကျော်ကို တရားခံကြွ

ကြည့်လိုက်ရင်း

ပုညခင်စ႒အပ်တိုက်

"ဒီမှာ မောင်လွန်း . . . "

"ဟုတ် ့့ ေတြပါ ဒေါ်လေး"

"ငါ မေးမယ်၊ မုန်မုန်ဖြေ ့ ့ '

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

"မင်း မနေ့က အဲဒို မိန်းကလေးနဲ့ အတူလျှောက်လည်

တော့ စိတ်ထဲက ဘယ်လိုနေလဲ ...

်ဟဲဟဲ ့့ ဒေါ်လေးကလည်း မသိလို့ မေးတာလား x x

သိရက်နဲ့ မေးတာလား x x

"ဟဲ့ ့ ့ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေ ...

"လူပျိုပဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ရင်တွေ ဘာတွေတော့ ခုန်တာပေါ့၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး ... ဖြူဖြူစင်စင်လေး ...

ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဒေါ်လေး မြင်ရင်လည်း ချစ်သွားမှာ 👝

"မင်း ့့ အခု သူနဲ့မတွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေ സ് _ "

်နုံးနေတာပေါ့ ဒေါ်လေးရ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ခုပဲ သွားပြေး တွေ့ချင်လာပြီ"

"နှံးစရာလားဟဲ့ 🕠 ငလွန်းရဲ့ <table-cell-rows> ု

ခေါ်ခင်နှင်းသိုက်က စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပစ်လိုက်ပါ

သည်။

ပုညချင်းစေသအားစ်တိုက်

"ဟောဗျာ ့ အမှန်အတိုင်းပြောဆို၊ အမှန်အတိုင်း ပြော

ပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး ... "

"အေး ့ နုံးရုံပဲ နုံး၊ နုံးရာကနေ မြှုံးဗိတဲ့ ငါးလို မဖြစ် စေနဲ့ ့ ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဇာတ်လမ်းသွားမဆက် မိစေနဲ့ ့ ၊ ဟိုက လာဆက်လည်း အဆက်မခံနဲ့ ့ ၊ ၊

မင်းကို တမာနဲ့က လွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ ငါ သဘောမတူ

ဘူး"

့"ဟာ ... တမာ့ကို ကျွန်တော်မှ ရင်မခုန်တာ၊ တမာ့ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ချစ်တာ"

"ဟဲ့ ... ရင်ခုန်ရတဲ့ ကိစ္စကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လာ မပြောစမ်းပါနဲ့ ... ၊ လောကကြီးမှာ ရင်ခုန်ပြီး မပြေလည် တဲ့ စုံတွဲတွေမှ အများကြီး၊ ရင်မခုန်ဘဲ အဆင်ပြေနေတဲ့ စုံတွဲတွေလည်း ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး၊ လူ နှင် ယောက်ပေါင်းတာ ရင်ခုန်ဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ ဘဝချင်း ဟာမိုနီ ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ငါလည်း ငယ်ငယ်ထ

ရင်ခုန်ဖူးတာပဲ၊ ရင်ခုန်တာ ဘာမှသုံးစားလို့ မရဘူးဟဲ့ ရင်ခုန်နေရင် ဦးနောက်က မှန်မှန်ကန်ကန် မဆုံးဖြတ်နိုင်

တော့ဘူး ... ့

"ဒေါ်လေး ရင်ခုန်ဖူးတာ ဦးဘုန်းကျော်စံနဲ့လား 🛒

ပုံညခင်စၥအာဝ်တိုက်

"ဟဲ့ ... မင်း ငါ့ကို ပြောင်စပ်စပ်ရပ်နဲ့ ထိုင်နောက်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ တမာက အတွင်းသိ အစင်းသိ အတူတူ ကြီးပြင်း လာတာ၊ သံယောဇဉ်လည်း ရှိတယ်၊ ဘဝချင်းလည်း ဟာမိုနီဖြစ်တယ်၊ တမာကလွဲပြီး ဟိုဟာ ဒီဟာ လျှောက် စဉ်းစားမနေနဲ့ ... ကြားလား ... "

"တမာကလည်း ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ပါဘူး ဒေါ်လေး ရာ"

"ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ၊ ကြိုက်တယ် ့ ကြိုက်လို့သာ ငါ့စကား မပယ်ရှားတာပေါ့"

"ဟင် ့္တတမာက မငြင်းဘူးလား ့့ "

"မငြင်းပါဘူး၊ မယုံရင် မေးကြည့်လေ၊ တမာရေ... တမာ"

"ရှင် ... ဒေါ်လေး ... '

"စဏ ... စဏ ... " "ဟုတ်ကဲ့ ... ဧဒါ်လေး"

တမာက အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက် သာပါသည်။ တမာ့ ကြည့်တော့ ရုပ်က ခပ်တည်တည်။ လွန်းရာ ကျော်က တမာ့ကို စိတ်တိုနေကာ ...

"ဟဲ့ ... တမာစုတ်၊ ဂျမ်းဒေါမ ... နင် ဒေါ်လေးကို ဘာ တွေ ကုန်းတိုက်ထားလဲ ... "

ပုညခင်စေဒဆာပေါ်တိုက်

၁ရ၆ 🍲 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၁ရရ

"ကုန်းတိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့တာကို ပြန် ပြောပြရုံပါ"

တမာက မျက်နှာသေဖြင့် ပြောရင်း လွန်းရာကျော် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

"သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတော့ သစ္စာမရှိဘူး၊ ဒေါ်လေး သိုက်ကို ဖားဖို့ပဲ တတ်တယ်"

"မင်း ပါးစပ် ခဏပိတ်ထားစမ်း မောင်လွန်း ... " ဒေါ်လေးသိုက်က ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တာမို့ လွှ

ရာကျော်က ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ရသည်။ တမာကတော့ အေးအေ ဆေးဆေး၊ ပါးနှစ်ဖက်ပြည့်နေအောင် ပါးကွက်ချထားသော မူ နှာက မျက်ကြောအစင်းသားဖြင့် ရေစိုလက်ကို လက်သုတ်ပဝါ သုတ်နေသည်။

"ကဲ ့ မောင်လွန်းရော တမာရော သေချာနားထော နှစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာ ဒေါ်လေး လေးလေးနက်နက် ေ မယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်လေး သဘောတူထာ တယ်၊ ဒေါ်လေး ခုလို မျက်နှာစုံညီ မပြောခင်ကလည် တစ်ယောက်ချင်းစီ ရှေ့မှာ ဒေါ်လေး သဘောထား ပြောခဲ့ပြီးသားပဲလေ၊ ကဲ ့ မင်းတို့ဘက်ကရော ဘာေ ချင်သေးလဲ ..."

ပုညာခင်စာဒအုပ်တိုက်

လွန်းရာကျော်က တမာ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုယ် ငြင်းရင် အရာမထင်မှာစိုးလို့ တမာ့ကိုသာ ငြင်းလိုက်စေ ဆိုသည်။ သူက တမာ့ကို မျက်စပစ်ပြ့၊ မေးငေါ့ပြကာ မျက်ရိပ် ခြင်း ငြင်းဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ငြင်းလေ ... ငြင်းလိုက်ပါ ဆာာ့ တမာ။ နင်လည်း ငါ့ကို မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား ... ခြင်းဒေါမရဲ။

"ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ဒေါ်လေး ့ . " ဟင် ့ ဒါက ဘာသဘောပါလိမ့် ့ ့ ။

မျက်နှာသေလေးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး တုံ့ပြန် ဆိုက်သော တမာ့ကို သူ အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ ီလောက် မျက်ရိပ်ပြနေတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားတာ

≊သိသာကြီး ္ ္ ။

"ဒေါ်လေး ့ ကျွန်တော်ကတော့ ့ "

"ဟော ... ဧည့်သည်တွေရောက်လာပြီ၊ ကြွပါရှင် ... မင်္ဂလာ ပါရှင်၊ Good afternoon"

ဒေါ်လေးက အရောင်းခန်းမထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့နားက ထသွားပါသည်။ ဒေါ်လေး လူလည်လုပ်သွားတာ

အသိသာကြီး။

သူက တမာ့နားက ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်ရင်း ...

ပုည ခင်စေဒအာပြေးကိုက်

"တမာ ... နင် ... ငြင်းရမှာလေ၊ ဘာလို့ မငြင်း**တာလိ** "မငြင်းချင်တော့လို့ ... "

"ဘာလဲ ... နင် ငါ့ကိုကြိုက်နေလို့လား၊ ငါကတော့ လုံ ပဲနော် တမာ ... ၊ ငါ နင့်ကို ငါ့ရည်းစားအဖြစ် စဉ်းစား ကို မရဘူး"

"အဲ့ဒါဆိုလည်း နင် ငြင်းလိုက်လေ၊ ဒေါ်လေးသိုက် နား အောင် ငြင်းပေါ့၊ ငါကတော့ ဒေါ်လေးသိုက်ကို မဆန့်က ရဲပေါင် ..."

"တမာ ... နင် လူလည်မကျနဲ့နော်"

"လူလည် မကျပါဘူး၊ ပုံမှန်အတိုင်း အေးဆေးလေး ၊ တာပါ"

"ကဲ ့ ငါတစ်ယောက်တည်း ငြင်းတာကို ခေါ်လေ လက်မခံဘဲ နှင်နဲ့ စွတ်ပေးစားမယ်ဆိုရင်ရော နှင် ငံ ယူမှာလား ..."

"ဒေါ်လေးသိုက်က ပြောတယ်တုံ ့့့ ့"

"ဘာပြောလဲ ... "

"အင်း ့္ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ့့ "

တမာက ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ကာ စားစွဲ ကာ္ခရေနွေးကြမ်းဆိုးကို လှမ်းယူပြီး ရေနွေးငှဲ့သည်။ ပြီးေ

်ပြုသူ ချင်စာဒဆုပြေတိုက်

အေးအောင်မှုတ်ပြီး မျှင်းသောက်နေလိုက်သေးတာမို့ သူက စိတ် တိုလာပါသည်။

> "တမာ ... ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောဟာ ..." "အေးပါ ... ပြောမှာပါ၊ ဒီရေနွေးလေး ကုန်အောင် သောက် ပါရစေဦး ..."

ငါနော် ... ။ သူက တမာ ရေနွေးသောက်ပြီးအောင် စိတ်ရှည်ရှည် ဆွဲဆန့်ပြီး စောင့်ရသည်။ ရေနွေးကုန်တော့မှ တမာ စာ ရေနွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ...

"ဒေါ်လေးသိုက်က ပြောတယ်၊ နှင်က ဘယ်တစိမ်း မိန်း ကလေးနဲ့မှ နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်တတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခု ့ အဲ့ဒီလို လိုက်ပို့တယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပူစရာ ကိစ္စကြီးတဲ့၊ အထူးသဖြင့် ဂျပန်မနဲ့ဆိုတော့ ပိုစိတ်ပူတယ်တဲ့၊ ဒီက မြန်မာယောက်ျား ကို ဂျပန်မက အတည်ယူသွားတဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိခဲ့ တယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူစိတ်မပူရအောင် ငါက ကူညီရ မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးသိုက်ကို ငါ ကူညီမလား လို ..."

"ဘာ ့ ့ ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ ့ ့" "မငြင်းပယ်ခြင်းနဲ့ ကူညီရမှာပေါ့ဟာ ့ ့"

ပုည္ခင်စၥအျပ်တိုက်

မကြေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰

"ഗഴാ്..."

ဟုတ်တယ်လေ ... ၊ နင်နဲ့ ငါ အိမ်ထောင်ကျရလည်း မဆို ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးသိုက် တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ၊ နှင့် ငါ့ကို မချစ်လည်း နှိပ်စက်လို့တော့ မရဘူး၊ ဟိုတစ်ယောင် လက်ထဲ ပါသွားတာထက်စာရင် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ အိ ထောင်ကျတာက နှင့်အတွက်ရော ဒေါ်လေးသိုက်အတွင် ပါ ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ မငြင်းတာပါ"

"တမာ ့ နှင့် ငါ့ကိုနောက်နေတာလား၊ အတည်လာ "နှင့် ထင်မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲဟာ၊ ကဲ ့ ့ ငါ ပြန်လိုက် မယ်၊ လုပ်စရာအလုပ်လေးတွေ ရှိသေးလို ့ ့"

တမာက ရုပ်တည်နှင့်ပြောပြီး ထသွားသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကို စုံကုတ်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ဧည့်သည်တွေနှင့် အလုပ် နေတာမို့ သူက အသာလေး လစ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နော အိမ်နှင့် အနီးဆုံးက လောကနန္ဒာဘုရားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းက လောကနန္ဒာဘုရား အတ လှေကား ဘေးအုတ်ခုံတန်းကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ဧရာဝတီ ပြင်ကို သူ ငေးကြည့်နေသော်လည်း နန်းစံရဲ့ မျက်နှာကလေး

သာ မြင်နေရပါသည်။

် ပြုညချင်စေသအာဝ်တိုက် ဒေါ်လေးကို ပြောခဲ့သလို သူ တကယ်ပဲ နုံးနေခဲ့ပါ သည်။ ဒေါ်လေးက မြှုံးမိမှာကို စိုးသော်လည်း ဒီငါးကဖြင့်

မြှုံးထဲ တိုးချင်နေတာကို မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရပါသည်။

သူ့ အပေါ်ဝတ် ဂျာကင်အပါးလေးရဲ့ အိတ်ကို နိုက်ကာစမ်းမိတော့ သူမ သူ့စက်ဘီးမှာ ချည်ပေးလိုက်သော ငဝါလေးကို စမ်းမိပါသည်။

သူက ပဝါကို ထုတ်ယူကာ သူ့လည်ပင်းမှာ ပတ် ကြည့်၊ နဖူးမှာ ချည်ကြည့် ... အမျိုးမျိုး လုပ်ကြည့်သည်။ ပဝါ ဆေးကို ငုံ့နမ်းမိတော့ ရေမွှေးနှံ့လား ကိုယ်သင်းနံ့လားမသိသော အနံ့သင်းသင်းကလေး မွှေးမြနေပါသည်။

သူက ပဝါလေးကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်၍ ူည်ထားလိုက်ပါသည်။

de de de

ပုည ခင်စက အပြိတိုက်

www.burmeseclassic.com

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၁၈၃

အေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ကာ ခြံအရှေ့ ဆီး အလုပ်ရဲဆီ လျှောက်လာနေရင်းက အနီးအနားက လူတွေကို ခွန်ကြားလာပါသည်။

"အမလေး ့ ရာသီဥတုကလည်း ဆောင်းတွင်းသာ ဆို တယ်၊ နေ့ခင်းဆို ပူတာပါပဲလား၊ ဟဲ့ ့ ရှေ့မှာ ဖုန် တွေ ထူလှချည်လား၊ မနက်က ရေဖျန်းမထားကြဘူးလား" "ဖျန်းပါတယ် မမ ့္ ၊ ဖျန်းပြီးသားပါ"

"ဖျန်းပြီးသားလည်း ထပ်ဖျန်းပေါ့၊ သွား ... သွား ... ရေ သွားခပ်ကြ၊ ခြံရှေ့ပိုင်းတွေ ရေထပ်ဖျန်းလိုက်ဦး၊ ဟင် ... အိမ်ရှေ့မှာ ကားတွေများလှချည်လား ... "

အေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ကောင်မလေးတွေကို လှမ်းပြော ခွန်ကြားရင်း ခြံရှေ့က ကားတန်းကြီးကို မြင်သွားပါသည်။

ရှေ့ဆုံးက ကားအနက်ထဲက လူတစ်ယောက် ထွက် သာပြီး ကားဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ အမယ် ့ ပုံစံကတော့

ချီရီးယားကားထဲက စတိုင်လ်မျိုးပါလား ့ ဟား ့ ဟား။ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက် တစ်သက် ဒီလိုပုံစံဖြင့်လာသော

သည်မျိုး မတွေ့ဖူးတာမို့ စိတ်ထဲကနေ အော်ရယ်လိုက်မိပါ သည်။ ထိုအချိန်မှာ နောက်ကပ် တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

သည်။ ထိုအချိန်မှာ နောက်ထပ် တစ်ယောက် ဆင်းလှာသည်။ ဆိုလူဟာလည်း ဒီကိုလာတဲ့ အဓိကကျသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟုတ်ပုံမရ။

ဆိုလူက ခြံထဲသို့ စပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ဝင်လာပါသည်။

ပုညခင်စာဒအုပ်တိုက်

(3G) *** ***

နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာ ပုဂံမြို့သစ်ရဲ့ လမ်းသွယ်ထ သို့ ကားတန်းတစ်ခု ဖုန်တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါသည် ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းထည် work shop သို့ သွားလ လမ်းဟာ ကတ္တရာလမ်းမမှ ကွေ့ဆင်းသွားရသော မြေကြီးလမ်း အညာနေ နေ့လယ်ခင်းမို့ ဖုန်အထူဆုံးအရျိန်၊ ဝင်လာသည့် ကာ က ငါးစီး ... ။ ရှေ့ဆုံးက မာဆေဒီးစ် ... သူ့နောက်က ဇာဇာ ကားတွေ ... ။

ထိုကားတန်းကြီးဟာ ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းထည်လှ ငန်း ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွားပါသည်။ "အလို ... ကားတွေ များလှချည်လား ... "

အလု ... ကားတွေ များလှရျညလား ... "ဟုတ်ပတော် ... "

ခြံရှေ့ဘက်မှာ ယွန်းပန်းချီ ရေးနေသော **အဖွဲ့ ေ** ခြံရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🎃 🕬

ီဒီမှာ ့ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက် ဆိုတာ ရှိပါသလား ခင်**ဗု** ့ီရှိတယ်၊ ကျွန်မဝဲ ့ ့

"ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက လာတွေ့ပါတယ် ခင်ဗျ ...

"ဪ ... သူဌေးက ဘယ်မှာတုန်း"

"ကားထဲမှာပါ ခင်ဗျ ... "

"య్రా ... ఇప్తేకేయా?"

"ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက် ရှိရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် အရင်ဝင်ေ ထားတာပါ ခင်ဗျ၊ ရှိရင်တော့ သူဌေး ကားထဲက ဆင် လာမှာပါ၊ မရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပြန်ကြမှာပ "နေပါဦး ... ကားက ငါးစီးဆိုတော့ သူဌေးက ဘင်္

"သူဌေးကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ ခင်ဗျ"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ ကားက ငါးစီးတောင်မှလဲ ... "

"နောက်ကကားတွေက သူဌေးကို လိုက်ပို့တဲ့ ကားတွေ

ခင်ဗျ ... ှ

"သူဋ္မေးက ဘာသူဌေးမို့တုန်း . . . "

"ဂျပန်က ပြန်လာတဲ့ သူဌေးပါ ခင်ဗျ ... "

"ဂျပန်က ပြန်ပြန်၊ ဒူဘိုင်းကပြန်ပြန်၊ အစ္စရေးကပြန်ပြန် အီသီယိုးပီးယားက ပြန်ပြန် ... ဟိုက ဒီက ပြန်လာတိုင် သူဌေးလား၊ ကျွန်မ မေးတာက ဘာလုပ်တဲ့ သူဌေးလဲ မေးတာ၊ ယာဉ်တန်းနဲ့တောင် လာရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ အမြင်မှာ နည်းနည်း ကြီးကျယ်နေလို့ ... "

"သူဌေးက ပုဂံမှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ လာ လေ့လာတဲ့ သူဌေးပါ ခင်ဗျ၊ ခဏလေးပါ ... ကျွန်တော် အခုပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ် ..."

တပည့်ဖြစ်ဟန်တူသူက ရှေ့ဆုံးက ကားဆီ ခပ် သွက်သွက် ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကားဘေးမှာ ရပ်နေသူကို တစ်ခုခု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကားနားကလူက ခါးကိုညွှတ်ကာ (ကိုရီးယား ကားထဲကအတိုင်း) ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့မှ ကားထဲက ပုဂ္ဂိုလ်က ဆင်းလာတော်မူလေ သည်။

အင်း ... ထင်တော့ ထင်သားပါပဲ ... ။ နေကာမျက်မှန် မည်းမည်းနှင့် ... အညာမှာ လာပြီး မသင့်မတော် စီးလာသည့် ရှူးစ်ဖိနပ် ဖြူလွလွနှင့်၊ ဘောင်းဘီဖြူဖြူ အင်္ကျီဖြူဖြူပေါ် မှာ ကိုရီးယား မင်းသားတွေဝတ်သည့် ခါးရှည် ရှည် ကုတ်လှလှ ကြက်သွေးရောင် ရင့်ရင့်နှင့်၊ ဒီလိုပုံစံ ဒီလိုအချိုး နှင့် ကိန်းကြီးခန်းကြီး ခပ်ကြွားကြွား သူဌေးပုံ ဖမ်းလာမှတော့ ဒင်းပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်နှင်းသိုက်တို့ သိလိုက်ပြီပေါ့ ... ။ လို

ပုညခင်စာ အဝေါ်တိုက်

ပုည ခင် 🗣 ာ ဆုပ် တို က်

အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဒင်း ရုပ်ကို ခွေးချီသွားတောင် မှတ်မိနေပါသည်။ ပညာပြဖို့ လာသောသူကို ခင်နှင်းသိုက်ကလည်း

ဆီးကြိုပညာပြလိုက်ချင်သားပင်။

"ဟေ့ ့ ရေခပ်ခိုင်းထားတာ ခပ်လာပြီလား"

"ခပ်လာပါပြီ မမ ့ ့ "

"ခြံရှေ့မှာ ဖုန်ထနေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ 🚉 ၛဲနိုး

လိုက်ကြ ့္

"అ, అి...'

"ရတယ် ... ဖျန်းသာ ဖျန်း ... " ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ခပ်မာမာ လှမ်းအော်အမိန့်ပေး

လိုက်ကြတာမို့ ရေပုံးကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော မိန်းကလေး နှစ် ယောက်က အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် မာဆေဒီးစ်ကားနားတစ်ဝိုက် သို့ ဖြန်းခနဲ ရေလှမ်းပက်လိုက်ကြပါသည်။

"ဟာ ့့ ဟေ့ ့့ ဟေ့ ့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ သူဌေးကို စိုကုန်မှာပေါ့ ... "

ဖျန်းလိုက်သော ရေတွေက လမ်းပေါ်ကို ရွဲရွဲစိုကာ ကားနားမှာ ရပ်နေသော ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ ဖြူလွလွ ဘောင်းအီ အနားစကို ရွံ့စက်တချို့ ပက်စင်သွားပါသည်။

ပုည ခင်စေဒအုပ်တိုက်

ဦးဘုန်းကျော်စံက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားကာ ့့့

"ကြည့်စမ်း ... ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ခင်နင်းသိုက် 🔔

"အထူးပုံစံနဲ့ လာတဲ့ အထူးဧည့်သည်မို့ အနီးအနားက ဖုန်တွေကပ်မှာစိုးလို့ ရေဖျန်းခိုင်းလိုက်တာပါ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ လာတာပါလဲ၊ ကြွပါ ... သူဌေးမင်း၊ အထဲကို ကြွပါ" အေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ခစ်ငေါ့ငေါ့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဈာခနဲ

ပြန်လှည့်ဝင်သွားပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံက သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အလှကလေးရဲ့ လက်ဖျားမှာ လာတင်နေသည့် ရေစက်တချို့ကို လက်မ လက်ညှိုး ဖြင့် တောက်ထုတ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ မော့မော့ကြော့ကြော့ လှမ်းဝင်လာပါသည်။

ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ခြံတစ်ဖက်ခြမ်းက သီးသန့် ဧည့်ခန်းမကျယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်း အလယ်မှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ခင်နှင်း သိုက်က လက်ပိုက်လျက် ဘုန်းကျော်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း

"မဆိုးပါဘူး ့ ့ ပိုက်ဆံရှိညွားတော့လည်း အနည်းဆုံးတော့ တောသူကြီးသားရပ်လောက် ထွက်အောင်တော့ ဝတ်နိုင် သားပဲ ္ "

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"ဒီမှာ ့ ့ ခင်နှင်းသိုက်၊ ငါ့အခုအနေအထားက မင်း ဒီလို ချိုးနှိမ်ပြောရမယ့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်တာကို မင်း သဘောပေါက်သင့်တယ် . . "

"ဪ ့္ ဟုတ်သားပဲ၊ သူဌေးမင်း ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒါပေ မယ့် နှင့် အကွက်မှားနေပြီ ဘုန်းကျော်၊ နှင့် အခုလုပ်လာ တဲ့ အချိုးက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဖန်တရာတေအောင် မြင် ဖူးပြီးတဲ့ အချိုးမျိုးပဲ၊ ဆင်းရဲတုန်းက မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတဲ့ နေရာကို ချမ်းသာသွားတဲ့အချိန်မှာ အပေါ်စီးက လာကြည့် တယ်ပေါ့လေ၊ အဟင်းဟင်း ္ နင် အပေါ်စီးက လာကြည့် ရလောက်အောင်လည်း ဟောဒီ့နေရာက ့ ဟောဒီပုဂံမြေ က ့္ ဟောဒိုငါက သိမိနုတ် မှိန်ကုပ်မနေဘူး၊ ကိုယ့် အလင်းရောင်နဲ့ ကိုယ် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် တောက် ပလွန်းလို့ နှင့်ဘာသာ ယာဉ်တန်းနဲ့ပဲ လာလာ၊ ဟက်စကီ နဲ့ပဲ လာလာ ... ၊ ဘွတ်တွေ ရွတ်တွေ ကုတ်တွေ ဝတ်မြီး တော့ပဲ လာလာ ့ ့ မိန်းမရမှ တောက်ပြောင်လာတဲ့ သူမှိုး ကို အရေးကိုမစိုက်ဘူး ့္ ဟုတ်ပြီလား"

"ငါကလည်း နင့်လို အတ္တကြီးပြီး ဆင်းရဲရမှာ ဆေ မလောက်ကြောက်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ မချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဆင်းရဲတဲ့သူဆို အနူလို အဖက်မတန် ဆက်ဆံတဲ့ နင်း တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို အရေးကိုမစိုက်ဘူး ... ဟုတ် ပြီလား၊ ခုဟာက ငါ့သမီးကို နှင့်တူ အညာသား အစုတ် ပလုတ် အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ် တောသားက လာပတ်သက် နေလို့၊ မတူလို့ မတန်လို့ အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်လို့ နှင့်တူနှင့် ကြည့်ထိန်းဖို့ လာပြောတာ ..."

"ဟင်း ့ ဟင်း ့ ဟင်း ့ ကိုယ့်တာ ကိုယ်မလုံဘဲ လာ စနေပြန်ပါပကော ဘုန်းကျော်၊ ဪ ့ မှားလို့ မစ္စတာ ဘုန်းကျော်စ၊ ငါ့တူကို ငါ သေချာမေးပြီးသွားပြီ၊ နှင့်သမီး က အကူအညီတောင်းလို့ ငါ့တူက လိုက်ပို့ရတာ၊ ဒါ ငါ့တူကစတဲ့ ဧာတ်လမ်းမဟုတ်ဘူး၊ နင်းသမီးက စတဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ငါ့ဆီ လာပြောမယ့်အစား နင်သမီး နင်ကြည့် ထိန်းပါလား ..."

အေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုတောင် မေ့ကာ ငယ်ရွယ်သူ တစ်ယောက်လို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြွောနေ မိပါသည်။ တခမ္မြမ္မေ့ နာကြည်းလာခဲ့ရတာတွေလည်း ခုမှ ဖွင့်ဟ လိုက်ရသလိုပါပင်။

အဲ့ဒီအချိန်က အိမ်က အလစ်မပေးလို့ သူချိန်းတဲ့ နေရာကို မသွားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ကို သူ သည်းစံစောင်မယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာလေ။ သူလည်း သူ့ဘဝသူ ကြိုးစားထူထောင်၊ ကိုယ့်

ပုညခင်စေဒဆုပ်တိုက်

ပုည ခင်စာ အပေါ်တိုက်

၁၉၁ 🐠 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠 ၁၉၁

လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ပြီး အဆင်ပြေလာတဲ့ တစ်ချိန် ကျမှ လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာလေ။ ဘယ်လို အတားအဆီးတွေပဲရှိရှိ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်ချစ်သူက သည်းခံစောင့်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ လေ၊ ဒင်းက အလွယ်တကူ အလွယ်လမ်း လိုက်သွားခဲ့မယ်လို့မှ မထင်ခဲ့မိတာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် အလွယ်တကူ ကောက်ယူ သွားနိုင်ခဲ့တဲ့ ဒင်းကို စိတ်နာ မုန်းတီးလွန်းတဲ့ စိတ်ဟာ ခုထိလည်း မပြေနိုင်သေးပါ။ ကော့ရော့ ကြွရုနေအောင် သူ့ကိုယ်သူ အလှဆင် လာတဲ့ ဘုန်းကျော်ဟာ ဆင်းရဲစဉ်ကတည်းက ချောခဲ့သူမို့ ခုချိန်ထိ ကြည့်ကောင်းဆဲပါ။ သို့သော် ... မုန်းစိတ်အခံနှင့် ကြည့်ရတာမို့ ဒင်းရုပ်က ခင်နှင်းသိုက်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ပုံမလာပါ ...။

ဦးဘုန်းကျော်စံဟာ မာနထောင်လွှားလှသော ခင် နှင်းသိုက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဒဏ်ရာဟောင်းက တ**စင်** စစ် နာလာပါသည်။

လက်ပိုက်ရပ်ရင်း ကိုယ့်ကို ထီမထင် ပြောဆိုတုံ့ပြန် နေပုံက သူ့ မခံချင်စိတ်ကို ဆွနေပါသည်။ ဒီလို အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမမျိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာရော အချစ်ဆိုတာ ရှိခဲ့လို့လား။ ကိုယ်ထ တော့ အေးအတူ ပူအမျှ ရုန်းကန်ချင်ခဲ့သည်။ အချစ်တစ်ခုထဲ ယုံကြည်ပြီး ကိုယ့်ထံလာခဲ့လျှင် ကိုယ်ကလည်း မြတ်နိုးကြင်နှာ စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ကျွေးဖို့ အားအင်အပြည့်၊ ယုံကြည်မှုအပြည့်ပင်

<u>ပူညခင်စာ အပြေတိုက်</u>

သို့သော် သူမ၏ ငြင်းပယ်မှုက ကိုယ့်ယုံကြည်မှုတွေကို ပျက်ပြယ် စေခဲ့သည်။ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းစေခဲ့သည်။ ဒီမြေ ဒီရေ ဒီအသိုက် အဝန်းမှာ မရပ်တည်ချင်တော့အောင် စိတ်လေစေခဲ့သည်။

အဝန်းမှာ မရပ်တည်ချင်တော့အောင် စိတ်လေစေခဲ့သည်။ ခင်နှင်းသိုက်နှင့် ဘုန်းကျော်စံဟာ နာကြည်းချက် ကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေ့ ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ab ab ab

ခင်နန်းစံက ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းထည်ဆိုင်ရှိရာ လမ်း သွယ်ထဲသို့ စက်ဘီးစီးဝင်လာရင်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကားတွေရဲ့ ရှေ့ဆုံးက မာဆေဒီးစ်ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ သည်။

"ဟင် ္ ဒီကားက ္ "

နန်းစံက စက်ဘီးပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက် ပါသည်။

ဒီဆိုင်ရှေ့ကို ဖေဖေ စီးလာတဲ့ ကားက ဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရပါ။

ပုညခင်စ႒အနှစ်တိုက်

နန်းစံကတော့ ဟိုတယ်မှာ ဖေဖေ မရှိတာကို အ<mark>ခွင့်</mark> ကောင်းယူကာ မသူဧာကို လှည့်ပတ်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဒီဆိုင်သို့ လာ ခဲ့တာပင် ... ။

ဒီဆိုင်မှာ လွန်း ရှိနေရင်လည်း တွေ့ချင်သည်။ လွန်း မရှိရင်လည်း ဒီဆိုင်ထဲက ယွန်းထည်တွေကို လေ့လာပြီး ပြန်မည်ဟုပင် ... ။

လွန်းက နန်းစံရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲထုတ်ယူသွား သလို ရင်ထဲဟာကာ လွန်းနဲ့ပဲ တွေ့ချင်နေတော့တာမို့ နန်းစံက စွန့်စားလာခဲ့မိတာပင်။

နန်းစံက နောက်က ကားတွေကိုကွယ်ကာ ခါးလေး ကိုကိုင်းပြီး ရှေ့ဆုံးက ကားဆီ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကားနား မှာ ရပ်နေသည့် ကိုကျော်သက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ နန်းစံက ကိုကျော်သက် မြင်မှာစိုးတာမို့ ခါးလေး ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းနှင့် စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်ကွေ့တွန်း ထွက်လာ ပါသည်။ သို့သော်...

"မခင်နန်းစံ ့ ့ မခင်နန်းစံ ့ ့

ကိုကျော်သက်ရဲ့ ခေါ်သံနှင့် ခြေသံတဖျတ်ဖျ**ာ** ကြောင့် နန်းစံက စိတ်လျော့ကာ ခါးလေး မတ်စန့်လျက် ခင် တည်တည် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပုည်ခင်စာ အပြေတိုက်

"မခင်နန်းစံ ... ဘယ်ကလာတာလဲ" "ဘယ်ကမှ မလာပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လွတ်လွတ်လပ် လပ် လျှောက်ကြည့်မလို့ ထွက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုကျော် သက် ... ဖေဖေက ဘယ်ကိုလာတာလဲ ..."

"ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ဆီ လာတာ၊ အခြေအနေတော့ သိပ်မကောင်းဘူး ... "

"ဟင် ... ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ ... '

"ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်နဲ့ အန်ကယ်လ်က အရင်ကဇာတ်လမ်း ဟောင်း ရှိပုံရတယ်၊ ပြီးတော့ ... ဟိုဟာ ... ဟိုဟာ ... " ကျော်သက်က ပြောရမလို မပြောရမလို ခေါင်း

တစ်ချက် ကုပ်လိုက်ပါသည်။ "ပြောလေ ... ကိုကျော်သက်"

"ခုန ဒီကပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က အန်ကယ့်လ်ကို ကြိုတဲ့ပုံကလည်း အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ပြီး ... ပြီးတော့ အန်ကယ်လ်က မခင်နန်းစံနဲ့ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက် တူနဲ့ တွဲပြီး လျှောက်လည်တာကို သိလို့ ဒေါသထွက်ပြီး ဒီကိုလာ ..."

"౮ర్..."

နှန်းစံက လန့်ဖျပ်ကာ စက်ဘီးကို လွှတ်ချခဲ့ပြီး ဆိုင်ရှိရာ ခြံထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

၁၉၄ 🐠 ပုညခင်

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ ... ။ နန်းစံက ရင်ထိတ်လျက်ပင် ခြံထဲသို့ သွက်သွ**င်** လှမ်းဝင်လာပါသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် လောကနန္ဒာဘုရားမှ ဆိုင်ကယ်လေ စီးကာ ပြန်လာနေသော လွန်းရာကျော်က ဆိုင်ရှိရာ လမ်းသွယ် သို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာပါသည်။

ab ab ab

"ငါ့သမီးက အေးအေးချမ်းချမ်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေတဲ့ အင်မတန် နူးညံ့တဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီကိုခေါ် လာတာတော ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်နဲ့ ခေါ် လာခဲ့ရတာ ... " "အဟွတ် ... အဟွတ် ... ဟုတ်လား ... ကိုယ်ပိုင်လေယာနဲ့ လာကြဲတာလား၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာကိုပြာ ချင်တာလဲ ... ရှင်းရှင်းပြော ... " "အဲဒီလို မိန်းကလေးက မင်းတူ အညာသားကို ကစားနေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ မင်းတူကာ ငါ့သမီးကို ဖြားယောင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ပုဂံမှာ အာကိုင် မကောင်းလို့ ဂျပန်ကို လာအလုပ်လုပ်ချင်လေ အကိုင် မကောင်းလို့ ဂျပန်ကို လာအလုပ်လုပ်ချင်လ

ပုသခင်စေဒအုပ်တိုက်

မက္သေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠 ၁၉၅

ရိုးရိုးသားသား ပြော၊ ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့ အလုပ်တစ်နေရာလောက်တော့ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ် ... " "အဟက် ... အဟက် ... ဟင်း ဟင်း ... ဟာသတွေ လာ ပြောမနေနဲ့ ဟဲ့ ... ၊ ပုဂံမှာ ငါတို့အလုပ်အကိုင်တွေက ကောင်းလွန်းလို့၊ ဂျပန်က နှင့်ဟိုတယ်တွေ ငလျင်လှုပ်ပြီး ပြိုလို စီးပွားပျက်ပြီး ပြန်လာရင်တောင် ငါ ဒီကနေ ယွန်းနေတဲ့ အလုပ်ကလေးလောက်တော့ ဆီးပေးလို့ရတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ လာလုပ်ရင် မြင်းလှည်း ပြန်မောင်းတာထက်တော့ သာဦးမှာပဲ"

နန်းစုံသည် အပြန်အလှန် အခြေတင် စကားနိုင် လုပြောနေသော လူကြီးနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ခမ်းလေး မဟတဟ ဖွင့်ကာ တအံ့တသြ ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။ သူတို့ကတော့ နန်းစံ ကို မမြင်ဘဲ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစတမ်း စကားစစ်ဆင့်နေသည်။ ဖေဖေ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲဆိုတာ နန်းစံ နား မလည်ပါ။ နန်းစံနဲ့ လွန်းနဲ့ အတူသွားလာခဲ့တာတွေကို ဘယ်လို သိသွားမှန်း နန်းစံ မသိပါ။

နန်းစံကို တစ်ခွန်းမမေးဘဲ ခုလို လာပြောနေသည့် အတွက်တော့ နန်းစံက အားနာလှတာမို့ ဖေဖေ့ ရှေ့သို့ ပြေးဝင် လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စၥအာစ်တိုက်

"eueu ... " ·

"ဟင် ... သမီး ... " -

"ဖေဖေ ့့ သမီးကို မမေးဘဲ ဘာလို့ ဒီမှာလာပြောနေ တာလဲ၊ လွန်းက နန်းစံကို မဖြားယောင်းပါဘူး၊ န**န်းစံက**

အကူအညီတောင်းလို့ နန်းစံကို ကူညီတာပါ"

"ကဲ ့ တွေ့လား ့ ကြားရဲ့လား ဘုန်းကျော်၊ ကိုယ့်တာ ကိုယ်မလုံတော့ နင် အရှက်ကွဲပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ့

ဟေ့ ... မဘယ်သူ နန်းစဲ ... ဟုတ်လား"

"နှင်နန်းစံပါရှင် ... "

"ဒါက ဗမာနာမည်ပါလား၊ တခြားနာမည် ရှိသေးလား

"ဟာန ...၊ ဟာနုကို ... ပါ"

"အေး ့ တို့တော့ အဲ့ဒီနာမည်ပဲခေါ် မယ်၊ ဒီမှာ ဟာနကို

ညည်းကို ထို့တူ လွန်းရာကျော်က ဘာတွေများ ရေလာ

မြောင်းပေး လုပ်ခဲ့သလဲ ... "

"ရှင် ... ၊ ရေလာမြောင်းပေး ... ရေလာမြောင်းပေး ဘာဝ

ત્રૈૄૄે…"

ရုတ်တရက် နားမလည်တာမို့ နန်းစံက န**ော**

တောင် ဖြစ်သွားကာ ရေရွတ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က စစ်ခဲ့

ပြုံးလိုက်ရင်း ...

ပုညခင်စေဒဆာဝေတီက်

"အမလေးဟယ် ... မြန်မာစကားတောင် ကောင်းကောင်း နားမလည်တဲ့သူကများ မြန်မာဆန်ဆန် ခင်နန်းစံလေး

ဘာလေး နာမည်တွေ ပေးလိုပေး ... "

"ဟို ... နန်းစံ သိတော့ သိပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ရေလာ မြောင်းပေးဆိုတာ ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တစ်ဖက်က ရေစီးလာအောင် ကိုယ်ကအရင် မြောင်းဖောက်ပေးရတာ

ဆိုတော့ ... "

"ကဲ ့ ကဲ ့ ့ ဒီမှာ ဟာနကို၊ မသိရင် သေချာမှတ်သွား၊ ရေလာမြောင်းပေးဆိုတာ ညည်းက ငါ့တူကို ့ ့ "

"ဒေါ်လေးသိုက် ... "

"ဟင် ... လွန်း"

"မောင်လွန်း ... "

"అర్: ... "

လွန်းရာကျော်က အားလုံးရဲ့ အလယ်ကို ခြေလှမ်း တျဲဖြင့် လှမ်းဝင်လာသဖြင့် အားလုံးရဲ့ အာရုံက လွန်းရာကျော်ဆီ သို့ ကျရောက်သွားပါသည်။

နန်းစံက လွန်းရာကျော်နားသို့ သွက်သွက်လေး ကပ်သွားကာ ...

"လွန်း . . . နန်းစံ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဖေဖေက လွန်း

ပုညခင်စေဒအာပ်တိုက်

၁၉ရ 🐠 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာက္ခရာ 🐠 ၁၉၉

ကို နန်းစံ အကူအညီတောင်းလို့ လိုက်ပို့တာမှန်း မသိလို့ ဒီကိုလာပြီး ပြောတာပါ၊ နန်းစံတို့ အတူတူသွားခဲ့ကြတာ ကို ဖေဖေ သူ့ဘာသာ သိသွားတာ လွန်းရဲ့၊ လွန်း ဒေါ်လေးကိုလည်း နန်းစံ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လွန်းလည်း တောင်းပန်ပေးနော်၊ ဒေါ်လေး နန်းစံ တောင်းပန်ပါတယ် နော်"

"ကြားတယ်မဟုတ်လား ... ဘုန်းကျော်၊ ဘယ်သူမှားသလဲ ဆိုတာ နင် အခုသိပြီမဟုတ်လား"

"သမီး ့္ လာခဲ့၊ တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး"

ဦးဘုန်းကျော်စံက နန်းစံ လက်ကို လှမ်းဆွဲခေါ် လိုက်သည်။ နန်းစံက လွန်းရာကျော်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ... "တောင်းပန်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ၊ နန်းစံတို့က မှားတာလေ" "မမှားဘူး၊ ခုလည်း မမှားဘူး၊ အရင်တုန်းကလည်း မမှား

ခဲ့ဘူး ... "

လေးယောက်ကြားမှာ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ယှက် ဓတ်နေပါသည်။ လွန်းရာကျော်က ခဏငြိမ်သွားကာ အခြေအနေ ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ...

"ဒေါ်လေးသိုက်နဲ့ ဦးဘုန်းကျော်စံက ဇာတ်လမ်းဟောင်း တွေ ရှိခဲ့တာလား ..."

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"ဟဲ့ ့္ ကောင်လေး ့ ့ " "ဟု ေတာင္းေ

"ဟုတ်မှာပါ၊ ဒေါ်လေးတို့ အပြောအဆိုတွေ နားထောင် ရတာ ခုမှ စတွေ့တဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးတို့ဘာ သာ ဇာတ်လမ်းရှိရင် သပ်သပ်ရှင်း၊ နန်းစံနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိစ္စက ရှင်းပြီးသားမို့လို့ ရှင်းစရာ မလိုဘူး၊ နန်းစံက ကျွန်တော့်ကို ရေလာမြောင်းပေးလည်းမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကလည်း မဖြားယောင်းဘူး၊ နန်းစံလည်း မမှားဘူး၊ ကျွန် တော်လည်း မမှားဘူး၊ နန်းစံ ့ ့ ကိုယ့်ဒေါ်လေး မင်းကို ပြောမိ ဆိုမိတာတွေအတွက် ကိုယ်ကပဲ တောင်းပန်ပါ

နန်းစံက မျက်ရည်ဝေ့လည်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သွန်းရာကျော်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ဦးဘုန်းကျော်စံကတော့ ခါသဖြင့် စူးရှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လွန်းရာကျော်ကို စိုက် ကြည့်နေရာမှ လွန်းရာကျော်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်ထား သည့် ပဝါလေးကို. မြင်သွားကာ ...

"နေစမ်းပါဦး ... မင်း အခု လက်မှာပတ်ထားတာ ငါ့သမီး ပဝါ မဟုတ်လား၊ ဒါ ဘာသဘောလဲကွ ... ဟင့်" "နန်းစံ ပေးထားတာပါ ဖေဖေ ့့" "ဘာ ... နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ပေးရတာလဲ"

ပုညခင်စၥအစ်တိုက်

၂၀၀ 🤷 'ပုညာခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာက်ရာ 🌰 ၂၀၁

ဦးဘုန်းကျော်စံက နန်းစံဘက်သို့ လှည့်ကာ ဒေါသ တကြီးအော်လိုက်ပြီး လွန်းရာကျော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ ...

"မင်းကရော ဘာသဘောနဲ့ ဒီပဝါကို လက်မှာပတ်ထား

പ്രൊസ്"

"ကျွန့်တော် ကြိုက်လို့ ... "

"యాగ్య ..:

"ဒီပဝါကို ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ လက်မှာပတ်ထားတာပါ"

"တောက် ... မင်း ဖြုတ်စမ်း ... အခု ....

"ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ပတ်ထားတာ မဖြုတ်နိုင်ပါဘူး" လွန်းရာကျော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် **တုံ့ပြန်**

သည်။ နန်းစံကတော့ လွန်း ဒီလိုတုံ့ပြန်နေပုံကို နှစ်လိုသဘော ကျလျက် မျက်ဝန်းလက်လက်ကလေးဖြင့် ငေးနေပါသည်။ သူ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ နန်းစံ ပဝါလေးကို ပတ်ထားသဖြင့်လည်း ကျေနပ်ကြည်နူးလို့ မဆုံးနိုင်ပေ ... ။

> "အဟင်း ့ အဟမ်း ့ အဟမ်း ့ ကဲကဲ ့ ငါ့တူ**ဘက်**စာ ဘာမှ အလွန်မရှိတာကို ရှေ့ဆက်ရစ်နေဦးမယ်ဆိုရင် နှင် အရှက်ကွဲလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဘုန်းကျော်၊ ညောင်မြ**စ်**တူ ရင်း ပုတ်သင်ဥ ပေါ်ဆိုသလို ငါ့တူကို ရစ်ရ**င်း** နှင့်သ စိတ်ရင်းတွေ ပေါ်လာတော့မယ်၊ နင် ရှိုးထုတ်လာ

> > ပုညခင်စ႒အုစ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီကြီးကလည်း အိုက်ကအိုက်နဲ့ ဈွေးတွေလည်း ထွက်လှပြီ မဟုတ်လား၊ အလုံးစုံ အရှက်မကွဲခင် ပြန်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်"

်ဟေ့ ့ ့ ဆောင်းတွင်းမို့လို့ ဝတ်လာတာကျ၊ ငါ့ဘာသာ ဘာ၀တ်၀တ် မင်းအပူ ဘယ်နှပြားပါသလဲ၊ ငါ့ကား အကောင်းစားထဲမှာက မင်းအိမ်ထက် ဆယ်ဆအေးလို့ ဝတ်နိုင်တယ်"

"ဟေ့ ့ ဆောင်းတွင်း အကြောင်းပြပြီး နေ့ခင်းကြောင် တောင် အေးလည်းမအေးဘဲ ရှိုးထုတ်ဝတ်လာတာ သိသာ လွန်းလို့ အမြင်မတော်ဘူးဟေ့၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင် ငါ့ဆီလာတာ ဘာလို့ ကားငါးစီးနဲ့ လာတာလဲ၊ ဓာတ်ဆီ ဈေး ဒီလောက်ကြီးနေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ စွမ်းအင်ချွေတာမှ ပေါ့၊ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေါနေရင်လည်း ခုလို ကြွားချင်မောနဲ့ အပိုဖြုန်းတီးပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ညစ်ညမ်းအောင် လုပ်မယ့် အစား မရှိဆင်းရဲသားတွေကို လှူသွားပါလား ...

"တောက် ့ုသမီး ့ု လာ ့ု သွားမယ်၊ ဒင်းနဲ့ ဖက်မပြော

ဘူး

"ကြွ ... ကြွ ... နောက်လည်း ဒီဘက်ကို ခြေဦးလှည့်မလာ

ပုည ခ ၆ ၈ ၇ ဆု ၆ တို က်

၂၈၂ 🎃 ပုညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🍅 ၂၀၃

ဦးဘုန်းကျော်စံက နန်းစံလက်ကိုဆွဲကာ လှည့်ထွက် သွားလျှင် နန်းစံက သူ့ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ ပါသွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားတွေဘေးမှာ ရပ်နေ

သူတွေက ကားပေါ်သို့ တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်ကြသည်။

လွန်းရာကျော်က ခြံဝထိ ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လိုက်လာပြီး နန်းစံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေစဉ်မှာ ကားပေါ် တက် လုဆဲဆဲ နန်းစံက လွန်းရာကျော်ထံသို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးလာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ့ ့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လာစမ်း ့ ့ ပြန်လာခဲ့၊ မောင်

ကျော်သက် ... သွားခေါ် စမ်း ... "

"လွန်း ့ နန်းစံ လွန်းနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲ ့ ပြောပါ လွန်း ..."

"မနက်ဖြန် ညနေ ၄ နာရီ ဟိုတယ်အထွက်လမ်းမှာ ကိုယ် စောင့်နေမယ်"

နန်းစံ၏ ထက်သန်သော မျက်လုံးကလေး**တွေက** ထိန်းချုပ်ထားသော သူ့ခံစားချက်တွေကို ဟင်းလင်းပွင့်လာ**စေ** သည်။

နန်းစံက ကားဆီ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ ထို့ နောက် ကားတန်းကြီးက ပြန်လှည့်မောင်းထွက်သွားသည်။

ပုညခင်စေဘ အားစေတိုက်

ဖုန်လုံးတွေက လိမ့်ကျန်နေခဲ့သည်။ သူ ခြံထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာတော့ သူ့ကို ခပ်တည် သည် လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေသော ဒေါ်လေးသိုက်ကို တွေ့ရ သည်။

သူက ခေါင်းငုံလျှောက်လာရာက ဒေါ်လေးသိုက်ကို ဆာ့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

____ "ဒေါ်လေးတို့ လုပ်ကာမှပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်မိသွား တော့မယ် ထင်တယ်"

"ဘာ . . "

ဒေါ်လေးထံမှ ဘာသံကြီးက ဆောင့်ထွက်လာတာ

သူက ဒေါ်လေးနားက အသာလစ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေးသိုက်က အိမ်ထဲပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။

သူက သူ့ဆိုင်ကယ် ရပ်ထားရာသို့ ပြန့်လျှောက်လာဆဲမှာ ့့

"မောင်လွန်း ့ မောင်လွန်း ့ "

ခွေးလေး ဒေါ်လှဌေးက တမာပင်အောက်ကနေ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှမ်းခေါ် တာမို့ သူက ဒွေးလေးထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူသိချင်တာတွေလည်း ဒွေးလေးထံမှ သိရတော့မည်ထင်သည်။

သူက ဒွေးလေး ထိုင်နေသည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဒွေးလေးက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ အနားတိုးကပ်လိုက်ရင်း ..

> "မင်း ဒေါ်လေးသိုက် ဒေါသကို သွားမဆွမိစေနဲ့ 🐗 မောင်လွန်း၊ ကျောင်းတော်က ရန်စက သေးတာမဟုတ် ဘူး၊ ပြဿနာ မိုးမီးလောင်သွားမယ်"

> "ကျောင်းတော်က ရန်စကို ခွေးလေးသိတယ် မဟု**တ်လာ**

"ess: ...

"သိရင် ပြောပြပါဗျာ ... "

ဒွေးလေးက အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြ<u>ည</u>်ကာ

သက်ပြင်း တစ်ချက်ချရင်း ...

"ပြောပြတာလည်း မောလျစရာပါဟယ်၊ သိုက်နဲ့ ဦးဘုန်

ကျော်စံနဲ့က ငယ်ရည်းစားတွေလေ 🗽

"အွန်း ့ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ နှစ်ယောက်သား ထေ့ငေါ့ပြီး အချစ်စမ်းနေသလိုပဲ၊ လင်္

စသတ်တော့ ဒေါ်လေး အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ ဒီလူြ

်ကြောင့်ကိုး ...

"ဟဲ့ ့ ့ ကိုယ့်အဒေါ် ကို ဒီလိုပြောစရာလား ... ချွေးလေးက သူ့ပခုံး တစ်ဖက်ကို လှမ်း**ရိက်လို**င်္

ြီး .

ပုညခင်စေသချစ်တိုက်

"သိုက်ခမျာ သနားပါတယ်၊ ဘုန်းကျော်က အရမ်းဆင်းရဲ တော့ မိဘတွေက သဘောမတူဘူးလေ၊ သိုက်က မိဘတွေ ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘုန်းကျော်လို မြင်းလှည်းမောင်းသမား ကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် သိုက် အစ်ကိုတွေက သိတော့ ဘုန်းကျော်ကို ထိုးကြ ကြိတ်ကြနဲ့ ဘုန်းကျော်လည်း မသေ ရုံတမည်ပဲ ... "

လွန်းရာကျော်က မျက်ခုံးပင့်သွားကာ 🚬

"ဒါဆို ဦးဘုန်းကျော်စံကို ရိုက်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေ ရော ပါလား ...

"မင်းအဖေတော့ မပါဘူး၊ မင်းအဖေက လူအေး၊ အဲ့ဒီ အချိန်မှာ သူကလည်း ဖွားစောရွာသူ မင်းအမေနဲ့ ကြိုက် နေတာဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ၊ မန္တလေးမှာ အိမ် ထောင်ကျနေတဲ့ သိုက် အစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ သူ့ အပေါင်း အသင်းတွေခေါ်ပြီး သွားပွဲကြမ်းကြတာ၊ ဘုန်းကျော်က လည်း အဲဒီကတည်းက သိုက်တို့ မိသားစုကို စိတ်နာပြီး မကြာဘူး ့္ ဂျပန်မနဲ့ယူပြီး နိုင်ငံခြား ပါသွားတာ၊ မင့် အဒေါ်ကလည်း သူ့ကို သည်းခံမစောင့်ဘဲ အဲဒီလို လုပ် ရက်တဲ့ ဘုန်းကျော်ကို စိတ်လည်းနာ၊ အထင်လည်းသေး၊ အလွယ်လမ်းလိုက်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုမှ ချစ်မိလေခြင်း

ပုညခင်စေသ အပေါ်တိုက်

ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး မျက်ရှလာတာလေ၊ သူ့သမီးနဲ့ မင်း ဘယ်ပတ်သက်စေချင်ပါ့မလဲ ့့့ "

ရွေးလေး မြောပြတော့လည်း ဒေါ်လေးကို သနာ တော့မလို ... ။

သို့သော် ့ နန်းစံရဲ့ သမင်လည်ပြန် မျက်မှ ကလေးကို သနားလွန်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ့ ။ ကိုယ့်ခံစာ ချက်က ဘာရယ် ညာရယ် မသေချာသေးခင်မှာ ခုလို ပြဿမာ တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားတော့ ပြူတစ်ပြူတစ် ဖြစ်နေသော ခံစာ ချက်ကြီးက မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ကျလာပါသည်။ နန်းစံ ...

နန်းစံ တွေ့ချင်နေသလို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ခ နေခဲ့တာပါ ့ ့ ။

"ဒါနဲ့ မောင်လွန်း ့ ဟိုကောင်မလေး ကြည့်ရတာမော မင်းကို ကြွေနေသလိုလေးပဲနော်၊ ကောင်မလေး ဗျာမှ စိုးရိမ်နေတဲ့ ပုံက ချစ်စရာ သနားစရာလေး ့ ့"

"အင်း ... ကျွန်တော် ကြွေသလို သူလည်း ကြွေနေရှာတာ ကိုး ..."

လွန်းရာကျော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ခ**်တ** တည်ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထမိတော့ ဒွေးလေးက သူ့ကို မျက် ပြူးကြည့်ရင်း

ပြုညခင်စေဒအာဝေ့်တိုက်

"ဟဲ့ ့ နှင့် သူ့ကြိုက်နေတာလား၊ နှင့်ဒေါ်လေးသိုက် မျက်နှာ ထောက်ဦးနော် ့ ့ ဟဲ့ ့ ့ ကြားလား" သူ ဒွေးလေးကို မတုံ့ပြန်မိဘဲ ယွန်းအရောင်းပြခန်း

ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

သူ ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး သီးသန့် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဒေါ်လေးကို မတွေ့ရပါ။ ဟိုဒီဝေ့ဝဲကြည့်မိတော့မှ နောက်ဘက် လှေကားထောင့် ခပ်မှောင် မှောင် နေရာလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ သော ဒေါ်လေးသိုက်ရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

သူ ဒေါ်လေးသိုက်ဆီ သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးသိုက်ကို ဘယ် လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့ ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိလို့ပင်။ နန်းစံနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ပါဘူးဟူသော လိမ်ညာကတိကို လည်း မပေးနိုင်လို့ပင်။ သူ ခုချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိဘဲ ဒေါ်လေးသိုက်ကို သနားရင်းကပင် နန်းစံ ဆီကိုလည်း အပြေးသွားချင်နေမိပါသည်။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီး တော့ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် လူရှင်းသော စိမ်းညက်ညီအစ်မ ဘုရားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပြညခင်စေသအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၂၀၈ 🦚 ပုညခင်

စိမ်းညက်ညီအစ်မ ဘုရားပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသော လှပသည့် ပုဂံရှခင်းများက ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို မကြည်နူးစေ နိုင်ပါ။ ဘုရားပေါ်မှာလည်း သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတာမို့ ရင်ကို ဖွင့်ကာ အော်ပစ်လိုက်မိသော သူ့အသံက အနီးတစ်ဝိုက်က ဘုရားတွေဆီ ပွဲတင်ထပ်၍ သွားပါသည်။ "နန်းစံကို ကျွန်တော် ချစ်နေမိပါတယ်ဗျို့..."

"ဖေဖေကတော့ လောလောဆယ် ဒီပုဂံမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူး သမီး၊ အလှူကိစ္စသာမရှိရင် ဖေဖေ ချက်ချင်း ပြန်ဖြစ်မှာ၊ ဖေဖေ့ဇာတိ မင်းနန်းသူရွာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ အလှူလုပ်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသွားလို့သာ ဒီပုဂံမှာ နောက်သုံးရက် ဆက်နေရဦးမှာ ..."

ဖေဖေ့ စကားက နန်းစံ၏ အသည်းနှလုံးတွေကို ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်သလိုပင်တည်း။ ဒီပုဂံကနေ ခွာရတော့မည်ဟူ သောအသိက နန်းစံကို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားစေပါသည်။ "ဖေဖေ ပြောတော့ ဒီမှာ ဟိုတယ်ဆောက်ပြီးရင် သမီးကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေချင်တယ်ဆို ..."

"အဲဒီလိုပြောခဲ့တာက သမီးနဲ့ ဟိုကောင်လေးနဲ့ မပတ်သက် ခင်ကလေ၊ အခုက အခြေအနေတွေ မတူတော့ဘူး ..."

ပုညခင်စ႒အာဝီတိုက်

ပုညခင်စ႒အာဝ်တိုက်

"သမီးတို့က ရိုးရိုးသားသား ပတ်သက်တာပါ ဖေဖေ ..." "ရိုးသားလား ... မရိုးသားလားဆိုတာ ပုဂံမင်းသမီး ယွန်း ထည်ဆိုင်ထဲကို သမီးရောက်လာတုန်းက သမီး ပြောဆို ပြုမူခဲ့တာတွေကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေ သုံးသပ်လို့ရပါတယ်း ကဲ ... ဖေဖေ နားဦးမယ် သမီး၊ မသူဇာ သမီးနားမှာ အမြဲနေပြီး စောင့်ရောက်ပါး ဒီရက်ပိုင်းမှာ သမီးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အမှားအယွင်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ညည်းကို အန်ကယ်လ် အလုပ်ဖြုတ်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား ..." "ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်ကယ်လ်" ဖေဖေက မသူဇာကို အမိန့် ပေးပြီး သူ့ ဘန်ဂလို

အခန်းဘက်သို့ ကူးသွားခဲ့ပါသည်။

နန်းစံက ငိုင်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဝင်း နည်းနေတာကြီးကို ဘယ်လိုဖြေလျော့ရမှန်းလည်း မသိပါ။ ဖေခေ ပြောပြခဲ့သဖြင့် ဖေဖေ့အပေါ် ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်တို့ဘက်က မှာ ယွင်းခဲ့သည်ဟု သိရသလို ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း မှားယွင်းစွာ ပင် ပုဂံကို စွန့်ခွာလာခဲ့သည်ဟု နန်းစံ ထင်ပါသည်။ သူတို့ချင်း ပြန်ပြေလည်အောင် နန်းစံ ကြိုးစားပေးချင်သည်။ သို့သော် မြစ်နိုင်ဟုလည်း စိတ်ထဲက သိနေပါသည်။

ပုညခင်စေဒအာပ်တိုက်

"နန်းစံ ..."

"အင်ဟင် ့ မသူဇာ"

"နန်းစံ ဖုန်းရော ... "

"ဖေဖေ ပြန်သိမ်းသွားပြီလေ မသူဇာ"

"ဟုတ်လား ... မသူဇာ ဖုန်းလည်း သိမ်းသွားတယ်၊ နန်းစံ ငှားဆက်မှာစိုးလို့ထင်တယ်၊ ဟို ... လွန်းရာကျော်ရဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ကိုရော နန်းစံ သိလား ..."

"မသိဘူး မသူဇ ၊ နန်းစံ မတောင်းခဲ့မိဘူး၊ သူကလည်း မပေးခဲ့ဘူး၊ သူက နန်းစံကို နောက်ထပ်တွေ့ဖို့တောင် မျှော်လင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နန်းစံကသာ ..."

ပြောရင်း နန်းစံအသံက တိုးကာ တိမ်ဝင်သွားခဲ့ပါ

သည်။

မသူဧာက သက်ပြင်းချကာ နန်းစံရဲ့ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်း

"မသူဇာ နားလည်ပါတယ် နန်းစံရယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေ အနေတွေက ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့တာလေ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒေါ်ခင်နင်းသိုက်ဘက်ကလည်း လုံးဝ အညှိုးပြေမယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပုဂံမင်းသမီး ယွန်းထည်လုပ်ငန်းက ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်ဆိုတာ ဒီပုဂံမှာတော့ နာမည်ကြီးပဲတဲ့ နန်းစံ ရဲ့၊ အရမ်းထက်မြက်၊ အရမ်းမာနကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတဲ့"

ပုံသမြင်စေဒနာပေါ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ 🐠 ပုညခဲ€

"နန်းစံ အဲဒီ ဒေါ်လေးကိုလည်း အရမ်းအားနာပါတယ်။ လွန်းကိုလည်း အားနာတယ်၊ ဖေဖေက နန်းစံကို ဘာမှ မမေးဘဲ သက်သက် သွားရမ်းသလိုကြီး ဖြစ်သွားတာလေ။ နန်းစံ သူတို့ကို တောင်းပန်ချင်တယ် မသူဇာရယ်၊ နန်းစံ တို့ သားအဖနဲ့ ဒေါ်လေးသိုက်တို့ လွန်းတို့ကြားမှာ အမုန်း တွေ မရှိစေချင်လို့ပါ"

မသူဇာက ဘာမှမပြောတတ်သလို ငြိမ်လျက် နန်းစံ

ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ နန်းစံက ဖျော့တော့နေသော စိတ်ကို ပြန်တင်းလိုက်

ုင်း ... "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်းကို နောက်ထပ်မတွေ့ရဘဲနဲ့တော့

နန်းစံ ဒီပုဂံက မပြန်နိုင်ဘူး မသူဇာ၊ သူလည်း နန်းစုံကို တွေ့ချင်ဦးမှာပဲ၊ နန်းစံ အလိုလို ခံစားမိပါတယ်"

ဟု ယုံကြည်ချက်ရှိရှိလေး ပြောလိုက်မိပါသည်။

ab ab ab

(၁၈) ကို ကို ကို

လွန်းရာကျော်၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ပုဂံမြို့ ဟောင်းဆီသို့ ဦးတည်နေပါသည်။ ဒေါ်လေးသိုက်ဆန္ဒကို ဆန့် ကျင်ခဲ့မိသည့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် နန်းစံကို သူတွေ့ချင်သည်။ သူ့ကိုတွေ့ချင်သော နန်းစံရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။

ညနေ ၄ နာရီ မတိုင်ခင် သီရိပစ္စယာ ဆာကူရာ ဟိုတယ်ကိုရောက်မှဖြစ်တာမို့ သူက ဆိုင်ကယ် လီဗာ ကို တင်ကာ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးက မြို့သစ် လမ်းအတိုင်း ပုဂံမြို့ဟောင်းဆီသို့ ပြေးလွှားနေသည်။ ဆောင်းညနေမို့ လေက ဆေးနေသည်။ ကားလမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆိုမှ စိမ်းညက် ညီမ ဘုရား၊ အပါယ်ရတနာဘုရား၊ နဂါးရုံဘုရား၊ မန္နံဟာဘုရား တို့က နောက်မှာ တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်သည်။ သူနေသည့် ပုဂံမြို့

ပုည ခင်စေ ၁ အုပ်တိုက်

ပုည်နှင်စေသအုပ်တိုက်

သစ်နှင့် သီရိပစ္စယာဆာကူရာဟိုတယ်ရှိသည့် ပုဂံမြို့ဟောင်းက လေးမိုင်ခန့် ကွာဝေးပါသည်။

မင်္ဂလာစေတီနားမှ ဖြတ်ကျော်လာပြီး နောက်မှာ ဆာကူရာဟိုတယ် အဝင်လမ်းသို့ ချိုးကွေ့မောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းဆားတစ်နေရာမှာ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို ရပ်တန့် ထားရင်း ဟိုတယ်ထွက်ပေါက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်မီ ပါသည်။

နန်းစံ ထွက်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ မသေချာမါ။ သို့သော် သူက ကတိတည်စေချင်သည်။

သူ ဟိုတယ်ခြံဝန်းဘက်သို့ ငေးမျှောစောင့်ဆိုင်းနေ ခဲ့သည်။ ၄ နာရီခွဲပြီ ... ။ ၅ နာရီထိုးပြီ။ အချိန်က တရွေ့ရွေ့ ကုန်နေပါသည်။ ညနေခင်း နေရောင်ခြည်ကလည်း ဝါဝင်းရာမှ မှိန်ဖျော့လာပါသည်။

ာ နာရီခွဲသည်အထိ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံး

နေဆဲတွင် ...

5 Car 3

n 0000

4,300.03

J. 76 194

ൻ . *ൻ* ് *ർ*

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

နန်းစံသည် မသူဇာ ရေချိုးခန်းဝင်နေတုန်းမှာ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၊ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ဖားဖား တစ်ထည် ထပ်ဝတ်လျက် တည်းခိုရာ ဘန်ဂလိုထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာပါသည်။

နန်းစံက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဟိုတယ်အထွက်လမ်း ဆီ သွက်သွက် လျှောက်လာနေဆဲတွင် ...

"အဟမ်း ့့ အဟမ်း ့့ သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ ့ ့ " ဖေဖေက နန်းစံရှေ့မှာ ရုတ်တရတ် ပိတ်ရပ်လာရင်း

မေးလိုက်တာမို့ နန်းစံက လန့်သွားမိသော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ "ဒီနားက မီးငြိမ်းကုန်းဘုရားဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်

မလိုပါ ဖေဖေ ... "

"ဒီအချိန် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင် အပြန် တစ်ယောက် တည်း မိုးချုပ်နေမှာပေ့ါ့ သမီး၊ ကားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း မီးငြိမ်းကုန်းဘက် မရောက်တာကြာလို့ သွား ချင်နေတာ၊ မောင်ကျော်သက်ရေ ... " "ခင်ဗျာ ... အန်ကယ်လ်"

ပုညခင်ခေသနာစ်တိုက်

၂၁၆ 🧰 ပုညခင်

"ကားသွားထုတ်ခိုင်းလိုက်တော့၊ ဒီကနေ ဘယ်ဘက်ချိုး ရင် မီးငြိမ်းကုန်းဘုရား၊ ညာဘက်ချိုးရင် မင်္ဂလာစေတီ၊ သဗ္ဗင်ညုနဲ့ အာနန္ဒာလည်း နီးသားပဲ၊ တစ်ဆက်တည်း သွားလိုက်ကြတာပေါ့ ... လာလေ သမီး ... "

ကိုကျော်သက်က ကားထုတ်ခိုင်းဖို့ ပြေးသွားနှင့် သည်။ နန်းစံက ဖေဖေနှင့်အတူ လျှောက်လာရင်း ငိုချင်လာမီ ပါသည်။ ဖေဖေက နန်းစံကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ နန်းစံကို မဆူပေမယ့် နန်းစံရဲ့ အကွက်တွေကို ကြိုသိကာ ပညာ ရှိနည်းနဲ့ တားမြစ်ပိတ်ဆို့နေတာပင် ့ ။ ဖေဖေ့ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်မို့ နန်းစံက ဖေဖေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောရဲဘဲ စိတ်ထဲ မှာ မွန်းကြပ်လာရပါသည်။ "ကား အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ အန်ကယ်လ်"

"အိုခေ၊ ကဲ ့ ့ လာ ့ ့ သွားစို သမီး ့ ့ " ကားဒရိုင်ဘာ တံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးထားသော ကား

နောက်ခန်းထဲသို့ နန်းစံ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဖေဖေကလည်း တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုကျော်သက်က ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင် ဘာဘေးမှာ ထိုင်သည်။

နန်းစံတို့ ကားက ဟိုတယ်ထဲမှ အရှိန်ဖြင့် မောင်း ထွက်လာပါသည်။

ပုည ခင်စေသအုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာက္ခရာ 🀠 ၂၁၀

ဟော ... ဟိုမှာ လွန်းကို တွေ့ရပြီ။ လမ်းဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်၍ စောင့်နေသော လွန်းကို အတွေ့မှာ နန်းစံက စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရုတ်တရက် ရဲရင့်လာကာ ...

"ဖေဖေ ့့ ကားခဏရပ်ခိုင်းပေးလို့ ရမလား"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ ... "

"လွန်းရာကျော်ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ ... "

"မရဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်စရာ မလိုဘူး"

"နှတ်ဆက်ရုံပါ ဖေဖေ၊ ကိုကျော်သက် ကားရပ်ခိုင်းပေး ပါ၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ကား ခဏရပ်ပေးပါ၊ မရပ်ရင် ကျွန်မ ခုန်ဆင်းလိုက်မှာနော်"

"သမီး ... တိတ်စမ်း ... "

"မေဖေ ... သမီး ခဏလေး ဆင်းချင်တာပါ၊ တံခါးလော့ခ် တွေ ပြန်ဖွင့်ပေးခိုင်းပါ၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ နှုတ်ဆက်ရုံ ပါ ဖေဖေ ..."

နန်းစံက လော့ခ်ချထားသည့် ကားတံခါးကို တစ် ချက်ဆောင့်ဆွဲရင်း အသနားခံလိုက်မိလေသည်။

ab, ab a

ပုညခင်စေဒအပေါ်တိုက်

www.blimesec

ကယ်ောဂျန် ဆာယ်မာ 🐠 ါ၁၆

လွန်းရာကျော် နံဘေးမှ ကျော်ဖြတ်တက်သွားသော မာဆေဒီးစ်တားနက်ထဲမှာ သူ့ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင် နန်းစံ ပါသွားသည်။ ကားနောက်ပိုင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် ဘာ

မတတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ခဲဆဲတွင် ကားက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ကာ နောက်ခန်းတံခါးတစ်ဖက် ပွင့်လျက် ပြေးဆင်းလာသော နှန်းစီး လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

"&&:o ...".

"လွန်း…

ဘောင်းဘီရှည် အမည်း၊ မီးခိုးရောင် ကိုယ်ကု အင်္ကျီပေါ်မှာ အမည်းရောင် ကုတ်အရှည် ထပ်ဝ**တ်ထား**သေ

နန်းစံက သူ့ဆီ ဦးတည်၍ ပြေးလာနေပါသည်။ မျက်နှာရင်းဆိုင် ရပ်မိတော့ နန်းစံက မောဟို

သံဖြင့် ...

"လွန်း ကတိတည်ပေးတာ ကျေးစူးတင်ပါတယ်၊ နှန်းခဲ လာစောင့်နေတဲ့အတွက် နန်းစံ အရမ်းပျော်ပါတယ်"

ပုည ခင်စေဒအုစ်တိုက်

နန်းစံက အမောတကော ပြောရင်း လွန်းရာကျော် ရဲ့ မျက်နှာကို နောက် မတွေ့ရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိဘဲ နန်းစံ၏ အကြည့်တွေမှာ မိန်းမောင်တွယ်ဆဲတွင် ကျော်သက်က အနားသို့ ရောက်လာကာ...

"မခင်နန်းစ အန်ကယ်လ် အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ်၊ ဒီလောက်ခွင့်ပြုတာ ကျေနပ်လိုက်ပါ၊ သွားရအောင်ပါ မခင်နန်းစံ ..."

နန်းစံက ကျော်သက် ခေါ် ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ သွားခဲ့သည်။ ကြည့်နေကျ သမင်လည်ပြန်အကြည့်ကလေးအောက် မှာ သူ့နှလုံးသားတွေ ပြတ်ကြွေပြတ်ကျလာသည်။

သူမက သူ့ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်လျက်ပင် ကား ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်း ထွက်သွားပါသည်။

သူ ရင်ခုန်တုန်လှုပ်လျက် ရပ်တန့်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ရာက သူ့ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သလို ခွန်အားမျိုးဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ကာ အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လာပါသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာမိုက်နေကာ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ရှေ့က မာဆေဒီးစ်ကားနောက်သို့ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလိုက်လာမိပါသည်။

ပုည ခေစ်စေဒအ ျပဳတိုက်

၂၂၈ 🐠 ပုညခုင်

ကားက ရှေ့မှာ ဝေးဝေးပျပျ၊ နောက်တော့ စာဖြည်း ဖြည်း နီးလာသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မည်မည်ရရ ပြစရာမရှိဘဲ ထိုကားနောက်မှ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို မောင်းကာလိုက်လာသည်။ သူ ဘာလို့ ဒီလိုလိုက်မိသလဲ မေးရင် မဖြေတတ်။ ခုန သူ့ဆီ ပြေးဆင်းလာတွေ့တဲ့ နန်းစံရဲ့ တွယ်ငြိမှုက သူ့ကို

ဝမ်းနည်းစေတာလား။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားစေတာလား။ သူနဲ့ နန်းစံဟာ သမီးရည်းစားလည်း မဟုတ်။ ချစ်စကားလည်း မဆိုဖူးကြ ... ။ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေကလည်း မများလှ ... ။ ဒါနဲ့တောင် သူ့စိတ်နှလုံးက ရှေ့ကကားပေါ်မှာ ပါသွားသလို

ဘာ့ကြောင့် ခံစားနေရပါသလဲ ... ။ နန်းစံရဲ့ တွယ်ငြိမှု လေးနက်မှု တို့က သူ့ကို ဥပေက္ခာ မပြုရက်နိုင်အောင် ဖမ်းစားတွယ်ငြိနေ စေပါသည်။

ရှေ့က ကားက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်သွားတာ မို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကတော့ နှင်းမှုန်ရီစ ညနေခင်

မှာ ဦးတည်ရာမဲ့ ခရီးနှင်နေခဲ့ပါသည်။

do do / do

ပုညခင်စေဒအျပ်တိုက်

(૭૯) જીમ જીમ જીમ

"နန်းစံရယ် ... မသူဇာ ကြောက်လိုက်တာ၊ မသူဇာ အလုပ် ပြုတ်တော့မှာ သေချာပါတယ် နန်းစံရယ်"

မသူဇာက ရှေ့ကနေ ဆိုင်ကယ် မောင်းနှင်လာရင်း ကတုန်ကယင် လှမ်းပြောပြန်သည်။ မြန်မာချည်လုံချည်အနီရောင် လေးနှင့် ပန်းရောင် မြန်မာရင်ဖုံးအင်္ကျီလေး ဝတ်ကာ ဆံပင်တို ကလေးကို ကတ္တီပါ ကွင်းကလေးနှင့် စည်းထားသော နန်းစံက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း...

"မကြောက်ပါနဲ့ မသူတ၊ ဖေဖေ နေ့လယ်ခင်း တရေး တမော အိပ်တုန်း ခဏ်ပဲထွက်တာလေ၊ ဖေဖေ မနိုးခင် ပြန်မှာပဲဟာ၊ မသူဇာ အလုပ်ပြုတ်လည်း တခြား ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နိုင်အောင် နန်းစံ အရင်းအနှီး ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးမှာ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ... သိလား"

ပုညခင်စ႒အားပိုတိုက်

- မသူဇာက နည်းနည်းစိတ်အေးသလိုဖြစ်ကာ တိတ် ဆိတ်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးက ပုဂံမြို့သစ်ရှိ ပုဂံမင်းသမီး

ယွန်းထည်ဆိုင်သို့ ဦးတည်လာပါသည်။

မသူဓာက ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနေရင်း "အဲဒီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ထိုင်ရတာ အဆင်ရောပြေရဲ့

လား နန်းစံ ့ု့ '

"ဟိုက် ... အဲ ... ဟုတ်၊ အဆင်ပြေဝါတယ် မသူတ၊ နည်း နည်းတော့ အင်္ကျီက ချောင်နေတယ်နေခ့်"

"မတော်မှာစိုးလို့ ဆိုက်နည်းနည်းကြီးတာလေး ရွေး**ဝယ်** လာမိတာ၊ နန်းစံက ဘာလို့ ဒီနေ့မှ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်ရုင်

ရတာလဲ

"လွန်းရဲ့ ဒေါ်လေးကို သွားတောင်းပန်ရမှာဆိုတော့ ဒီလို လေး ဝတ်သွားရင် သဘောကျမလားလို့ပါ၊ အဲဒီနေ့က ဖေဖေက နန်းစံကို မမေးဘဲ သွားပြီး ပြောဆိုပစ်တာလေ။ ဟိုအရင်အကြောင်းတွေလည်းရှိ၊ ခုလည်း အဲ့ဒီလိုလုပ်တော့ လွန်း ဒေါ်လေးက ဖေဖေ့ကို မုန်းမှာပေါ့၊ ဖေဖေ့ကိုရော နန်းစံကိုပါ ဒေါ်လေးသိုက် မမုန်းရင် ကောင်းမှာပဲ မသူဇာ ရယ်၊ မသူ့ဇာ နည်းနည်း အရှိန်ပို့မောင်းလို့ရမလားဟင် "ရတယ်လေ ... နန်းစံကြောက်မှာစိုးလို့ ဖြည်းဖြည်းမောင်

ပုညခင့်စေ 3 အားပြုံတိုက်

တာ၊ မသူဇာတို့က ပုဂံသူဆိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း စက်ဘီးနဲ့၊ ကြီးလာတော့လည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားလာနေ ကျ၊ ဆိုင်ကယ်စီးကလည်း ကျွမ်းပြီးသား၊ အခု ဆိုင်ကယ် ငှားလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့ဆိုင်က အားဆီကို ဆီအပြည့် ဖြည့်ပေးလိုက်တာ ...

မသူဇာက ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက် ဝါသည်။ နန်းစံကတော့ ရင်လေးတခုန်ခုန်ဖြင့် လိုက်ပါလာရင်း

"ഒക്കോ

"ပြောလေ . . နန်းစ်"

"နန်းစံကို တစ်ခုဆုတောင်းပေးဦး၊ နန်းစံလည်း ဆုတောင်း နေတယ်"

"ပြော ... ဘာဆုတောင်းပေးရမှာလဲ"

"ယွန်းထည်ဆိုင်မှာ လွန်း ရှိနေပါစေ၊ လွန်းနဲ့ တွေ့ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေး ... "

်အဲ့ဒီမှာမရှိလည်း သူ့တည်းခိုခန်းမှာ ရှိနိုင်တာပဲ မဟုတ် လား၊ နန်းစံပြောတော့ သူက တည်းခိုခန်းလည်း ဖွင့်ထား တယ်ဆို၊ အဲ့ဒီကို သွားရှာရှင်ရတာပဲ"

"တည်းခိုခန်းနာမည် မသိဘူး မသူဇာရဲ့၊ မေးမထားမိဘူး"

တည်းခိုခန်း နာမည်မသိ၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိ၊ သူ့

ပုညခင်စ႒အနေစ်တိုက်

အကြောင်း ဘာမှလည်းမသိဘဲ ဘာလို့ ဒီလောက် သဘော ကျရတာလဲ နန်းစံရယ်"

နန်းစံက စကားမဆိုတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားရပါ သည်။ နန်းစံကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို ဘာ့ကြောင့် သဘောကျမိဳ

သလဲဆိုတာ မသိပါ။

ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ရှေ့နောက်ကြားရအောင် အော် ပြောနေကြရတာမို့ စကားမဆက်ဖြစ်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားရပါ သည်။

နန်းစံက လမ်းမှာတွေ့သမျှ ဘုရားအို့ ဘုရားပျက် ပါမကျန် ဘုရားအဆူဆူကို လက်အုပ်လေး ချီကာ ရီကာဖြင့် 'လွန်းနဲ့ တွေ့ပါရစေ'ဟု ဆုတောင်းလာပါသည်။

"ရှေ့မှာ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တော့ တွေ့တယ်၊ ရှေ့လင်

ကို ချိုးလိုက်ရမလား နန်းစံ ... "

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီလမ်းပဲ မသူဇာ"

မသူဇာက ဆိုင်ကယ်ကို ပုဂံဗင်းသမီး ယွန်းထည် ဆိုင်ရှိရာ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လာပါသည်။

"မသူက ရပ် ့ ရပ် ့ ရှေ့နားမှာ ရပ်လိုက်တော့"

ဆိုင်ရှိရာ ခြံဝန်းရှေ့သို့ မရောက်ခင်မှာ နန်းစံက

ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၂၅

ကာ မသူဇာရှေ့မှာရပ်လျက် အင်္ကျီ လုံချည်တွေကို ဆွဲဆန့်လိုက် ရင်း ...

> "မသူဇာ ... နန်းစံကို သေချာကြည့်ပေးပါဦး၊ နန်းစံ လှရဲ့ လား၊ နန်းစံ ဝတ်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သပ်ရပ်ရဲ့လား၊ မြန်မာဆန်ရဲ့လား ... "

> "ဆန်ပါတော့် ... ဆန်ပါ့၊ မြန်မာလည်းဆန်၊ လှလည်းလှ၊ ချစ်စရာလည်းကောင်း"

မသူဇာက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြေတော့မှ နန်းစံက အားတက်သွားကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

> "ကဲ ့ လာ ့ ဆိုင်ကယ်ကို ဒီမှာပဲ ရပ်ခဲ့တော့၊ နန်းစံတို့ ဟိုခြံထဲကို လမ်းလျှောက်သွားကြရအောင် ့ ့ "

နန်းစံက ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်သွား နှင့်ပြီမို့ မသူဇာက ဆိုင်ကယ်ကို ကမန်းကတန်း သော့နှုတ်ကာ နန်းစံနောက်မှ အပြေးကလေး လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

de de de

ပုညာခင်**စေဒဆာဝ**်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာက္ခရာ 🀠 ၂၂၀

အေါ်ခင်နှင်းသိုက်ကတော့ ယွန်းထည်အရောင်းပြခန်း ရှေ့မှာ ချထားသည့် ယွန်းပန်းအိုးကြီးနားမှာ မာမားမတ်မတ်ရပ် ရင်း မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့် နန်းစံကို စောင့်ကြိုနေပါ သည်။

> "နန်းစံ ကြည့်ရတာတော့ အခြေအနေ မကောင်းဘူးနော်၊ ဖြစ်ပါမလား ... "

မသူဇာက နန်းစံ ကြားရံ တိုးတိုးကပ်ပြောရင်း နောက်မှ လိုက်လာပါသည်။

နန်းစံက ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ခါး လေးကိုညွှတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

် "ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာတုန်း ဟာနကို ့့ " ့

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က လေသံ တင်းတင်းဖြင့် မေး

လိုက်ပါသည်။ နန်းစက ပြုံးပြလိုက်ရင်း ... "ဒေါ်လေးတို တောင်းပန်ချင်လို့ လာပါတယ်"

"ဘာအတွက်တုန်း ... "

"ဟိုတစ်နေ့က ဖေဖေ ဒီကိုလာပြီး ပြောမိဆိုမိတာတွေ အတွက်ပါ ့့့"

"တို့က တောင်းပန်တိုင်း ကြေအေးတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ် ဘူး၊ တောင်းပန်တာကိုလည်း လက်မခံဘူး၊ နာစရာ မွန်း

ပုညခင်စ႒အပြိတိုက်

ત્રેં ત્રે ત્રે ત્રે (૧૦)

"အမယ် ့ အမယ် ့ ကြည့်စမ်းပါဦး ့ ကြည့်စမ်းပါဦး အတင့် ရဲလှချည်လား၊ ဟဲ ့ ့ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး ... ယူတွေ ကြည့်လိုက်စမ်း ့ ၊ ဝင်လာတဲ့ တစ်ယောက်ကို၊ အဲခ 'ဟာနကို' မဟုတ်လား ့ "

ခေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ခြံထဲသို့ဝင်လာသော နန်းစံထို ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ ခြံဝန်းထဲက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ယွန်းပန်းချီ ရေးနေသော မိန်းကလေးတွေ၊ ယွန်းခွေ၊ သစ်ခေ သုတ်နေသော သူတွေအားလုံး၏ အကြည့်က နန်းစံထံသို့ ထူ ရောက်လာပါသည်။

နန်းစံက ရို့ရို့ကုပ်ကုပ်လေး လျှောက်ဝင်လာရင် မျက်နှာကလေးကိုတော့ အချိုဆုံး ပြုံးထားကာ တွေ့သမျှလူတွေ ကို ခါးလေး ညွှတ်ကာညွှတ်ကာဖြင့် နှုတ်ဆက်လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စာ ဆုပ်တိုက်

စရာ မျက်မုန်းကျိုးစရာရှိရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ မှတ်ပြီး သေတဲ့အထိ သိမ်းထားတယ်၊ မင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက် စလုံးကိုလည်း ကြည့်မရဘူး၊ မျက်မုန်းကျိုးတယ်၊ တို့တူနဲ့ လည်း လာပြီးမပတ်သက်နဲ့၊ မင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက် လုံးနဲ့ လည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား 👝 ကဲ 🛴 ဒါပြောဖို့လာတာမဟုတ်လား၊ မြ<mark>ာပြီးရင် ပြန်ကြ</mark>တော့ ... "ങി്സേ: " "

"య్లి..."

ခေါ် ခင်နှင်းသိုက်က လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် နန်းစံက အသံမြှင့်၍ခေါ် လိုက်ရင်း ဒေါ်ခင်နှင်းသို**က် ခြေ**ရင်း ကျွန်းသား ပြားတွေ ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချကာ လက် ထောက် ခါးကိုင်းငုံ့ဝပ်လျက် တောင်းပန်**လိုက်**လေသည်။ "တောင်းပန်ပါတယ် ခေါ်လေး၊ **ခွင့်လွှတ်ပေး**ပါး ကြေအေး ပေးပါ၊ နှန်းစံတို့ သားအဖကို မမု**န်း**ပါနဲ့နော်... "အဟင်း့္ပ္ဟ ဟင်း ့္ မြန်မာလိုတော့ဝတ်လာပါရဲ့၊ တောင်း ပန်တော့ ဂျပန်လိုပါလား ဟန**ကိုရဲ့**၊ မင်းက မြန်မာဆန် ပြချင်ပေမယ့် မင်းဇာတိကတော့ ပြတာပါပဲ၊ ဇာတိဆိုတာ ဖျောက်မရပါဘူး ౣ

ခေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ရယ်သွမ်းသွေးလျက် နန်းစံကို

င့်ကြည့်ရင်း ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့ဘာသာ မြေကြီးနဲ့ မျက်နှာအပ်ပြီးတော့ပဲ တောင်းပန် တောင်းပန် သူမကို လိုလား လက်ခံ ခင်မင်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ဗမာဝတ်စုံကို ဘယ်လိုပဲ ဝတ်ထား ဝတ်ထား သူမရဲ့ အပြုအမှုတွေအားလုံးက မြန်မာဆန် သော မြန်မာမ**ာစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး** ဝင်မလာပါ။ တောင်းပန် နေပုံကအစ လုံးဝ မြန်မာနဲ့မတူပါ။

> ်ဴနန်းစံ ... **နန်းစံ** အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ပြန်ကြရ အောင်ပါ၊ နန်းစံ ဒီလို တောင်းပန်တာ အန်ကယ်လ်သိရင် လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာမှာ နန်းစံရဲ့ 👯

မသူဇာက နန်းစံနားငုံ့ကပ်၍ တီးတိုးပြောသော် လည်း နန်းစံက မထဘဲ ငုံ့ဝပ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ဒေါ်လေး သိုက်ဘက်က ပျော့ပျောင်းလာအောင် နန်းစံ တောင်းပန်လိုပါ သည်။ ဒီလိုပုံစံ တောင်းပန်တာမကြိုက်ရင် ဘယ်လိုပုံစံ တောင်း ပန်ရမလဲဆိုတာတော့ နန်းစံ မသိပါ။

မြန်မာလုံချည်လေးကို သေချာ ချပ်ရပ်အောင် မသူ ဧာက ချိတ်လေး **ချိတ်ပြီး ဝ**တ်ပေးထားသဖြင့် ချည်လုံချည်လေး က နန်းစံကိုယ်ပေါ်မှာ ပိပြားချပ်ရပ်နေသည်။ နန်းစံက ခြေဖဝါး လေး နှစ်ဖက်ကို **တင်ပါးအော**က်မှာ ယှက်၍ ပိပိပြားပြားလေး ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ဒေါ်**ခင်နှင်းသိုက်**ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ငုံ့ဝပ်လျက်ရှိပါ သည်။

ပုည ခင်စာ အာဝီတိုက်

ပြညခင်စ**ာအပ်တိုက်**

၂၃၀ 🧰 ပညာခင်

"နန်းစံ ... "

ယွန်းထည်တွေထားသည့် မြေအောက်စန်းထဲက ထွက်လာသော လွန်းရာကျော်က ခုမှ နန်းစံ ရောက်နေမှန်းသိကာ အံ့ဩစိတ်လှုပ်ရှားလျက် နန်းစံတို့ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်လာပါသည်။

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော လွန်းရဲ့ အသံက

နန်းစံကို အားတက်သွားစေပါသည်။

လွန်း ရှိနေတာပဲ။ နန်းစံ ဆုတောင်းပြည့်တာပဲ။ နန်းစံက ငုံ့ဝပ်နေရာမှ ခါးလေးကို ပြန်မတ်လိုက်

ရင်း အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ "နန်းစံ ့ ဘာဖြစ်လို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒီလိုကြီး ထိုင်နေ့

ရတာလဲ ... ထ ... ထ ... "

"နန်းစံ ခေါ်လေးသိုက်ကို တောင်းပန်နေတာလေ လွန်း" နန်းစံက နန်းစုအနားမှာ ငတ်တတ်ထိုင်ခုလိုက်သော

နန်းစံက နန်းစံအနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သော လွန်းရဲ့ နားနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

> "အဲ့ဒါ ့ ဒေါ်လေးက နန်းစံ တောင်းပန်တာကို မြန်မာ မဆန်လို့ဆိုလား သဘောမကျဘူး ဖြစ်နေတာ၊ မြန်မာလို တောင်းပန်ရင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရတာလဲဟင်၊ ဘုရားရှိနိုး

> သလိုမျိုး ရှိခိုး ဦးချရတာလား၊ နှန်းစံ အဲ့ဒီလို လုပ်လိုက် ရမလား"

____

ပုညခင်စ႒အပြိတ်ကြိ

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🍅 ၂၃၁

လွန်းရာကျော်ရဲ့ အနားသို့ ကပ်ကာ ကြောက် —

ကြောက်လန့်လန့် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်ပုံက သနားစရာကလေး

မို့ လွန်းရာကျော်က မျက်ရည်တောင် ဝဲချင်သွားကာ 🐽

"ထ ့့ ထ ့ နန်းစံမှ မမှားတာ၊ နန်းစံ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကဲ ့ ထပါ ့ "

လွန်းရာကျော်က နန်းစံရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဆွဲထူလိုက်တာမို့ နန်းစံရဲ့ ခန္ဓကိုယ်လေးက အလိုက်သင့်ပါလာ သည်။

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ကိုယ့်တူရဲ့ လုပ်ရပ်ကို မျက်စိ ဆံပင်မွေး စူးသွားကာ ...

"မင်း အသာဖယ်နေစမ်း မောင်လွန်း၊ သူ ဘာဖြစ်ချင်တာ

လဲ၊ ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ငါနားထောင်ကြည့်မယ်"

"ဒေါ်လေးကလည်းဗျာ ့ ဒေါ်လေးပုံစံကြီးက ဒီလောက် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတော့ နန်းစံက လန့်နေမှာပေါ့ဗျူး အေးအေးပြောလည်း ဒီစကား၊ ပူပူပြောလည်း ဒီစကား

ကို ..."

"ဟဲ့ ... လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား ... "

"ဟုတ်သားပဲ လွန်း၊ လွန်း ခဏဖယ်နေနော်၊ နန်းစံ ဒေါ်လေးနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်"

ပူညခင်စာအပ်တိုက်

nnn!

လွန်းရာကျော်က သက်ပြင်းချ စိတ်ရှပ်လျက် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ရပ်နေလိုက်သည်။

အရပ်ကလေး ပုသော နန်းစံက အရပ်မြင့်မတ်သော ဒေါ်လေးရှေ့မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်၍ ရို့ရို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေပါသည်။

> "ကဲ ့ ့ ပြောပါဦး၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်တာလဲ၊ တို့ဆီက ဘာတွေလိုချင်လို့လဲ ဟာနကို ့ ့ "

ခေါ်လေးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် နန်းစံက မျက်နှာလေး မော့လာကာ ဒေါ်လေးကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"နန်းစံ ဒေါ်လေးဆီက ... လွန်းဆီက ... ဟောဒီ မြန်မာ နိုင်ငံက ဘာကိုမှ များများစားစား မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ နန်းစံ တို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး မကြာခင် ပြန်ကြတော့မှာပါ၊ နန်းစံ မပြန်ခင်မှာ နန်းစံ ခင်မင်မိတဲ့ လွန်းနဲ့ ထပ်တွေ့ ချင်သေးတာရယ်၊ လွန်းရဲ့ ဒေါ်လေးက နန်းစံကို မုန်းမနေ စေချင်တာရယ် ... ၊ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်လောက် စား ဖူးချင်တာရယ်၊ ဒီလောက်ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ် ဒေါ်လေး" မျက်နှာချို သွေးသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြောနေ

ပုညခင်စ႒အချစ်တိုက်

သော နန်းစံကို လှမ်းကြည့်ရင်း လွန်းရာကျော် ရင်ထဲမှာ တစ်ခါ

မှ မခံစားရဖူးသော နှင့်ခြင်းမျိုးဖြင့် နှင့်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွား ပါသည်။ ပြန်တော့မယ်တဲ့လား ... ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တွေ့ခွင့် ရဖို့ မျှော်လင့်ရင်းကပဲ သူမက ပြန်တော့မယ်တဲ့လား ... ။ "ကောင်းပြီလေ ... မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေက သိပ်မခက်ပါ ဘူး၊ မင်း တို့တူနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ အခု တွေ့ရ ပြီပဲ၊ မင်းကိုလည်း တို့က မပတ်သက်ချင်တာရယ်၊ မချစ် ခင် မနှစ်မြို့တာကလွဲရင် မမုန်းပါဘူး၊ ဒီမှာ ထမင်း တစ်နပ် စားရဖို့လည်း မခက်ပါဘူး၊ ကျွေးမယ်လေ၊ ဟင်း တစ်မည်နဲ့ စားရရင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား ..." "ဟိုက် ... ဟိုက် ... ကျေနပ်ပါတယ် ဒေါ်လေး"

နန်းစံက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းလေး ဆတ်ကာ ဆတ်ကာ ညိတ်လိုက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ အပြုံးမျက်နှာကလေးဖြင့် လွန်းရာကျော်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သေးသည်။

"ယူထွေးရေ ့့့ လာဦးဟေ့ ့့ "

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ထမင်းချက်သည့် မိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ နောက် ဘက်မှာ မယောင်မလည် ရပ်နားထောင်နေသော ကောင်မလေးက အပြေးလေး ထွက်လာကာ ...

ပုညခင်စေသနာပ်တိုက်

"ဟုတ်ကဲ့ ့ ပြောပါ မမ"

"သူက တို့အိမ်မှာ ထမင်းစားချင်လို့တဲ့၊ နင် စပ်စပ်လေး

ကြော်ထားတဲ့ ငါးခြောက်ကြော် ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ့ ရှိပါတယ်"

"အေး ့ အဲ့ဒါဆို အဲဒီဟင်းနဲ့ ထမင်းခူးပြီး သူ ကိုကျွေး

လိုက် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

"ဟုထွေး ့္ တခြားဟင်း မရှိဘူးလား" နန်းစံ အစပ်မစားနိုင်မှန်း သိတာမို့ လွန်းရာကျော်က

ကောင်မလေးကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ ယုထွေး မဖြေမီ နန်းစံက

လက်လေးကာပြကာ ...

"ရတယ် ့ ရတယ် ့ လွန်း၊ တခြားဟင်း မရှိလည်း

ရတယ်၊ နန်းစံ ငါးခြောက်ကြော်နဲ့ပဲ စားမယ်"

"နန်းစံ အစပ်မစားနိုင်ဘူးလေ ... '

"စားနိုင်ပါတယ်၊ စားနိုင်ပါတယ်၊ အခု စားနိုင်နေပါပြီ၊ မယုထွေး ငါးခြောက်ကြော်လေးနဲ့ပဲ ကျွေးနော်၊ နန်းစံ

စားပါ့မယ်"

"ကဲ ့ုကြားတယ်နော်၊ များများလေးသာ ထည့်ကျွေး

လိုက်"

စုညခင်စေဒအနေစ်တိုက်

ကောင်မလေးက အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွား သည်။ တခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နန်းစံကို နောက် ဘက်က ထမင်းစားပွဲ ခုံအပုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ လွန်းရာ ကျော်က စိုးထိတ်စိတ်ရှုပ်လျက် နောက်မှ လိုက်လာပါသည်။

ယုထွေးက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထမင်း တစ် ပန်းကန်နှင့် ငရုတ်သီးနိုင်းချင်းဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်ကြော်ထားသော ငါးခြောက်ကြော်ပန်းကန်ကို လာချပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းပူပူ ထည့်ထားသည့် ရေနွေးကရားလေးကိုပါ လာချ

နန်းစံကတော့ သစ်သားစားပွဲခုံ ပုပုဝိုင်းဝိုင်းကြီးဆား မှာ ကျံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးထိုင်ရင်း ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုလေး ထမင်း တစ်နပ် စားခွင့်ရတာကို အတိုင်းမသိ ကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာ နေသည်။

လွန်းရာကျော်က နန်းစံနားသို့ကပ်ကာ ...

"နန်းစံ ဖြစ်ပါ့မေလား . . . '

လိုက်ပါသည်။

"ဖြစ်ပါတယ် လွန်းရဲ့္ု့"

"မောင်လွန်း ့ ့ စကားသွားပြောမနေနဲ့ လေ၊ သူ့ ဘာသာ

ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့် စားပစေ"

"ကျွန်တော်လည်း ဝင်စားမယ် ဒေါ်လေး ... "

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

၂၃၆ 🐠 ပညခင်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🀠 ၂၃६

"မင်း ခုနလေးကပဲ စားပြီးသွားတယ် မဟုတ်လား" ဒေါ်လေးသိုက်က ထမင်းစားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းက

ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ အိမ်မှာ ထမင်းစားပွဲ အမြင့် ရှိသော်လည်း ဒေါ်လေးက နန်းစံကို စားပွဲခုံအနိမ့်လေးမှာ ထိုင်စားစေသည်။ နန်းစံကတော့ စားခွင့်ရတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေသူ မို့ ဘာနဲ့ကျွေးကျွေး ဘယ်လိုကျွေးကျွေး ခပ်ပြုံးပြုံးသာ။ မသူ့စာ ကလည်း စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာနှင့် နန်းစံနားသို့ ကပ်သွားကာ ...

"နန်းစံ ဒီဟင်းနဲ့ စားလို့ဖြစ်ပါ့မလား ္.. "

"ဖြစ်ပါတယ် မသူဇာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့နော်"

"ဪ ့ ့မေ့နေလိုက်တာ၊ အဖော်ပါသေးတာပဲ၊ တစ်ခါ တည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား၊ ယုထွေးရေ ့ ထမင်း နောက် တစ်ပန်းကန် ပြင်ပေးလိုက်ဦး"

"နေ ့ ့ နေပါစေရှင်"

"ဝင်စားလိုက်ပါ၊ အားမနာနဲ့ ... "

မသူဇာဖို့ပါ ထမင်းတစ်ပန်းကန် ပြင်ပေးတာ**မို့** မသူဇာက နန်းစံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ "ဟာနကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားမလား၊ လက်နဲ့စားမလား၊ တို့တွေကတော့ မြန်မာပီပီ ထမင်းစားရင် အားရပါးရ လက်နဲ့နယ်ဖတ်ပြီး စားရမှ အားရတာ…"

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

"လက်နဲ့ပဲ စားပါ့မယ် ဒေါ်လေး ့ ့ "

"ယုထွေးရေ ့ လက်ဆေးရေ ချပေးလိုက်ဦး ့ ့ " ဒေါ်လေးသိုက် ထမင်းကျွေးနေပုံက ပညာပြနေသလို

ပင်။ နန်းစံကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပင် 🚃 ။

နန်းစံက ယုထွေး လာချပေးသည့် လက်ဆေးခွက် ထဲ လက်နှစ်ဆေးပြီး လက်ကလေးဖြင့် ထမင်းစား စလိုက်သည်။ စားပုံက လက်နှင့် စားနေမကျမှန်း သိသာသည်။ လက်များ ကလေးတွေဖြင့် ထမင်းကို စုကာသိမ်းကာ သေသေသပ်သပ် ဖြစ်အောင် စားနေသည်။ ငရုတ်သီးနိုင်းချင်း ငါးခြောက်ကြော်ကို အားရပါးရ စားပြနေသေးသည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာ တစ်ချက် မပျက်သော်လည်း ဖွေးနုသော သူမ၏မျက်နှာကလေး က တဖြည်းဖြည်း နီလာသည်။ နှာသီးများကလေးဟာ စရမ်းချဉ် သီးမှည့်လို ရဲရဲတွတ်လာသည်။

လွန်းရာကျော်က ထန်းလျက်ထည့်သည့် ဖန်ဘူး

လေး သွားယူကာ နန်းစံဘေးမှာ ချပေးထားလိုက်ရင်း ...

"နန်းစံ စပ်ရင် ထန်းလျှက်ကလေး စားလိုက်ပါလား ... "

"ရတယ် ... ရတယ်"

"ရတယ် လုပ်မနေနဲ့ ... မျက်နှာကဖြင့် နီရဲပြီး မီးတောင် ထတောက်တော့မလိုပဲ၊ ရော့ ... ထမင်းနဲ့ ရောစားလိုက်"

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

လွန်းရာကျော်က ဒေါ်လေးမမြင်အောင် ထန်းလျက် ခဲ နှစ်ခဲကို နန်းစံ ပန်းကန်ထဲက ထမင်းအောက်ကို ဖွက်ထည့် ပေးလိုက်ပါသည်။

နန်းစံရဲ့ နဖူးမှာ ... မေးဖျားမှာ ... နာသီးဖျားလေး တွေမှာတော့ ချွေးတွေ အသီးအသီး ထွက်လာသည်။ မျက်လုံး ထဲမှာလည်း မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေပါသည်။ သို့သော် နှန်းစံက ထမင်းစားတာကို မရပ်။

"စား ့ စား ့ အားရပါးရသာ စား၊ များများသာ ထည့် စားနော်၊ စားကောင်းတယ် မဟုတ်လား ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ ဟုတ်ကဲ့ ့့ စားကောင်းပါတယ်၊ အရမ်း စားကောင်းပါတယ်"

ခေါ်လေးကလည်း ပညာပြလို့ကောင်းနေသည်။ နန်းစံက ခေါ်လေးပညာပြတာကို ကျေနပ်စွာ ခံယူနေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ခြံထဲသို့ တမာ၏ ဆိုင်ကယ်လေး ဝင်လာပါသည်။ "ဒေါ်လေးသိုက် ရှိလား၊ ခေါ်လေးရေ ... "

> "ဟော ့္ တမာ ့္ လာပြီး ဟင်း ့္ ဟင်း ့ အတော်စဲ တမာရေ ့ ့ ဒီကိုလာဟေ့ ့ ့"

ဒေါ်လေးက လှမ်းခေါ်တာမို့ တမာက ထမင်းစား ခန်းဘက်သို့ ဝင်လာသည်။

ပုညခင်စောဒအုပ်တိုက်

"ေသြာ် ... ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား" .

"ဟုတ်ဘယ် ့္က လာလေ ့့ တမာ" နန်းစက တမာ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

"య్స్ ... '

"တမာ ... သူ့ကို သီတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ့့ လမ်းမှာ ဆုံဖူးပါတယ်"

"ဟာနကို ့့ဒါက ရွှေတမာတဲ့၊ တို့ သမီးလေးလို တူမ လေးလို ချစ်ရတဲ့သူ၊ မောင်လွန်းနဲ့ ပေးစားမယ့်သူပေါ့" "ဒေါ်လေးကလည်း ့့့"

"မှန်တာပြောတာပဲ တမာရဲ့၊ ရှက်မနေပါနဲ့ ... " တမာက နန်းစံကို အားနာသလိုကြည့်သည်။ နန်းစံက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ခေါင်းလေး ဆတ်လိုက်

ရင်း …

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... သူနဲ့ ဆုံဖူးပါတယ်ရှင့်" ထမင်းကို ဆက်ငုံ့စားနေသော နန်းစံရဲ့ မျက်နှာက နီသထက် နီကာ မျက်ရည်တွေလည်း များသထက် များလာခဲ့ရ ပါသည်။

မသူဇာက နန်းစံရဲ့ မျက်နှာအပျက်ပျက်ကို လှမ်း ကြည့်ရင်း လည်ပင်းနင်လာတာမို့ ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန် လက်စ သတ် စားပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ပုညခင်စ႒အနှစ်တိုက်

"မသူဇာ ့္ ၀ပြီလား"`

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဝပါပြီ ကိုလွန်းရာကျော်၊ ကျွန်မ နောက်

ဘက်မှာ ပန်းကန်သွားဆေးလိုက်ပါဦးမယ်"

"ပန်းကန်းက ဆေးစရာမလိုဘူး၊ ထားခဲ့ပါ"

"ဒါဖြင့် လက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာ

လေး ဆေးလိုက်ချင်လို့ ... "

မသူဇာက လွန်းရာကျော်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ နောက် ဘက်သို့ ဝင်သွားတာမို့ လွန်းရာကျော်က မယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်ကတော့ တမာနှင့် စကားကောင်း

နေတာမို့ မရိပ်မိလိုက် 📜 ။

နောက်ဘက် လက်ဆေးသည့်နေ ရာနား ရောက် တော့ မသူဇာက လွန်းရာကျော်ကို သွက်သွက် ပြောချလိုက်ပါ သည်။

"ကိုလွန်းရာကျော် ... မနက်ဖြန် မင်းနန်းသူရွာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ နန်းစံတို့ အလှူရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဆွမ်း ကျွေး၊ အနီးအနားရွာလုံးကျွတ်လည်း ထမင်းကျွေးမှာ၊ အဲ့ဒီနားက တရုတ်ပြေးဘုရားမှာ စောင့်နေ၊ ကျွန်မ အခြေ အနေကြည့်ပြီး နန်းစံကို ခေါ် ထွက်လာခဲ့မယ် ..."

ပုည ခင်စ႒အုပ်တိုက်

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်စောင့် နေပါ့မယ်"

မသူဇာက ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

လွန်းရာကျော် ပြန်ထွက်လာသည်အထိ နန်းစံက ထမင်းစား မပြီးသေး။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်လုံးကုန်အောင် ကြိုးစား ပမ်းစား စားနေသော နန်းစ်ကို ကြည့်ရင်း သူ ဝမ်းနည်းလာရပါ သည်။

သူက နန်းစံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ့့

"နန်းစံ တော်တော့၊ ထပ်မစားနဲ့တော့၊ လက်ဆေးတော့"

"ဒါလေး ကုန်အောင်တော့ စားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ လွန်းရဲ့" နှန်းစံက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်ဖြေ၏။ ဒေါ်လေး

သိုက်က သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

"ဟဲ့ ့့ မောင်လွန်း သွားမရှုပ်နဲ့လေ၊ သူ့ဘာသာ အေးဆေး

ອວະບຣອຸຸຸ້"

"ဒေါ်လေးကလည်းဗျာ ... "

"အောင်မယ် ့ မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ ့ ့"

"လွန်း ့ ့ မပြောပါနဲ့"

အေါ်လေးပုံစံက တောက်မည့်မီးခဲလို တရဲရဲဖြစ်နေ တာမို့ သူ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ပုညခင်စေသနှစ်တိုက်.

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၂၄၃

ထမင်းကုန်တော့မှ နန်းစံက လက်ဆေး၊ လက် သုတ်လိုက်ပြီး ...

"စားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား ... "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်"

"မြန်မာဟင်းဆိုတာကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီလို ငန်ငန်စပ်စပ်လေး ဆီများများလေးနဲ့ ကြော်ထားတာလေး တွေဆိုရင် အရမ်းစားကောင်းတာလေ၊ ကဲ ... ထမင်းလည်း စားပြီးပြီ၊ မောင်လွန်းနဲ့ လည်း တွေ့ပြီးပြီး တို့ကလည်း မမုန်းဘူးဆိုတော့ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား ... " "ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေနပ်ပါတယ်"

"ကဲ ့ ့ ယုတွေးရေ ့ ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ပြန်မယ်ဟေ့၊

ခြံရေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါဦး ... '

နန်းစံက ဦးညွှတ်ခါးကိုင်းလျက် ဒေါ်လေးသိုက်နှင့် တမာ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ လွန်းရာကျော်ဘက်သို့ တစ်ခါ လှည့်ကာ ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲက ထွက်နွာ သွားပါသည်။

သူ နန်းစံတို့နောက်သို့ လိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လျှင် "မောင်လွန်း ... မင်း အခု သူ့နောက်လိုက်သွားရင် သူနဲ့

ပုည္ခင်စေဒအာရပ်တိုက်

ငါ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်း မှတ်ထား ပါ"

သူ ခြေထောက်တွေ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါ သည်။

ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးသံ ကြားရသည်။ ဆိုင်ကယ်

စက်သံက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

သူ တမာ့ကိုလည်း စကားပြောချင်စိတ် မရှိ၊ ဒေါ်လေးနဲ့လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုတာမို့ အိမ်အပေါ် ထပ် သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

လွန်းရာကျော် အပေါ်ထပ် တက်သွားတော့မှ ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်လည်း စိတ်အေးကာ တမာ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ... "တမာ ့့ ဒေါ်လေးယူခိုင်းထားတဲ့ အင်္ကြီ ဝင်ယူခဲ့သေး

"ယူခဲ့ပါတယ် ဒေါ်လေး၊ တမာ အဲ့ဒါ လာပေးတာပါ၊ စက်ချုပ်ဆိုင်က ဒေါ်လေးမို့လို့ အမြန်ချုပ်ပေးတာဲ့၊ ဒေါ်လေး က ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းလွန်းလို့ ဒေါ်လေး ဝတ်ရင် သူတို့ဆိုင်ကို ကြော်ငြာသလို ဖြစ်လို့တဲ့ ... "

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က တမာ ချပေးသည့် အင်္ကျီအိတ်

ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

ပုည ခင်စေဒအပြေတိုက်

MM !S

၂၄၄ 🐠 ပုညခင်

"ရလာလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ မနက်ဖြန် မင်းနန်းသူရွာ ဘုန်းဘုန်းက သူ့ကျောင်းမှာ အလှူရှိလို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ ဖို ဖိတ်ထားလို့လေ ့့့"

"ဘယ်သူ့အလှူလဲ ဒေါ်လေး..."

"အလှူ့ဒါယကာတော့ ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူးဟယ် ္ျ ဘုန်းဘုန်းက ဒီလိုပဲ သူ့ကျောင်းမှာ အလှူရိုတိုင်း ဖိတ်

နေကျဆိုတော့ သွားရမှာပေါ့ ... "

ခေါ်ခင်နှင်းသိုက်က အင်္ကျီလေးကို ဖြ<mark>န့်ဖြည်ကြည့်</mark> ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲမှာ နွားလှည်းတွေ၊ ဆိုင် ကယ်တွေ၊ စက်ဘီးတွေ ပြည့်ကျပ်နေပါသည်။ ရွာလုံးကျွတ် ဖိတ်ကြားထားသည့်အပြင် အနီးအနားရွာများကိုပါ ဖိတ်ကြားထား တာမို့ ကျောင်းဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံး စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ ဇာတိဟာ ထိုမင်းနှန်းသူရွာ၊ ပြီး တော့ ငယ်ငယ်က ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝဖြင့် နေခဲ့ဖူးတာမို့ ကျောင်းလေးကို မကြာခဏ လွမ်းတခဲ့ ဖူးတာပင် ... ။

အလှူနေ့မို့ ဦးဘုန်းကျော်စံက မဝတ်စဖူး ပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံဝတ်လာသည်။ ပိုးပုဆိုးက ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်၊ ပိုးတိုက်ပုံ ကလည်း ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်ကွလည်း အစိမ်း

ပုညခင်စ႒အပြိတ်က်

ပုညခင်စားအစ်တိုက်

၂၄၆ 🌰 ပုညခင်

မာဆေဒီးစ်ကား အမည်းပေါ် ကနေ ဖက်ရှင်ကျကျ နုနုရုရွ ဆင်းလာသော ဦးဘုန်းကျော်စံက မင်းသားကြီးတစ်ယောက် လို ကြည့်ကောင်းခဲ့ညားလှပါသည်။

နန်းစံကတော့ မသူဇာ ဆင်ထားပေးထားသည့် ပိုးချိပ်လုံချည် ပန်းရောင်၊ မြန်မာအင်္ကို ခါးတိုလက်ရှည် ပန်းနှ ရောင်နှင့် ကတ္တီပါဖိနပ် ပန်းရောင်ကလေး စီးကာထားသည်။ လည်ပင်းမှာတော့ ပန်းရောင် ပုလဲသွယ်အတိုလေးတစ်ကုံး ဆင် မြန်းထားပြီး ခေါင်းမှာ ပန်းရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။ မသူဇာက ဦးဘုန်းကျော်စံကို လှမ်းကြည့်ရင်း

"နန်းစံ ဖေဖေက အရွယ်လည်းတင်၊ ချောလည်းချော၊ ဒီလိုဝတ်ထားတော့လည်း တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းတာပဲနော်၊ နန်းစံလည်း အဖေတူလို့ ချောတာဖြစ်မယ်၊ နန်းစံ ဒီနေ့ အရမ်းလှတာပဲ၊ နန်းစံက မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ အရမ်းလိုက် တယ်"

မသူဇာက ရီးမွမ်းနေပေမယ့် နန်းစံကတော့ ရ**င်ခုန်** နေရကာ ့္

"နန်းစံကတော့ ဒီနေ့ ရင်တွေခုန်နေတာပဲ သိတော့တယ် မသူဇာရယ်၊ တရုတ်ပြေးဘုရားက ဘယ်နားမှာလဲ၊ နန်းစံ ဒီကနေ ထွက်လို့ ရပါ့မလား…"

ပုညခင်စေသချစ်တိုက်

မှကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၄၅

"မသူတ ကြံပါမယ် နန်းစံရယ် ...၊ လာ ... ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး အလှူပွဲနွဲလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ တို့ အကြံကို အန်ကယ်လ် ရိပ်မိနေဦးမယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ အန်ကယ်လ် လှမ်းကြည့်နေပြီ၊ လာ ... သွားရအောင်" နန်းစံက မသူစာနှင့် လက်ချင်းတွဲကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ တရားနာ ရေစက်ချ ဆွမ်းကပ်ပြီးတော့မှ ဧည့်ပရိသတ်တွေ ထမင်းကျွေးသည့် နေရာ ဘက်သို့ လာကာ ထမင်းဝိုင်းတွေ ကူညီပြင်ဆင် ကျွေးမွေးနေ လိုက်ကြပါသည်။

ab ab ab

ပုညခင်စ႒အခုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၄၉

အတိုင်း ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က တကယ်မှတ်ကာ စိတ်အေးသွားပါသည်။

> "ဟိုရှေ့နားမှာပဲ ရပ်လိုက် မောင်သန်းဇော် ... " မောင်သန်းဖော်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ခြေရင်းမှာ

> > စရမ်းရောင် ချိပ်လုံချည်နှင့် မြန်မာအင်္ကျီလက်ရှည်

ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

ခရမ်းရောင် ရင်ဖုံးလေးဝတ်လျက် ပဝါ အဝါရောင်ကလေး ခြုံထား သော ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။ "ဟိုမှာ ... ပုဂံမင်းသမီးက အပျိူကြီး မဟုတ်လား"

"အေး ့ ဟုတ်ပ၊ ဒီအရွယ်ထိ ချောတုန်းတော့ ့ ့ "

အေါ် ခင်နှင်းသိုက်ကို လှမ်းမြင်သော အမျိုးသမီး တချို့က အချင်းချင်း ကပ်ပြောရင်း လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အြေခင်နှင်းသိုက်က ကျောင်းဘက်သို့ လျှောက်လာ

ပြီး ကျောင်းလှေကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း ကျောင်းထိပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ...

"౮రీ…"

"နှင့် ့ "

ကျောင်းပေါ် က ဆင်းလာသော ဘုန်းကျော်နှင့် လှေကားမှာဆုံလိုက်ရတာမို့ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ကျောင်းပေါ် မတက်တော့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

અજિ અજિ અજિ

ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက် စီးလာသော Mark II ကားက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာပါသည်။ ဒေါ် ခင်နှင်းသိုက်က ကျောင်းဝိုင်းတစ်ခုလုံး ပြည့်

ကျပ်နေသည့် လူတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...
"အလှူကတော့ အကြီးအကျယ်ပဲထင်တယ်၊ မောင်သန်း ဧဇာ်ရေ ... ဒေါ်လေးကို ကားလိုက်မောင်းပို့တာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဟိုကောင်လေး မောင်လွန်းကို ဖမ်းမမိတာနဲ့ မင်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ရတာ၊ မောင်လွန်း ဘယ်သွားမယ်

ဆိုတာ မင်းကို ပြောသွားသေးလား မောင်သန်းဇော် ... " "သူ့သူငယ်ချင်း မိသားစု လာလို့ တန့်ကြည့်တောင်ဘက် လိုက်ပို့တာပါ ဒေါ်လေး၊ အပြန် မိုးချုပ်မယ်ထင်တယ်"

မောင်သန်းဇော်က လွန်းရာကျော် သင်ပေးခဲ့သည့်

ပုည္ခင်စၥအပြဲတိုက်

၂၅၀ 🧰 ပုညခင်

"သိုက် ့ "

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားရပ်ထား

သည့်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်စဉ် ...

"ခင်နှင်းသိုက် ့ ့ စဏနေဦး . . . "

ဦးဘုန်းကျော်စံက အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်း

ခေါ်လိုက်တာမို့ ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း 🚬

"နင် ငါ့နာမည်ကို အသံကျယ်နဲ့ ခေါ်စရာမလိုဘူး

ဘုန်းကျော်"

"မင်း ့္ ငါ့ အလှူကိုလာတာလား"

"ဘာ္ ဒါ နင့်အလူလား"

"ဟတ်တယ် ... "

"ဒီလိုမှန်းသိရင် မလာပါဘူး၊ ဘုန်းဘုန်း ဖိတ်ထားလို့ လာမိတာပါ"

"မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခု မေးပါရစေ 👥

မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဒီကထွက်သွားလေး ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်မလာနဲ့ ..."

"ငါက ဒီပုံဂံမှာ ခေါင်းချချင်တယ်ဆိုရင်ရော ... " "ငါအကြောက်ဆုံးက နင် ဒီပုဂံမှာ ပြန်လာနေမှာကိုပဲ"

ခေါ်ခင်နှင်းသိုက်က ဦးဘုန်းကျော်စံကို ခပ်စိန်းစိန်း တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်စာဒအချေစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🤷 ၂၅၁

"ဟင် ့ ့ ဒေါ်လေး ကျောင်းပေါ်မတက်တော့ဘူးလွှား"

"မတက်တော့ဘူး၊ ပြန်မယ် ့ မောင်းတော့ မောင်သန်း

ဇော်"

ဒေါ်ခင်နှင်းသိုက်က အနည်းငယ် အက်ကွဲသော အသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ကာ မျက်နှာကို ပင့်ချီလိုက်ပါသည်။

ക്ക ക

ပုသ ခင်စၥအပ်တိုဂ

ატი ატი ატი (ეგ)

"အန်ကယ်လ် ္ ့"

ဘုန်းကြီးကျောင်း လှေကားရင်းက ခုံလေးမှာ ငြိမ် သက်စွာ ထိုင်နေသော ဦးဘုန်းကျော်စနားသို့ မသူဇာက ရောက်

လာပြီး မရဲတရဲ့ ခေါ် လိုက်ပါသည်။ "ဟင် ... ဪ ... ဟြာ ... ဘာကိစ္စလဲ၊ သမီးရော ..."

> "နန်းစံက ဟိုဘက် ဧရပ်မှာပါ အန်ကယ်လ်၊ ဟို ... အန်ကယ်လ်က ဒီမာ ဘယ်အချိန်ကို နေမာလဲကင်"

အန်ကယ်လ်က ဒီမှာ ဘယ်အချိန်ထိ နေမှာလဲဟင်" "ဘုန်းဘုန်းက ညနေမှ ပြန်လို့ ပြောထားလို့ ညနေထိ

နေမှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... "

"နန်းစံက ဟို ... ဗိုက်နည်းနည်းနာနေလို့ အန်ကယ်လ်"

"ဟင် ့ ့ ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ အစားမှားလို့လဲ"

"အဲ့ဒါ ... အဲ့ဒါက မိန်းကလေးကိစ္စပါ အန်က**ယ်လ်**၊

ကောင်းသွားမှာပါ"

ပုညခင်စၥအှပ်တိုက်

"ဒါဆို ... ဟိုတယ် ပြန်ခေါ်သွားလိုက်တော့လေ ... "
"ကျွန်မ စဉ်းစားတာတော့ ဟိုတယ်ကိုပြန်ဖို့က နည်းနည်း ဝေးတယ်၊ ဟိုတယ်မှာ နန်းစံရှိနေရင် လွန်းရာကျော်က ဟိုတယ်ကို လာရှာမှာလည်း စိုးရတယ် မဟုတ်လား အန်ကယ်လ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မ အဒေါ် အိမ်ကို ခေါ်သွား မလိုပါ၊ နန်းစံကလည်း မရောက်ဖူးလို့ လိုက်လည်ချင် နေတာ ... "

"ညည်းအဒေါ် အိမ်က ဘယ်မှာလဲ ... "

"အရှေ့ဖွားစောရွာမှာပါ အန်ကယ်လ်၊ ဒီကနေသွားရင် နီးနီးလေးပါ"

"အင်း ... ဒါဆိုရင်လည်း သွားလေ၊ မောင်ကျော်သက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်"

"မပို့ခိုင်းတော့ပါဘူး အန်ကယ်လ်၊ ဒေါ်လေးတို့လည်း ဒီအလှူကို နွားလှည်းနဲ့ လာကြတာဆိုတော့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်၊ နန်းစံကလည်း လှည်းမစီးဖူးလို့

စီးချင်လို့တဲ့ …"

"နေပူနေဦးမယ် ... "

"ပေါင်းမိုး ပါပါတယ်"

"ဖုန်ထမှာပေါ့ ... "

ပုညခင်စေသအုပ်တိုက်

၂၅၄ 🍲 ပုညခင်

"ဖုန်မထတဲ့ လမ်းဘက်က လှည့်မောင်းခိုင်းလိုက်ပါမယ်" "အင်း ... ဒါဆိုလည်း သွားလေ၊ ညနေအပြန် ဝင်ခေါ် လိုက်မယ်"

ဦးဘုန်းကျော်စံရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရတာမို့ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် မသူဇာက ဝမ်းသာသွား ကာ နန်းစံ စောင့်နေသည့်နေရာသို့ သွက်သွက်လေး လျှောက် လာရင်း နန်းစံ မြင်သာသည့်နေရာလောက်ကတည်းက လက်မ လေး ထောင်ပြလာပါသည်။

(jç) •*****• •*****•

နန်းစံတို့ စီးလာသော နွားလှည်းလေးက တရုတ် ပြေး ဘုရားဆီလို့ ဦးတည်လာပါသည်။

ဘုရားတံတိုင်းအဝင် မုခ်ဦးရှေ့မှာ နွားလှည်းရပ်သွား သည်နှင့် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော လွန်းရာကျော်က နွားလှည်းဆီ သို့ ပြေးလာသည်။

မသူဇာက နန်းစံရဲ့ လက်ဖဝါးလေးတွေကို လှမ်း ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

> "နန်းစံ ... မသူဇာကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးသွား" "ဘာလဲဟင် ..."

"နန်းစံရဲ့ စိတ်ကို မသူဇာ နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အတူလျှောက်လည်ရင်း စိတ်ခံစားချက်တွေ မြင့်လာပြီး လွန်းရာကျော်နောက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်မသွားပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေး…"

ပုညခင်စ႒အပြိတ်ကြိ

ပုည ခင်စေသအုပ်တိုက်

"စိတ်ချပါ၊ နန်းစံ ကတိပေးတယ်"

"ညနေ ၄ နာရီလောက်ကျရင် ဒီဘုရားကိုပဲ ပြန်လာခဲ့။

မသူက စောင့်နေမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသူဇာ၊ နန်းစံ ဒီအဝတ်အစားတွေ

နဲ့ သွားရလာရတာတော့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး မသူဇာရယ် လွန်းနဲ့ လျှောက်လည်ချင်တာဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး

အဝတ်အစားလေးနဲ့သာဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ ... "

"အဟင်း ့္ ပူမနေနဲ့၊ ဒီမှာ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဒီအကြံ

ကြံကတည်းက ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီးသား မသူဧာက သူ့စလင်းဘတ်အိတ် ကြီးကြီးထဲမှာ

အသင့်ယူလာသည့် ပန်းနုရောင် ဂါဝန်အရှည်လေးနှင့် ကြိုးသိုင်း ဖိနပ်ပါးလေး ထည့်ထားသည့် ပလက်စတစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေး

လိုက်ပါသည်။ "မသူဇာရယ် ... နန်းစံ ကျေဇူးတင်လိုက်တာ"

> "အဟမ်း ့ ပါးစပ်က ကျေးဇူးတင်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး အလုပ်ပြုတ်ရင် အရင်းအနှီးထုတ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့ ...

"စိတ်ချ ... စိတ်ချ ... မမေ့ဘူး"

မသူဇာက ခပ်ပြုံးပြုံး ကျီစယ်တော့ နန်းစံက ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း တုံ့ပြန်၏။

ပုညခင်စ႒အပြေတိုက်

နန်းစံရော မသူဇာပါ လှည်းပေါ် ကဆင်းလိုက်ကြ သည်။ လွန်းရာကျော်က အနားရောက်လာကာ နန်းစံကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ...

"နန်းစံ လူလိုက်တာ ့ ့ '

"လှပေမယ့် သွားလို့လာလို့ အဆင်မပြေဘူး ကိုလွန်းရာ ကျော်ရေ၊ အဲဒီမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်လို့ရမယ့် အဝတ် အစားထုပ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်လဲ လို့ရအောင် စီစဉ်လိုက်ဦး"

"ရှင်အစ္ဈဂေါဏ ဘုရားဝန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အသိ ရှေး ဟောင်း ဝန်ထမ်းအိမ် ရှိတယ်၊ ဒီကနေ သိပ်မဝေးဘူး၊ အဲ့ဒီမှာ ဝင်လဲလို့ရတယ်"

"ညနေ မိုးမချုပ်ခင်တော့ ဒီကိုပြန်လာပို့ပေးနော်၊ ကျွန် မက ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာစောင့်နေရမှာ၊ ဒီကနေမှ ရွာကိုခေါ် သွားပြီး ကျွန်မ အဒေါ်အိမ်မှာ ပြန်စောင့်ရမှာ၊ ကားက . ဟိုကိုလာကြိုမှာ ..."

"ဟို ့ ့ ကျွန်တော်တို့ sunset ကြည့်ပြီးမှ လာလို့ ရမလား မသိဘူး"

"နေဝင်သွားတဲ့အထိတော့ မရဘူးလေ၊ နောက်ကျနေမှာ

ပေါ်၊ ဒါနဲ့ ရှင် ဘာနဲ့ လာတာလဲ"

ပုညခင်စၥအုပ်တိုက်

၂၅၈ 🐠 ပုညခင်

"ဆိုင်ကယ်နဲ့ ... "

"ရှင်ကလည်း ဘာလို့ ကားယူမလာလဲ"

"နန်းစံက ပုဂံမှာ ကားနဲ့လည်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ပါ"

"အင်းလေ ့ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကဲ ့ ့ ကျွန်မ သွား တော့မယ်၊ စိတ်ချမယ်နော် ့ ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ 🙏 စိတ်ချပါ့"

မသူတက လှည်းပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ လှည်း

ထွက်သွားတာကို နန်းစံတို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်စိတဆုံးထိ လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိ**ြာ** သည်။ နန်းစံက စိတ်ထဲ ရှက်သလိုလိုဖြစ်သွားကာ မျက်လွှာ အရင်ချလိုက်သည်။

"နန်းစံ ့ ့ လှလိုက်တာ"

"ပြောတာဲနှစ်ခါရှိပြီ ... "

"တကယ်လှလို့ ပြောတာပါ"

"ဟိုတယ်က ထွက်မလာခင် မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကတည်း က ဒီဝတ်စုံနဲ့ နန်းစံ တော်တော်လှမှန်း သိပါတယ်"

"ဟုတ်လား…"

လွန်းရာကျော်က နောက်တောက်တောက်ပုံစံဖြင့် မျက်ခုံးပင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

မတြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🍅 ၂၅၉

ရယ်လိုက်သည့် ထိုအခိုက်အတန့်လေးက သူတို့ ရင်ထဲက ပူပင်သောကတွေကို လျော့ချပေးလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက် လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသလို ဖြစ်လာကာ

"ကဲ ့ နန်းစံ ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ့ ့ ပြော"

"နန်းစံ ပြဿဒ်ကြီးဘုရားကိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် သွားချင်သေးတယ်၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားရဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ဘက် က အုတ်လှေကားပေါ် မှာလည်း ထိုင်ချင်တယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ဖေဖေနဲ့ သွားတုန်းက အဲ့ဒီဘက်မှာ မထိုင်လိုက်ရဘူး" "ပြီးတော့ရော ..."

"အင်း ု ပြီးတော့လား ု ပြီးတော့ ု ဘာမှမရှိတော့ပါ ဘူး၊ အဓိကကျတာကတော့ လွန်းနဲ့ တွေ့ချင်တာပါပဲ ု "

ပွင့်လင်းသော နန်းစံ စကားကြောင့် သူက သက် ပြင်းချမိပါသည်။

"လွန်းရော နန်းစံကို တွေ့ချင်ရဲ့လား ့ ့ "

"တွေ့ချင်လို့ လာတာပေါ့ နန်းစံရယ်၊ ကဲ ့ ့လာ ့ ့

ရှင်အရှူဂေါ်ဏဘုရားဘက် အရင်သွားအောင်"

နန်းစံက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ဘေးတစ်စုစာင်းလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လွန်းရာကျော်က ဆိုင်ကယ်လေးကို ခပ်မှန်မှန်

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ပုညခင်စ႒အခုပ်တိုက်

MAN DU

ရှင်အရွှဂေါဏဘုရားမှာ ဘုရားဝင်ဖူးပြီးမှ လွန်းရာ ကျော်ရဲ့ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ နန်းစံကို အဝတ်ဝင်လဲစေသည်။ ခြေသလုံး တစ်ဝက်ထိရှည်သည့် ဂါဝန် ပန်းရောင် လေးကို ခါးပတ်ဖြူလေးပတ်၍ ဝတ်ကာ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေး လဲဝတ်လိုက်တော့ ပေါ့ပါးငယ်နသည့် ပုံလေး ပေါ်လာပါသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးက ရွှေစည်းခုံဘုရားဘက်သို့ ဦးတည် လာသည်။

နေက ပူလှပြီး ခေါင်းဆောင်းမပါဆော်လည်း လွန်း ရဲ့ ကျောပြင်နားနီးနီးမှာ ကပ်၍ထိုင်လိုက်လာရတာမို့ လသာည လို အေးအေးမြမြ ရှိလှသည်ဟုပင် နန်းစံက ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ab ab ab

of the of

နောဝတီမြစ်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသော ရွှေစည်းခုံ ဘုရား မြောက်ဘက် လှေကားထစ်တွေကို နင်းကာ နန်းစံက ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးမြူးပျစွာ ပြေးဆင်းသွားနှင့်သည်။ နန်းစံ ဒီလိုလေး ပျော်နေတာတွေ့တော့ သူ စိတ် ချမ်းသာရပါသည်။

နန်းစံက လှေကားတွေရဲ့ အဆုံးမှာ ရပ်တန့်လိုက် ရင်း ဧရာဝတီမြစ်ဘက်သို့ လှည့်နေသည့် ခြင်္သေ့ကြီးကို မော့ ကြည့်ကာ ...

"လွန်းရေ ... ခြင်္သေ့က ဘာလို့ တစ်ကောင်တည်း ဖြစ်နေ တာလဲ၊ နှစ်ကောင် ရှိရမှာမဟုတ်လား ... " သူက ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

"စတုန်းကတော့ နှစ်ကောင်ရှိတာပေ့ါ နန်းစံရဲ့၊ နောက်

ပုညခင်စေဒအျပ်တိုက်

ဝှည ခင်စာ အာပ်တိုက်

၂၆၂ 🍲 ပုညခင်

တော့ မြစ်ရေတိုက်စားသွားလို့ တစ်ကောင်က ပြိုပျက်ပြီး

တစ်ကောင်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ ... '

"య్లో..."

နန်းစံက ခြင်္သေ့ခြေရင်းက လှေကားထစ်မှာ ဝင်ထိုင်

ရင်း စကားမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

နန်းစံက ဧရာဝတီမြစ်ဘက်ကို ငေးကာ ငြိမ်နေ သည်။ လွန်းရာကျော်က နန်းစံ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

"နန်းစံ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မျက်နှာမကောင်းပါလား"

"စိတ်မကောင်းလို့ပါ လွန်းရယ်"

"ဘာကိုလဲ ... "

"ခြင်္သေ့က အဖော်မစုံတော့ဘူးလေ၊ သက်မဲ့ ဆိုပေမယ့်

အဖော်မစုံရင် ကြည့်လို့မလှဘူး၊ သက်ရှိဆိုလည်း အဖော်

မစုံရင် လွမ်းလို့ မဝဘူးပေါ့"

"အံမယ် ့္ စကားတွေ တတ်လို့ပါလား၊ မြန်မာစကား

ပြောတာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်လာတယ်ထင်

တယ်"

နန်းစံရဲ့ ခံစားချက်ကို သိပေမယ့် ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားရပေမယ့် သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရင်း သူမဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ပုညခင်စ႒အခုပ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၆၃

နန်းစံက မြစ်ဘက်ကိုငေးကာ စကားမဆိုတော့ဘဲ

ငြိမ်နေသည်။

သူက တိတ်ဆိတ်မှုကို ပျက်ပြယ်စေလိုတာမို့ မြစ်

ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ...

"ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကဆို ဒီမြစ်ထဲမှာ ရွက်ဖွင့်ပြီး သွားတဲ့ လှေတွေရဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ အာ–သော–မာ–၀ ဆိုတဲ့ ရွှေစည်းခုံစေတီ အမှတ်အသား အက္ခရာကို အန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်းအောင် ရေးထားလေ့ရှိတယ်တဲ့ နန်းစံ"

နန်းစံက သူ့စကားကို မကြားသလိုပုံစံဖြင့် ငြိမ်

ငေးနေသည်။

်နှန်းစ် ... "

"ရှင် ... '

သူခေါ်တော့မှ နန်းစံက သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လာ သည်။ နန်းစံ၏ မျက်လုံးကလေးတွေက ရီဝေဆွေးမြည့်လျက် ရှိပါသည်။

"နန်းစံ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ...ကြားပါတယ်၊ ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်"

"နန်းစံ ဒီကနေ ဘယ်ကိုသွားချင်သွေးလဲ ... "

ပုည ခင်စေဒအစ်တိုက် 🕟

၂၆၄ 🐠 ပုညခင်

"ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်တော့ပါဘူး လွန်းရယ်" နန်းစံရဲ့ စကားက သူ့ကို မောန်းသွားစေပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ နန်းစံရယ် ... ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားအလိုဆန္ဒကို လိုက်လျော နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ ... ။

de de de

Mar Mar Mar

ရွှေစည်းခုံဘုရား အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းအတိုင်း နန်းစံတို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

စောင်းတန်းတစ်လျှောက်က ဆိုင်ခန်းတွေကို ငေး ရင်း လျှောက်လာသော နန်းစံ၏ အကြည့်တွေက သနပ်ခါးတုံး ဆိုင်ရှေ့မှာ စိုက်တန့်သွားပါသည်။

ပုံထပ်ထားသော သနပ်ခါးတုံးတွေရှေ့မှာ ကျောက် ပျဉ်တစ်ချပ် ချထားတာ တွေ့ရသည်။ ကျောက်ပျဉ်ဘေးမှာ

ရေခွက်၊ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာက သွေးလက်စ သနပ်ခါးတုံး ... ။ နန်းစံက သနပ်ခါး မလိမ်းဖူးပေမယ့် သနပ်ခါးတုံး

နှင့် ကျောက်ပျဉ်ကိုတော့ မြင်ဖူးပါသည်။

"လာလေ ့ အစ်မ၊ ရောက်တုန်း ဝယ်သွားပါ အစ်မ၊ ကိုယ်တိုင်သွေးပြီး လိမ်းကြည့်လို့လည်း ရတယ် အစ်မ၊

စုညခင်စ႒အာစ်တိုက်

ပုညခင်စေသနာစ်တိုတ်

ပခုက္ကူဘက်က ထွက်တဲ့ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးအစစ်တွေ ഠി ... "

နန်းစံက သနပ်ခါးတုံးဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တာမို့ ဆိုင်ရှင်မိန်းကလေးက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

နန်းစံ သနပ်ခါးတော့ မသွေးတတ်ပါ။ လွန်း သွေး ပေးရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးသော်လည်း လွန်း ပြောဖူးသော စကားကို ပြန်သတိရတာမို့ မတောင်းဆိုရဲပါ။

> "ယောက်ျားလေးဆိုတာ လူတိုင်းကို သနပ်ခါး သွေးမပေး ဘူး နန်းစံ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သနပ်ခါး

သွေးပေးတဲ့လူ သုံးမျိုးရှိတယ်၊ အဲ့ဒါက ... ကလေးရယ်၊ အမေရယ်၊ မိန်းမရယ် ... '

ခုလို နေ့ပူထဲသွားလာနေတဲ့အချိန်မှာ လွန်းက နန်းစံ ကို သနပ်ခါသွေးပြီး တမာ့ပါးက ပါးကွက်လိုမျိုး ပါးကွက်ကြီး

ကြီး ချပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ ...။

နန်းစံက သက်ပြင်းလေးချကာ စိတ်လျော့လျက် လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ချိန်မှာ လွန်းက ကျောက်ပျဉ်ရှေ့မှာ ထိုင် ချလိုက်ပါသည်။

"လွန်း ့ ဘာ ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ" လွန်းက မဖြေဘဲ သနပ်ခါးကိုသာ ငုံ့သွေးနေသည်။

ပုညခင်စ႒အပြိတ်တြိ

ပြီးမှ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်က သနပ်ခါးတွေကို ဘယ်ညာ လက်ညှိုး နှစ်ချောင်းဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း သိမ်းယူလိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ် လိုက်သည်။

သူက နန်းစံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး သူ့လက် ညှိုး နှစ်ချောင်းကို နန်းစံရဲ့ မျက်နှာနှားမှာ ထောင်ရင်း နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ နန်းစံရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ဖိပွတ်ဆွဲကာ ပါးကွက် နှစ်ကွက် ချပေးလိုက်လေသည်။

အို ့ ဘယ်လိုပြောရမှာပါလိမ့် ့ ့ ။

မွှေးသော ရနံ့နှင့်အတူ ပါးနှစ်ဖက်မှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုက နှလုံးသားအထိ စီးဆင်းသွားပါသည်။

နန်းစံက နှုတ်ခမ်းလေး မဟတဟဖြစ်လျက် မျက် ဝန်းလက်လက်ကလေးများဖြင့် လွန်းကို အံ့အံ့ဩဩ ကြည့်နေ မိသည့်။

လွန်းက ထပ်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"သတ်မှတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်ပြီ"

ဟုပြောရင်း ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည်။ နန်းစံက

ပြုံးပျော်ကာ နောက်မှလိုက်လာရင်း ...

"လွန်း . . လွန်း . . "

ပုညခင်စၥအာဝ်တိုက်

၂၆၈ 🌰 ပုညခင်

"ුගෙ ... ගෙ ... "

"ပါးက စိုနေတယ်"

"အင်းလေ ့ စိုမှာပေါ့၊ သနပ်ခါးဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲ မခြောက်မချင်း စိုနေမှာပေါ့ ..."

"မြန်မြန်ခြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... "

"ဒီလိုလုပ်ရတယ် ... "

"ఇయ్ ... "

လွန်းက ပြောပြောဆိုဆို နန်းစံရဲ့ ပါးတစ်ဖက်**ကို** ဖူးခနဲ လေနဲ့မှုတ်လိုက်တာမို့ နန်းစံက လန့်ကာ နောက်**သို့** မျက်နှာဆုတ်ကာ ရောင်လိုက်မိသည်။ "လောလောဆယ်တော့ မြန်မြန်ခြောက်ချင်ရင် ဒီနည်းပဲ

ရှိတယ်၊ ခဏစောင့်နိုင်သေးရင်တော့ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ နေပူ လေတိုက်ရင် ခြောက်သွားမှာပေါ့ ... "

နှန်းစံက ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်လာကာ ...

"အခု ခြောက်ချင်တာ၊ နှစ်ဖက်လုံး ခြောက်ချင်တာ ...

"ကဲ ့ ့ ဒါဆိုလည်း လာ ့ ့ မျက်နာကို ဟိုဘက်ဒီဘ**က်** လှည့်ပေးဖို့တော့ လိုတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ…"

လွန်းက နန်းစံ ပါးလေးတွေကို တဖူးဖူး လေမှုတ်

ပုညခင်စၥအပေါ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကုရာ 🐠 ၂၆၉

ပေးနေတာမို့ နန်းစံက မျက်နှာကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ပေးနေ ရင်း လက်ရှိအချိန်လေးမှာ ပျော်မြူးနေခဲ့မိပါသည်။ ပစ္စုပွန်ကို ရပ်တန့်ထားလိုက်ချင်ပြီ။

ab ab ab

<u>ပုညခင်စ႒အာဝေတီကြ</u>

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🍅 ၂१၁

"နွားမောင်းတယ်ဆိုတာ ဟိုနွားအုပ်နောက်ကလူလို နွား တွေနောက်က လျှောက်လိုက်ပြီး နွားတွေရှေ့ဆက်သွား အောင် မောင်းရတာ မဟုတ်လား" "အင်း ့္ ဆိုပါတော့၊ နွားတွေ တကွဲတပြားမဖြစ်အောင်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်မကန်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ရတာပေါ့၊ ကဲ ့့့ လာလေ ့ အတူတူ ဝင်မောင်းကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဟေး ့ ညီလေး အစ်ကိုတို့လည်း နွားဝင်ကျောင်းကြည့်ချင်လို့" "ရပါတယ်ဗျ၊ လာပါ ... " နွားကျောင်းသားလေးက ဖိတ်ခေါ် လိုက်တာမို့ လွန်း ရာကျော်က နန်းစံကို နွားအုပ်နောက်သို့ ဆွဲခေါ် လာပါသည်။ "ေဟး ့ ေဟး ့ ့ တဲ့ နွား ့ ့ " "တဲ့နွာႏ္္ ဟဲ့နွာႏ္္ ေတႏ့္္" နန်းစံက သူအော်သလို လိုက်အော်ရင်း ရယ်မြူး

နန်းစက သူ့အောသလု လုက်အောရင်း ရယ်မြူး သဘောကျနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး နွားအုပ်နောက်ကနေ တော် တော်ဝေးဝေးထိ လျှောက်လိုက် မောင်းလာပြီးမှ နောက်ချန်နေရစ် ခဲ့သည်။

လမ်းမြန်မြန် လျှောက်လိုက်ရတာမို့ ချွေးတွေလည်း

စို့ကာ နှစ်ယောက်လုံး မောသွားကြသည်။

"ပျော်ဖို့ကောင်းသားနော် 👯 လွန်း"

ပုညခင်စေဒဆှပ်တိုက်

ale ale ale

"နန်းစံ နွားမောင်းချင်တယ်ဆို ... "

ပြဿဒ်ကြီးဘုရားသို့ သွားရာလမ်းမှာ နွားအုပ်တွေ ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ လွန်းရာကျော်က ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်တန့်ရင်း

နန်းစံကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

"ဟုတ် ့့ မောင်းချင်တယ် လွန်း"

"မောင်းရဲတယ်နော် ... "

"ဟုတ်၊ မောင်းရဲပါတယ်"

"မောင်းရဲရင် မောင်းလို့ ရပြီ၊ ဟိုမှာ နွားတစ်အုပ် လာနေ

တယ်"

လွန်းရာကျော်က ပြုံးစိစိဖြင့် နန်းစံကို **ပြောရင်း** ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ှ နန်းစံက နွားအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

ပုညခင်စၥအပြေတိုက်

၂၅၂ 🐠 ပုညခင်

"အင်း ... ခဏအပျော် ဝင်ဆော့တော့ ပျော်ဖို့ကောင်းတာ ပေါ့၊ အလုပ်တစ်ခုလို လုပ်ရတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ပျော် စရာရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နန်းစံရယ် ... " သူတို့ ဆိုင်ကယ် ရပ်ထားသည့်ဘက်သို့ ပြန် လျှောက်လာချိန်မှာ ညနေစောင်းစ ပြုလေပြီ။

do do do

Ar Ar Ar

နာရီတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တိုင်း နန်းစံ မျက်နှာက တစ်ခါ သိုးစပြုသည်။

ပထမတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့တုန်းက ထိုင်ခဲ့သည့် နေရာလေးမှာပဲ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

"လှလိုက်တာနော်၊ ဘယ်နှခါကြည့်ကြည့် မရိုးဘူး"

နန်းစံက ပုဂံရှခင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်

သည်။

"ကိုယ်တို့ ပုဂံက လူတော်တော်များများကတော့ မြင်နေ ကျ မြင်ကွင်းတွေမို့ ရိုးသွားပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ ကိုယ့်

ပုညခင်စၥအချစ်တိုက်

ပုညခင်စၥအာဝ်တိုက်

ကျတော့ သူတို့နဲ့မတူဘူး၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ဘ**ယ်** တော့ကြည့်ကြည့် မရိုးဘူး"

"နန်းစံ သိပါတယ် ဒီပုဂံအကြောင်းများ ပြောနေရရင် လွန်းမျက်နာက စိတ်ချမ်းသာနေသလိုမျိုး ငယ်နသွားသလို မျိုး ႏ ဂုဏ်ယူနေတဲ့ ပုံမျိုး ..."

လွန်းရာကျော်က ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်မိရင်း ... "အဲ့ဒီလိုပုံမျိုး နန်းစံဆီမှာလည်း ကိုယ် တွေ့ရတယ် နန်းစံ" "ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲဟင် ..."

"ဆာကူရာပန်းတွေအကြောင်း ... ၊ ပန်းကြည့်ပွဲအကြောင်း ပန်းရောင်လွှမ်းနေတဲ့ ဂျပန်ပြည်အကြောင်း ပြောနေတဲ့ အချိန်တုန်းက နန်းစံ မျက်နှာလေးက အရမ်းတောက်စ နပျိုနေခဲ့တယ် ..."

နန်းစံက ငြိမ်ငေးသွားပါသည် ... ။

"လူဆိုတာ သူများရပ်ရွာကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ကိုယ့် ကိုမွေးတဲ့ ကိုယ့်ဇာတိလောက်တော့ မချစ်ကြပါဘူး၊ နန်းစံ ဖေဖေဆိုလည်း သူ့ဇာတိကို တစ်ချိန်လုံး လွှမ်းမောတမ်းတ နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

46 29

"အနှစ် ၂၀ ကျော် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ဇာတိရပ်ရွာ

-ပုည္ခင်စေသအျပ်တိုက်

တစ်ခုကို ဘယ်သူမှ အလွယ်တကူ ကျောမခိုင်းနိုင်ပါဘူး နန်းစံ ... "

သူက နန်းစံကို အိပ်မက်ကနေ နှိုးလိုက်ရင်း ကိုယ် တိုင်လည်း အိပ်မက်ကနေ ကြိုးစားနိုးထရသည်။

"ကျောခိုင်းနိုင်တဲ့အထိ အင်အားကြီးမားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင်ကော လွန်း . . "

နန်းစံ အသံက အနည်းငယ် တုန်ရင်စပြုလာသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်စွန်းမှာ မျက်ရည်ဥကလေးလည်း စို့သီးလာပါ သည်။

"နန်းစံ ... "

"ရှင် … "

"ပုဂံမှာ ဆာကူရာတွေ ပွင့်နိုင်မယ်လို့ ထင်လား ..." "ဟင့်အင်း ..."

"ပုဂံမှာ ဆာကူရာတွေ ဘယ်တော့မှ မပွင့်နိုင်သလိုမျိုး မဖြစ်နိုင်တဲ့ ရေစက်တွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ် နန်းစံ" နန်းစံက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြုံး

လိုက်ရင်း ...

"ကောင်းပါပြီ ... လွန်း၊ အမှတ်တမဲ့ နေထိုင်လာတဲ့ အချိန် တွေ အများကြီးထက် အမှတ်တရ အချိန်နည်းနည်းလေးက

ပုညခင်စေဒအာပ်တိုက်

ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ နန်းစံ အမြဲ သတိ**ရနေမှာ** ပါ"

"ကိုယ်လည်း နောက်ဆုံးမှာ အရီးပြိုင်းပြိုင်း ကျန်ခဲ့ရင် တောင်မှ ပွင့်နိုင်တဲ့အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ အစွမ်းကုန် အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဆာကူရာပန်းတွေကို အမြဲသတိရနေမှာပါ ..."

"နန်းစံက ဆာကူရာကို ချစ်တယ်၊ ဆာကူရာတွေ ဘယ် တော့မှ မကြွေရင် ကောင်းမှာပဲ ... "

"ကိုယ်လည်း ဆာကူရာတွေ မကြွေစေချင်ပါဘူး"

"နန်းစံလည်း ပုဂံမှာ ဆာကူရာတွေ ပွင့်စေချင်ပါတ**ယ်၊** ဒါပေမယ့် ဆာကူရာတွေ မကြွေဖို့ဆိုတာ ပုဂံမှာ ဆာကူရာ တွေ မဝေနိုင်သလိုမျိုးပါပဲ လွန်းရယ် ... " သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ငေးကြည့်

လျက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံးက ဖြစ်သင့်တာကို လ**က်ခံလိုက်ကြ** ပြီဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်သော မျက်**လုံးလေး**

တွေက သိသာစေသည်။

သူတို့ နှမ်းဖျော့စွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နေဝန်းနီက အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်

ပုညခင်ခ႒အာဝ်တိုက်

ဆင်းနေခဲ့ကာ ပြဿဒ်ကြီးဘုရားတည့်တည့် မြေနီလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည့် မာဆေဒီးစ်ကားအနက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ သည်။

ကားက ဘုရားရှေ့ ကွင်းပြင်မှာ ရပ်သွားပြီး ကား ပေါ်မှ မသူ့စာ၊ ကိုကျော်သက်နှင့် ဦးဘုန်းကျော်စံတို့ ဆင်းလာ ကာ ဘုရားပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

> "နန်းစံတို့ အတူသွားတာကို ဖေဖေ သိသွားလို့ လိုက်လာ တာ ဖြစ်မယ် လွန်း၊ နန်းစံ သွားရတော့မယ်၊ လွန်း ဒီမှာပဲ ကျန်ခဲ့လိုက်တော့ ... နန်းစံ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆင်းသွားလိုက်တော့မယ် ..."

> > သူတို့ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကြသည်။ နန်းစံ၏ မျက်ဝန်းတွေက စိုစွတ်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေလည်း စိုစွတ်လာခဲ့ပါသည်။ နန်းစံက သူ့ကို မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှာ

ကြောက်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"စုန်ဒဲ့စု"

ဂျပန်စကားမှန်း သိသော်လည်း သူ နားမလည်ပါ။ သို့သော် ့ တုန်ရင်နေသော သူမ၏ အသံနှင့် မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စတွေက သူ့ကို တုန်လှုပ်လာစေသည်။

ပုည ခင်စံ၁အပေါ်တိုက်

၂၈၈ 🧰 ပုညခင်

"ခက် ကွန်း ရှိ တဲ့ ခု ရဲ ရ" ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။ နန်းစံက သူ့ရှေ့မှ ညင်သာစွာပင် လှည့်ထွက်သွား ခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက် လှေကားထစ်တွေကို နင်းကာ စပ်သွက် သွက် ဆင်းသွားချိန်မှ သူက စိုစွတ်လာသော မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသော နန်းစံ ကို သူ ဘုရားပေါ် ကနေ ငုံ့မိုးစီးကြည့်နေမိသည်။

ကားပေါ် တက်ခါနီးမှာ နန်းစံက သူရှိရာဘက်ကို သမင်လည်ပြန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ရှိနေသည့် နေရာချင်း ဝေးကွာလှသော်လည်း ့့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်သော်လည်း ... သူတို့ ကြည့် နေခဲ့မိသည်။

နန်းစံက သူ့ကို လက်ပြနှတ်ဆက် မသွားပါ။ သူလည်း လက်ပြ နှုတ်မဆက်ခဲ့ပါ။ နန်းစံတို့ ကား ထွက်ခွာသွားတာကို သူ မျက်စိ တဆုံး လှမ်းကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ပုညခင်စၥအပြိတ်ကြိ

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၅၉

ပြီးတော့ ... ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နောက်ပြန်လက်ထောက်၍ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏ ။ ပုဂံ၏ နေဝင်ခါနီး ကောင်းကင်ကတော့ ပုစွန်ဆီ ရောင်သွေးဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် လှပနေဆဲပင် ... ။

ab ab ab

ပူညခင်စေဒဆှစ်တိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🌰 ၂၈၁

ထူးဆန်းသည်မှာ ဖေဖေက နန်းစံကို အပြစ်မဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လမ်းဘေးရှခင်းတွေကို ငေးမောလိုက်ပါလာ သည်။

နန်းစံကကလည်း ဖေဖေ့စီစဉ်မှုကို ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ အသာတကြည်ပင် နှုတ်ဆိတ်လိုက်ပါလာသည်။

ပုဂံ၏ သာယာသော ညနေခင်းသည် လွမ်းမောစွာ

ဖြင့် နန်းစံတို့ သားအဖကို နှုတ်ဆက်နေသလိုပင်တည်း။

နန်းစံတို့ ကားတန်းသည် အရှိန်ဖြင့် လေဆိပ်ရှိရာ သို့ ဦးတည်သွားနေခဲ့သည်။

ဘုရားပုထိုး စေတီများ၊ မြေနီလမ်းကလေးများက

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဝင်လှဆဲဆဲ နေဝန်းကလည်း အနောက်ဘက် တန့်

ကြည့်တောင်စွယ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ငုပ်လျှိုးသွားခဲ့ပါသည်။ မှောင်ရီဖြိုးဖျ အလင်းရောင်အောက်က ပုဂံမြေသည်

တစ်စတစ်စ မှုန်ရီဝေဝါးလာခဲ့သည်။

လေဆိပ်မှာ ကားတွေရပ်သွားသည်။ နန်းစံက ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလျက် လေဆိပ်ထဲ

သို့ လျှောက်ဝင်လာပါသည်။

လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသွော

ပုည ခင်စေသ အပေါ် တိုက်

offer offer

ရှေ့ဆုံးမှ မာဆေဒီးစ် ကားအနက်ရော<mark>င်သည်</mark> လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လျက် ရှိပါသည်။

ထိုကားနောက်မှ ဦးဘုန်းကျော်စံကို လိုက်ပို့သော မောင်းနှင်လိုက်ပါလာသည်။

သီရိပစ္စယာဆာကူရာ ဟိုတယ်ဝန်းထဲမှ ထွက်လာ သော ကားတန်းသည် အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း ညောင်ဦး

လေဆိပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာပါသည်။

ဒီနေ့ ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားမှန်း နန်းစံ ကြိုမ**သိခဲ့ပါ။** ဖေဖေကလည်း ကြိုမပြောခဲ့ပါ။

ဦးရန်နိုင် လွှတ်ပေးလိုက်သော လေယာ**ဉ်က**

ညောင်ဦးလေဆိပ်မှာ အသင့်ကြိုစောင့်နေခဲ့တာမို့ ချက်**ချင်းပင်** ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြီး ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။

ပုည ခင်စေဒအနေပါတီကြ

၂၈၂ 🀠 ပုညခင်

ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ငယ်လေးဆီက မီးရောင်လက်လက်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။

ဆောင်းညဦးမှာ တိုက်သောလေက အေးစိမ့်လှပါ သည်။ ဆောင်းလေဝေ့လိုက်တိုင်း နန်းစံ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဂါဝန် လေးက တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

နန်းစံက လွန်း၏လက်ရာ ပါးကွက်လေးတွေချထား သော ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးလေးတွေဖြင့် ပြန်စမ်းကြည့်မိသည်။ ပါးလေးတွေက ဆေးစက်နေသော်လည်း နှလုံးသားကတော့ နွေး ထွေးနေပါသည်။

နန်းစံက လေယာဉ်လှေကားထစ်တွေကို နင်းကာ မေးမေး တက်ခဲ့သည်။

လေယာဉ်တံခါးဝမှာ ရပ်မိလျှင် နန်းစံက ပတ်ဝန်း ကျင် တစ်ခွင်လုံးကို တစ်သက်လုံး မှတ်မိသွားအောင် ဖြန့်ကျက်၍

ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ လောယဉ်ကွင်း ပတ်ပတ်လည်မှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်နေသော ဆာကူရာပင်တွေ အများကြီး မြင်လိုက် ရသလို ထင်မိလေသည်။

ပန်းရောင်လွှမ်းနေသော ထိုအပင်များဆီက ဆာကူ ရာ ပွင့်ဖတ်တွေသည် ဆောင်းလေနှင့်အတူ နန်းစံဆီ ကြွေလင့်

ပုညခင်စ႒အာဝီတိုက်

မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာ 🐠 ၂၈၃

လာနေသည်ဟု မှတ်ထင် စိတ်ကူးယဉ်ကာ မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်လျက် မျက်နာကို မော့ထားလိုက်မိသည်။

"သမီး ့္ ဝင်တော့လေ၊ လေယာဉ် ထွက်တော့မယ်" ဖေဖေ လှမ်းခေါ်သဖြင့် နန်းစံက လေယာဉ်ထဲသို့

ဝင်လာခဲ့သည်။

မကြာခင် လေယာဉ်က ကောင်းကင်ယံဆီသို့ မြင့် တက်လာခဲ့ပါသည်။

အစိမ်း အဝါ ရောယှက်လျက်ရှိသော ပုဂံမြေသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

ဘုရား ပုထိုး စေတီ တချို့ကို ပျပျလေးသာ မြင် ရလျှက်ွ နှင်းငွေ့တွေ မှုန်ဝါးခြားသွားခဲ့သည်။

ဘာမှမမြင်နိုင်တော့ပြီမို့ လေယာဉ်ပြတင်းမှ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ချိန်တွင် ဖေဖေ့လက်တစ်ဖက်က နန်းစံ၏ လက်တစ်ဖက် ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖေဖေ့မျက်နှာကို ကြည့်မိတော့ ဖေဖေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝေ့ဝဲနေသည့် မျက်ရည်စတွေကို မြင်ရသည်။ နန်းစ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိကြသည်။

နန်းစံက လေယာဉ်ပြတင်းမှာ မျက်နှာကလေးကွ

ပုညခင်စေဒအုပ်တိုက်

၂၈၄ 🍲 ပုညခင်

လျက် မီးပွင့်လေးတချို့ လင်းနေသော ပုဂံမြေဆီက လွန်း ရှိနေ နိုင်သည့် နေရာကလေးကို အမှောင်ထဲမှာပင် ရော်ရမ်းမှန်းဆ၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

နေဦးသို့ရောက်လျှင် ဂျပန်ကျွန်း တစ်ခုလုံး၌ ပန်း သားလေသည်။

ရောင်ဖုံး၍ သွားလေသည်။

မြို့တိုင်း မြို့တိုင်းရှိ ဆာကူရာပင်များမှ ဆာကူရာ ပန်းများ အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းလာခဲ့ကြသည်။

တဆောင်းတွင်းလုံး နှင်းရည်သောက်သုံးလာခဲ့သော ဆာကူရာပင်များက နွေဦး၏ အနွေးဓာတ်ဖြင့် တစ်ကျွန်းလုံး ပန်းရောင်လွှမ်းအောင် ပွင့်ကြလေသည်။

ဆာကူရာပွင့်ချိန်သို့ ရောက်လျှင် နန်းစံသည် ပန်း

ရောင်လွှမ်းသည့် ဆာကူရာပင်တန်းများဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်

လေ့ ရှိလေသည်။

နန်းစံက ဆာကူရာပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ရှိ မြက် ခင်းပေါ်သို့ ပက်လက် လဲလျောင်းလျက် မျက်ခန်းတို့ကို မှေးမှိတ်ွ

ပုည ခင်စေဒအားစ်တို့က်

ပုညခင်စ႒အုပ်တိုက်

ထားလိုက်သောအခါ မျက်နှာပေါ်သို့ ပန်းနုရောင် ဆာကူရာပွင့် ဖတ်တွေ ကြွေကျလာတာကို ခံစားရလေသည်။ လေဝေ့တိုက်လိုက်တိုင်း ပွင့်ဖတ်တွေ လွင့် မျော ကြွေဆင်းလျက် ရှိသည်။

'မကြွေပါနဲ့ ဆာကူရာရယ်' ဟု တောင်းဝန်**သော်** လည်း အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ကြွေလွင့်ကြတော့မည်။ နှန်းစံသည် မျက်လုံးမှိတ်လျက် မျက်နှာပေါ်သို့ ကြွေဆင်းလာကြသည့် ဆာကူရာပန်းတို့၏ နူးညံ့သော အ**ထိ**

အတွေ့ကို ကြည်နှူးစွာ ခံစားနေမိသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်လျှင် အပွင့်မရှိသည့် ဆာကူရာပင်ကို မြင်တွေ့ရမှာ ကြောက်သဖြင့် မျက်လုံးမဖွင့်ချင် ... ။

> ဘဝမှာ ပထမဆုံး အဖြစ် ... 'စု' နိ ဒဲ့ စု' (ချစ်တယ်)

ဆိုသော စကားနှင့် ...

ခက် ကွန်း ရှိ တဲ့ ခု ရဲ ရ (လက်ထပ်ပေးမ**လား)** ဟူသော စကားနှစ်ခွန်းကို လွန်းအား ပြောဖြစ်ခဲ့

သည့်အတွက်တော့ နန်းစံ ကျေနပ်သည်။ ဆာကူရာပွင့်ဖတ်တွေ မျက်နှာပေါ်သို့ ကြွေကျ<mark>သည</mark>့်

အခါ ခံစားရသည့် နူးညံ့သည့် အထိအတွေ့ဟာ နန်းစံရဲ့ ပါးမြင်

ပုညချစ်စေသမာ့စ်တို့က်

ကလေး နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထိတွေ့ပွတ်ဆွဲသွား သည့် အထိအတွေ့နှင့် ဆင်တူသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပဲ ပုဂံ၏ အိုဟောင်းလှပသည့် မြင်ကွင်းအဖုံဖုံကို မြင်ယောင် လွမ်းဆွတ်လာတတ်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးတွေ မှေးမိုတ်နေခဲ့သော်လည်း ... နန်းစံ၏ အာရုံထဲမှာတော့ ... ချစ်သော ပုဂံမြေမှာ ဆာကူရာပန်းတွေ ပွင့်လန်း သောလျက် ရှိလေသည်။

> ပုညခင် 20.5.2014 9 : 52 PM

ပုည ခင်စေဘနားစ်တိုက်